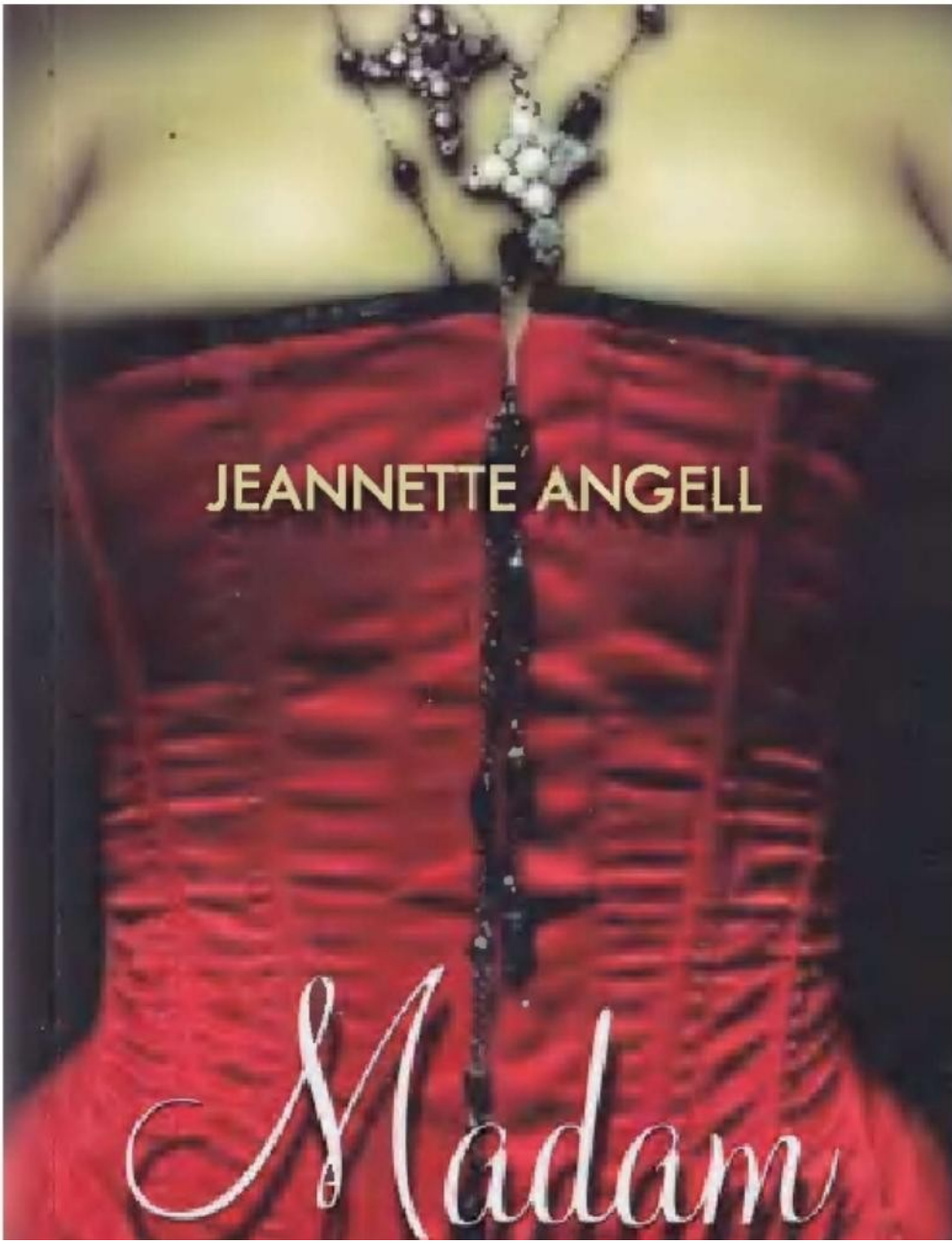
JEANNETTE ANGELL
Madam

JEANNETTE ANGELL

MADAM

VIAŢA ŞI AFACERILE UNEI MATROANE DIN BOSTON

Traducere de
Vlad Ionuţ Ursachi
QualitY Books
2007

Cum ajunge o tânără crescută într-o familie aristocratică din tradiţionalistul Sud al Statelor Unite să devină matroana uneia dintre cele mai selecte agenţii de call-girl din Boston? Se poate vorbi despre un cod deontologic al celei mai vechi meserii din lume? Şi, oare, există viaţă după renunţarea la afacerile în industria plăcerilor? Jeannette Angell cunoaşte răspunsurile la toate aceste întrebări şi nu se teme să ni le spună în binecunoscutu-i stil fermecător şi incitant.

„Autoare a unei cărţi despre experienţa ei ca damă de companie, *Call-girl,* Jeannette Angell prezintă în *Madam,* cu umor şi duioşie, biografia unei femei cunoscute sub numele de Peach, matroana unei agenţii de escorte din

Boston. Scriitoarea reuşeşte să redea latura umană a acestei afaceri deloc obişnuite şi să ne răspundă la toate întrebările pe care nu am avea niciodată curajul să le punem.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Studiile sale în antropologie, îmbinate cu talentul său scriitoricesc, o ajută pe Jeannette Angell să ne ofere o imagine surprinzătoare, provocatoare şi senzuală a lumii prostituatelor de lux.”

BOOK OF THE MONTH CLUB

Pentru Peach, desigur

Prolog

Cum să începi istorisirea vieţi altcuiva? Nu va fi chiar povestea acelui om, nu pe de-a întregul, pentru că acela care relatează aceste lucruri va transpune, fără îndoială, unele întâmplări, eliminându-le pe altele, selectând doar unele amintiri, înflorind pe alocuri faptele dacă va fi nevoie. Fie că sunt conştiente sau nu – şi, de cele mai multe ori, nu – aceste opţiuni reprezintă o necesitate.

Privind obiectiv însă, povestea nu aparţine oamenilor pe care-i descriu, pentru că fiecare dintre ei are o experienţă proprie. Sper să-i surprind pe toţi la un loc, exact ca într-o fotografie, astfel încât tabloul care se conturează să-i mulţumească pe toţi. Psiho-terapeuţii

studiază albumele de familie cu interes nu pentru a admira chipurile, hainele sau peisajul din fundal (aşa cum ar face-o alţii), ci, mai degrabă, pentru a interpreta dinamica familiei din punct de vedere vizual: felul în care oamenii stau unul lângă altul, se uită – sau nu – unii la alţii, felul în care îşi aleg o anumită postură etc. Cam aşa voi povesti şi eu: înfăţişând momente de viaţă, gânduri răzleţe, ecoul unui râset de demult ori aroma de violete ce stârneşte un val nostalgic de amintiri.

Încerc să spun povestea lui Peach: sunt lucruri pe care le cunosc, pe care mi le amintesc, pe care mi le-a mărturisit sau sunt părerile celorlalţi despre ea. Uneori, adaug elemente de conjunctură pentru a umple golurile. Nu ştiu pe de-a-ntregul viaţa lui Peach şi, de aceea, trebuie să stabilesc punţi de legătură între întâmplări.

Ca şi în cazul romanului *Call-girl. Memoriile unei dame de companie*^ toate numele, locurile şi alte date au fost schimbate pentru a proteja intimitatea persoanelor despre care scriu.

O îndrăgesc foarte mult pe Peach; şi acest lucru, mai mult decât oricare altul, mă pune şi mai tare în dificultate. Vreau să fiu obiectivă atât pentru ea, cât şi pentru toţi cei care o cunosc.

În realitate, Peach face deja primii paşi spre a deveni scriitoare şi îşi dezvoltă propriul stil. Într-o zi, probabil că va dori să-şi spună ea însăşi povestea. Poate că nu e întru totul de acord cu modul în care am relatat-o eu – cine ar putea fi? Aştept cu interes să văd ce anume va alege ea să prezinte din toate întâmplările prin care a trecut. Lucrând împreună la acest proiect, am aflat foarte multe despre mine şi despre cât de departe am ajuns. Am învăţat mai multe decât aş fi putut de una singură. Pentru asta îi sunt recunoscătoare.

*

Particip la un curs în timp ce scriu această carte. M-am înscris la una dintre acele academii populare din ce în ce mai frecventate în Statele Unite, care au ca scop dezvoltarea poliţiei comunitare. Într-o zi, unul dintre instructori a menţionat ca fapt divers că se afla, la un moment dat, într-un restaurant, lângă două „doamne ale nopţii", aşa cum le-a descris el folosind o modalitate amabilă de a face referire la ele, o exprimare oarecum învechită.

Auzind acestea, femeia care stătea alături de mine a sărit în sus indignată:

— Erau astfel de persoane *aici?* a strigat ea. Şi ce naiba voiau?

— Păi, ele trăiesc aici, a răspuns el calm. Nu văd nimic rău în asta...

— Dar de ce nu le arestaţi? întrebă ea nemulţumită de replica lui.

Instructorul o privi mirat:

— Cum de ce? Nu agăţau pe nimeni, prin urmare nu încălcau nicio lege.

— Dar n-ar trebui să tolerăm astfel de persoane! rosti femeia uluită.

N-ar trebui să tolerăm astfel de persoane!

Adevărul e că ne regăsim cu toţii în asemenea oameni. „Doamnele nopţii" din acel restaurant, mâncând ouă la trei dimineaţa înainte de-a merge acasă, aparţin aceleiaşi comunităţi din care fac parte şi femeile de vârstă mijlocie care le condamnă.

Am hotărât să scriu *Madam. Viaţa şi afacerile unei matroane din Boston* pentru a întregi imaginea comerţului cu sex pe care am redat-o în *Call-girl,* pentru a descrie viaţa unora dintre oamenii implicaţi în această industrie bazându-mă pe propria mea experienţă. Pentru că o parte din fiecare dintre noi seamănă cu toţi aceştia: cu damele

de companie şi cu matroanele, cu clienţii, cu dansatoarele şi cu şoferii, cu toţi aceşti oameni care aparţin unui univers paralel celui pe care îl cunoşti tu.

O întâlnire amoroasă

Băuseră preţ de jumătate de oră; atunci, bărbatul a încercat prima mişcare.

Nu mai aveau ce discuta despre munca lui (era contabil, aşadar, partea asta n-a durat mult) şi a ei (îi mărturisise că terminase facultatea, cu toate că atunci când apelezi la agenţiile de call-girl pentru fata cu care să-ţi petreci seara, nu poţi ştii niciodată când e sinceră cu tine şi când minte) şi îi privise decolteul generos, bine conturat de corsetul din dantelă neagră, suficient de mult pentru a se excita. Foarte tare.

Dar vocea ei îi plăcuse nespus de mult, aşa că amânase momentul satisfacerii dorinţelor ceva mai mult decât plănuise iniţial.

I-a luat cu blândeţe paharul de vin din mână, se purta aproape curtenitor. La aşezat pe măsuţa de cafea din faţa lor. Fata zâmbea. A sărutat-o şi a descoperit cu plăcere că buzele ei erau exact cum şi le imaginase.

Şi-a pus braţele în jurul lui şi l-a tras spre ea. S-au sărutat apăsat. Limba fetei îi explora interiorul gurii. Bărbatul o simţea fierbinte şi nerăbdătoare. Trupul lui reacţionă imediat şi mădularul îi luă foc.

Fără să-şi fi scos hainele de pe ei, fata s-a lăsat pe pat şi l-a tras deasupra ei. Şi-a încolăcit picioarele în jurul lui, lipindu-se cu putere de el. Îi săruta faţa şi gâtul, agăţându-se de îmbrăcămintea lui în timp ce-l strângea tot mai tare între coapse; era ca şi cum primul lui gest ar fi stârnit un foc şi în interiorul ei. „Probabil că-i place de

mine”, gândi el şi îi întoarse săruturile strecurându-şi, în acelaşi timp, mâinile între trupurile lor pentru a-i mângâia sânii.

A gemut şi s-a tras de sub el, urcându-se mai sus, în pat, continuând să zâmbească. Încet, privindu-l în ochi, a început să se dezbrace. Mai întâi bluziţa din dantelă neagră ce abia dacă-i acoperea corsetul, apoi fusta… Avea portjartier şi dresuri. Bărbatul îşi ţinea răsuflarea şi simţea penisul cum începe să pulseze. „Ştie ce vreau”, îi trecu prin minte şi, ţintuind-o cu privirea exact cum făcuse şi ea mai devreme, s-a ridicat, şi-a desfăcut cureaua şi şliţul.

Era îmbrăcată doar cu dresurile şi corsetul. N-avea chiloţi. „Doamne, cât le iubesc când nu-şi pun nimic pe dedesubt!” Fata s-a sprijinit de tăblia patului, uitân-du-se fix la el, după care şi-a depărtat picioarele cât se poate de natural. Şi-a vârât alene un deget în gură, apoi l-a retras; după aceea, mai lent, şi-a coborât mâna şi şi-a introdus acelaşi deget în vulvă.

„Ce bună e!” Bărbatul şi-a dat jos cămaşa, fără să-şi poată lua ochii de la vulva ei. Nu şi-o epilase, aşa cum făceau unele fete; îl fascinau părul creţ întunecat şi carnea rozalie ce pulsa sub atingerea fină a mâinii ei subţiri.

Se târî pentru a ajunge lângă ea, dar fata îl opri, împingându-i uşurel pieptul cu talpa piciorului ei îmbrăcat în ciorap negru. Încă îl privea în ochi. Şi-a mai udat degetul o dată şi, de data asta, a început să se masturbeze de-a binelea, mişcându-şi ritmic şoldurile înspre mâna ei, zvârcolindu-se, respirând din ce în ce mai sacadat. Gemea şi-l pironea cu privirea.

Bărbatul mai avea puţin şi exploda.

Ea s-a oprit, apoi a întrebat cu voce joasă:

— Mă vrei?

„O, Doamne, n-am mai dorit pe nimeni aşa până acum!

— Da, a îngăimat el, lingându-şi buzele. Da, da, te doresc!

Mâna ei s-a îndreptat spre noptieră:

— Pune-ţi ăsta, şopti ea, întinzându-i un pliculeţ.

S-a supus, chinuindu-se puţin să-l desfacă şi privind cum ea continua să se atingă lasciv. „Doamne, mai are puţin şi termină fără mine!” îşi zise disperat. În sfârşit, reuşi să-şi pună prezervativul şi ea îşi retrase piciorul care-l ţinea pe bărbat la distanţă – încet, prea încet, lăsându-l graţios într-o parte. Şi-a deschis braţele, l-a cuprins aţâţată şi l-a tras spre ea.

A mai şovăit puţin, ţinându-şi penisul în mână, după care a intrat în ea, repede, în forţă, făcând-o să geamă. Fata îi sărută faţa, gâtul, urechea... Apoi, îl muşcă tare de lob, iar el tresări.

— Eşti aşa de bun... gâfâi fata, după care îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, intrând în acelaşi ritm cu el şi gemând.

Era moale, senzuală, magnifică. O penetră repetat, simţind cum flăcări îi cuprind mădularul, apoi brusc şi parcă pe neaşteptate întregul corp. „Doamne, gândi, am luat foc!” – şi apoi ejaculă, jet după jet, simţind cum e învăluit de valuri de plăcere ce-i stâng focul, lăsându-l fără vlagă, epuizat şi golit.

Bărbatul a rămas plăcut surprins când fata i-a dat răgaz să-şi revină. După o vreme, ea s-a strecurat uşurel de sub el şi s-a dus la baie. Un zgomot scurt, răsucise robinetul şi a reapărut cu un prosop ud în mână.

L-a întors pe spate fără să spună nimic şi i-a scos prezervativul, după care ia şters penisul. Prosopul era umed şi cald, exact cum fusese ea. Şi-a pus apoi capul pe pieptul lui şi a început să-l mângâie leneşă.

Degetele ei îl făceau să moţăie. Fragmente din visul de

ieri-seară îi reveneau în minte – o fermă cu o fântână... Adormise ameţit de căldura trupului fetei şi de mângâierile plăcute ale degetelor ei pe trupul său.

Telefonul târâi.

Trezit brusc din vis, îl copleşi realitatea camerei de hotel, femeia de lângă el şi zbârnâitul telefonul. Bărbatul se afla în camera lui de hotel, deci trebuia să fie pentru el, aşa că l-a ridicat din furcă. „La naiba, dar tare mai sună!”

— Alo? reuşi să spună într-un final.

— Craig, bună, sunt Peach, se auzi o voce blândă şi prietenoasă de la celălalt capăt al firului.

Se rostogoli astfel încât să stea aşezat la marginea patului:

— Bună, Peach!

— Pot vorbi cu ea?

— Sigur, răspunse el şi îi întinse receptorul fetei care se afla lângă el.

— Bună Peach, zise fata familiar, după care ascultă. Da, mi-a plăcut, spuse în timp ce-l luă de mână şi-i făcu ştrengăreşte cu ochiul. Dacă mai sună, mi-ar plăcea să-l mai văd.

Încă o pauză scurtă:

— Bine, mulţumesc, Peach. Pa, pa...

Fata a pus receptorul în furcă, apoi l-a cuprins în braţe şi l-a sărutat din nou. Nici asta nu era un lucru obişnuit.

— M-am simtit foarte bine, zise fata zâmbind.

— Chiar crezi asta?

„Probabil că aşa le spune tuturor. Deşi chiar cred că-i place de mine.”

— Nu! răspunse ea cu voce caldă. Doar când e adevărat.

Apoi, s-a ridicat şi s-a îmbrăcat cu fusta şi bluza. Bărbatul îşi dădu seama uimit că fata nu-şi dăduse jos şi altceva. Nu avusese chiloţi. Se întâlnise cu femei care se

dezbrăcaseră complet, dar care nu îl excitaseră atât de tare. „Acum mă voi face de ruşine”, gândi el. Mai avea un singur lucru de aflat:

— Ăăă, aş vrea să ne mai vedem… începu el.

— Şi eu îmi doresc asta, îi răspunse fata cu voce caldă, în timp ce-şi aranja părul roşcat, lung, şi acum încâlcit.

— Dar… Ăăă… iartă-mă, am uitat cum te cheamă.

— Nu-i nimic, zâmbi ea larg şi spontan, spre surprinderea lui. E în regulă. Câteodată şi eu uit.

Avea pe ea sacoul ei negru şi gentuţa unde se aflau acum prezervativele ce stătuseră pe noptieră. Se îndreptă spre locul unde bărbatul încă se afla aşezat, cu pantalonii traşi pe el neglijent, şi îl sărută pe frunte:

— Tia, spuse fata. Mă cheamă Tia.

— Tia…

„I se potriveşte numele. Poate e italiancă”, îi trecu lui prin minte. Fata îl sărută din nou.

— Trebuie să plec. Sun-o pe Peach şi întreabă de mine.

— Aşa voi face, promise el.

Fata s-a îndreptat spre uşă, apoi, cu un gest strengăresc, s-a întors brusc, s-a apropiat repede de el şi l-a sărutat flămând şi prelung pe gură. Cele mai multe fete nu făceau asta, oricum nu când tocmai plecau; îi lăsă un gust amar acest gest, pentru că reprezenta o simplă demonstraţie a eficienţei ei profesionale. Rezultatul? O dorea din nou.

— Curând, şopti ea. Caută-mă!

— Aşa voi face, reuşi el să îngaime. Voi întreba de tine.

Fata a ieşit din cameră şi a pornit pe hol. În timp ce aştepta liftul, şi-a aranjat părul şi hainele. Până a ajuns jos, la recepţie, arăta din nou superb, sexy.

S-a îndreptat spre unul dintre telefoanele publice din stânga recepţiei, a introdus fisele pregătite din timp în buzunarul sacoului şi m-a sunat:

— Peach? Sunt Jeannette, am terminat.

— Super!

Mi-am revizuit mental agenda de posibili clienţi pentru seara aceea.

— Mai vrei o întâlnire?

— Sinceră să fiu, nu, se rugă ea. Poate doar dacă e vorba de unul dintre clientii mei fideli. Am rămas în urmă cu lucrurile pe care le am de făcut pentru universitate.

— Bine, atunci.

Aveam un apel în aşteptare.

— Sună-mă când ajungi acasă, Jeannette, da? Poate luăm prânzul mâine împreună.

— Mi-ar plăcea. O să te sun. Pa, pa!.

Am preluat celălalt apel.

— Alo?

— Bună Peach, sunt Crystal. Am ajuns la Mark.

— Bine, draga mea, am zis verificând ceasul. Te sun într-o oră.

— În regulă.

M-am aşezat relaxată în fotoliu, căutându-mi cărţile. Întotdeauna am nevoie de volumele mele preferate. Se anunţa o noapte plină.

Cu receptorul în mână

Telefonul târâi.

Nu e un lucru neobişnuit: când lucrezi în domeniul ăsta, telefonul sună *mereu.* Riscurile meseriei. Presupun că nu ar trebui să mă plâng; până la urmă, eu dau anunţuri la ziar *rugând-i* să mă sune. Tot eu îi conving apoi să revină, să se întâlnească şi cu celelalte fete ale mele şi să devină, într-un mod ciudat, amicii mei. Telefonul este viaţa mea.

Dar câteodată – destul de rar, ce-i drept – mi-aş dori să-mi dea pace.

În acea dimineaţă, tocmai îl pregăteam pe Sam pentru şcoală. Da, sunt o matroană mai aparte: am un copil. Nu e

un oximoron; e viaţa mea.

M-am uitat la număr şi am văzut că era un client nou, un tip căruia îi trimisesem două fete în ultimele zile. Aşadar, un client foarte bun:

— Bună, Gary.

— Peach?

II luasem prin surprindere. De parcă nu auzise de afişarea numărului pe ecran. Deşi, ca să fiu sinceră, n-am probleme în a reţine un număr şi numele celui căruia îi aparţine.

— Bună Peach, eu... ăăă... ştii, mă gândeam la ce mi-ai zis aseară şi ai dreptate, trebuie să scap de rutina asta.

„Superb. Şi acum vrei să vorbeşti cu mine despre asta...

— Pare o idee bună, Gary!

Căutam cu privirea unul din pantofii de sport ai lui Sam, aşteptând continuarea. Când unul dintre clienţii mei vrea să scape de monotonie, cred că vă imaginaţi că nu se referă la schimbarea slujbei, la vacanţe sau la un nou hobby!

Oh, nu, clienţii mei se referă la lucruri mult mai precise.

— Ştii, spuse Gary, mă gândeam la ce ai zis, să încerc ceva nou... Presupun că aveam eu un fix cu blondele, dar cred – trase aer adânc în piept, ca şi cum era pe cale de-a lua o decizie foarte importantă şi dificilă. Cred că sunt gata pentru o schimbare.

M-am uitat la ceas. Autobuzul şcolii nu stă după treburile unei matroane...

— Felicitări pentru acest pas important! Dar mă poţi suna mai târziu? Diseară îmi vine o fată nouă. Sunt sigură că-ţi va plăcea. Pot să vă fac legătura imediat ce mă sună.

— Cum arată fata?

Am oftat. Trebuia să-mi dau seama că nu pot scăpa de el aşa uşor.

— Are păr castaniu, 1,70, 58 de kilograme, 92-66-83. E superbă, o dulceaţă.

— Cum o cheamă?

— April, am inventat eu pe loc. O să-i dau un telefon imediat ce începe programul. E bine aşa? E studentă. Foarte drăguţă. Dar e la cursuri acum.

— Bine, Peach.

Niciun „mulţumesc, Peach”. Dar la ce să mă aştept de la un individ care sună la o agenţie pentru dame de companie dimineaţa doar ca să stea la taclale? Am ridicat din umeri şi am închis. April. Va trebui să ţin minte.

Majoritatea fetelor mele folosesc nume fictive. Şi eu procedez la fel, deci le înţeleg, dar asta înseamnă că trebuie să am mare grijă să nu le încurc. Cu atât mai mult atunci când sunt nevoită să aleg un nume nou pe moment.

În bucătărie, Sam protesta faţă de felul de mâncare pe care i-l pregătisem. Am oftat iar şi m-am dus să-l împac şi să-l expediez la şcoală înainte să arunce cu mâncarea pe jos. Acum îmi rămânea doar s-o găsesc pe această April care era, din păcate, doar un produs al imaginaţiei mele.

*

Câteodată cred că mi-am ales total greşit profesia.

Mai ales dimineţile sunt grele. N-ar trebui să lucrez atunci – de obicei, programările şi convorbirile telefonice încep seara şi se termină noaptea târziu; dar răspund totuşi la telefon, altfel mi-aş săpa singură groapa. Convorbirea cu Gary n-a picat prea bine. Şi totuşi, cu o zi înainte, fusese şi mai rău. Ploua de trei zile, soţul meu era plecat, iar Sam refuza să mănânce acelaşi mic dejun care, cu o zi înainte, îi plăcuse.

Şi aveam şi o fată nouă la telefon care îmi cerea sfaturi.

— Peach, să mă epilez cu ceară înainte să mă duc la întâlnire? Câteodată mi se irită puţin pielea după ce fac asta. Şi mai e ceva... Ce zici, să îndepărtez tot părul sau

să-mi mai las o fâşie acolo, jos?

Superb! Eu nici nu-mi băusem prima ceaşcă de cafea şi eram nevoită să discut despre părul ei pubian. De parcă mi-ar fi păsat.

De fapt, chiar îmi pasă. Am grijă de aceste fete şi vreau să le ajut cât pot să se simtă bine şi să le câştig încrederea (chiar dacă asta nu presupune numaidecât să le dau sfaturi legate de epilat); dar, uneori, devine puţin cam... covârşitor totul, cred că ăsta e cuvântul pe care-l căutam. Este ca şi cum aş fi o dădacă ce trebuie să aibă grijă de nişte copii dificili.

Singura diferenţă e că aceşti copii de care am eu grijă sunt nişte femei superbe, cu vârste peste 25 de ani. În rest? Nu văd nicio diferenţă...

*

Cu toate astea, în general mă incită ceea ce fac. Îmi place ideea de a conduce propria afacere. E bine şi că am zilele libere. M-a bucurat pentru multă vreme senzaţia dată de prestigiul asigurat de afacerea de succes pe care o conduc într-un orăşel relativ mic, unde toţi cei din lumea bună se ştiu unii pe alţii. Îmi place că am acces la tot felul de evenimente, petreceri şi la cercurile selecte; mă mândresc că oamenii mă consideră persoana potrivită cu care să ieşi în lume.

Şi, bineînţeles, să nu uităm de putere... Eu am ceva ce bărbaţii îşi doresc: deţin cheile unui tărâm magic. Eu sunt cea care hotărăşte dacă ei pot intra pe acel teritoriu sau nu. Şi mă simt foarte bine datorită acestui lucru.

Povestea va oscila între două subiecte: afacerea mea şi viaţa de noapte, cu sclipirea şi petrecerile ei, locul unde eu străluceam, locul aflat departe de lumea reală. O mare parte din viaţă mi-am petrecut-o astfel. Dar voi povesti şi despre cum farmecul acestei lumi s-a risipit încet, despre felul în care viaţa de noapte poate deveni devastatoare;

despre cum am reuşit să trec la altceva ce oferă aceeaşi satisfacţie, dar într-un mod total diferit.

Totuşi, una peste alta, am condus – şi încă mai conduc – o agenţie de dame de companie, o afacere de succes.

Cum am ajuns matroană

Nu am pornit în viaţă cu gândul de a deveni matroană.

Vă daţi seama că nu e tocmai genul de carieră despre care vorbesc fetele când sunt mici: învăţătoare, infirmieră, avocată, patroană de bordel... Nu, nu prea merge! Există cariere pe care le alegi şi cariere care te aleg ele pe tine. Mie mi se aplică al doilea model.

Aşadar, cum a ajuns o fată de treabă ca mine să conducă o agenţie de callgirl?

Nu prea ştiu de unde să încep. Aş putea găsi toate scuzele folosite de oameni pentru a încerca să justifice tot ceea ce lumea consideră a fi un comportament îndoielnic: aş putea vorbi despre iubiţi sau despre dorinţa mea de-a excela la Emerson College din Boston; ori despre faptul că părinţii mei voiau să mă mărit şi să-mi cumpăr o căsuţă în stil Tudor în suburbii. Sau să vă prezint CV-ul meu, să enumăr slujbele mele anterioare şi recomandările obţinute. Să contabilizez puţinele oportunităţi de angajare care există pentru cei care, asemenea mie, trec printr-o şcoală atât de specializată precum Emerson. Sau, în fine, să spun că, după o îndelungă cugetare, mi-am dat seama că o agenţie de dame de companie mi-ar putea aduce premiul „Femeia de afaceri a anului”.

Realitatea este însă alta şi anume că mă săturasem de viaţa pe care o duceam. Locuiam împreună cu un tip (relaţia noastră funcţiona în virtutea interţiei), care fuma marijuana şi se uita la televizor toată ziua. Mi se acrise să tot caut slujbe, ţinând în mână o diplomă în Ştiinţele Comunicării care nu-mi era de niciun folos. Da, paharul meu se umpluse.

Totuşi, am încercat să urmez şi drumuri care duc spre ceea ce alţii consideră a fi cariere „respectabile”. Mai întâi în vânzări – sunt abilă când vine vorba să-i conving pe ceilalţi. Am ales să lucrez ca recep-ţioneră pentru departamentul de întreţinere şi reparaţii al unei agenţii imobiliare din North

Cambridge, Massachusetts. Eu vorbeam la telefon cu echipele de pe teren. Mi-am dat seama că nu am ce căuta acolo când una dintre echipe a refuzat să repare toaleta din apartamentul unui chiriaş. Acesta nu vorbea engleza, aşa că am început să-mi cert colegii pe motiv de discriminare. Unul dintre ei a reuşit într-un final să-mi explice:

— Abby, nimeni nu se va duce acolo. Doi colegi erau cât pe ce s-o mierlească reparând tot felul de chestii pentru nesimţitul ăla.

Vai!

Lovitura de graţie a venit însă când maşinile diverselor televiziuni au început să sosească la sediul nostru şi reporterii s-au îmbulzit spre mine înghe-suindu-mi microfoane în faţă şi chestionându-mă cu privire la individul de la etajul 18 care tocmai fusese arestat pentru proxenetism.

Sunt evenimente ce pot fi delimitate clar şi relatate cu uşurinţă – dar ele nu indică nici pe departe situaţia sumbră în care mă aflam împreună cu toţi colegii de-acolo, oameni care abandonaseră speranţa într-o viaţă mai bună. Sărăcia e asemenea unui cutit care se răsuceşte dureros în carnea ta, puţin câte puţin, clipă de clipă. După ce o generaţie întreagă trăieşte un astfel de coşmar, cu greu îţi mai poţi imagina o lume fără ajutor de şomaj, trafic de droguri sau stagii pe la închisoare. Întotdeauna va rămâne o parte din tine care va refuza să dea crezare realităţii şi îşi va dori ceva ce nu va putea

obţine niciodată. Ştiu că sunt ipocrită că simt astfel, dar nu am de gând să mă angajez ca asistent social sau altceva asemenea doar ca să-i alin pe cei în suferinţă. În schimb, am decis să nu-mi fac o carieră din a fi martora mizeriei celorlalţi. Nu, am vrut doar ceva fericire de la slujba pe care o am.

Aşa că am hotărât să fac schimbări majore, cum se obişnuieşte de Anul Nou, numai că, în cazul meu, era vorba de miezul verii. În primul rând, l-am dat afară pe prietenul meu şi m-am gândit pentru o vreme la atuurile mele. Sau, cum se zice mai nou acum, la aptitudini. Le-am înşiruit pe-o foaie. Şi mi-am dat seama imediat: principala mea calitate, lucrul la care sunt de-a dreptul genială, e vorbitul. Pot determina pe oricine să facă orice. Îi pot convinge la telefon pe indivizi să-mi ofere informaţii confidenţiale. Am avut întotdeauna un pat dublu mare. Stând în mijlocul lui, cu receptorul într-o mână şi cu *Paginile Aurii* în cealaltă, deveneam imbatabilă. Cu Internetul nu m-am descurcat niciodată la fel de bine aşa cum o fac cu telefonul.

Pot obţine aproape orice cu aceste două obiecte, telefonul şi *Paginile Aurii.*

Pe de altă parte, ce fac cei care sunt tari în sporovăit la telefon? Nu mă interesa domeniul telemar-ketingului. Bleah… Să întrerupi oamenii în mijlocul cinei încercând să-i convingi să cumpere abonamente la reviste pe care oricum nu le vor citi… Pur şi simplu nu puteam…

Aşa că mi-am sunat toţi cunoscuţii şi le-am cerut sfatul. Fără succes însă.

N-am întrezărit nicio modalitate profitabilă de a-mi întrebuinţa talentul. Am luat câteva slujbe sezoniere ca recepţioneră pentru companii din domeniul IT şi m-am resemnat. Viitorul nu părea roz.

Când, în sfârşit, am văzut anunţul în ziar-accidental,

într-o zi ce nu era destinată căutării unei slujbe – habar nu aveam că asta îmi va schimba definitiv viaţa.

*

Laura locuia într-o suburbie —Wilmington, oare? Sau poate Lynnfield? Ceva de genul ăsta. Deşi prietenul meu nu plecase de mult, plătise totuşi jumătate din chirie; iar eu mă chinuiam să plătesc restul. „Vino şi lucrează pentru mine”, mi-a spus Laura, „şi poţi locui la mine la demisol.”

Nu suna rău. Să am muncă şi un loc în care să locuiesc, asta exact când aveam nevoie de amândouă. Am acceptat. Nu mi-am imaginat atunci reacţia cu-noscuţilor când au aflat că lucrez pentru o agenţie de dame de companie, chiar şi pe postul nesemnificativ de recepţioneră; sinceră să fiu, nu am luat nimic în calcul. Probabil că aşa se întâmplă cu majoritatea femeilor care lucrează în acest domeniu: oportunitatea pare a fi răspunsul la o rugăciune. Pare că soarele răsare şi pe strada ta, pare că viaţa ta ia, în sfârşit, o întorsătură spre mai bine. Dar când apar reacţiile celor din jur, atunci se produce surpriza…

Cum ziceam, nu mă gândeam la aceste lucruri. M-am dus să lucrez pentru ea.

Ce-mi amintesc din acea perioadă? În primul rând, curăţenia impecabilă. Nici urmă de praf sau de mizerie. Femeia conducea o agenţie de call-girl ce furniza servicii la domiciliu, dar şi la sediu: unele fete se duceau acasă la clienti, altele se întâlneau cu ei la Laura. Nu i s-a spus niciodată bordel – de fapt, în toţi anii pe care i-am petrecut în acest domeniu, n-am auzit niciodată ca un astfel de loc să fie numit casă de toleranţă sau într-un fel asemănător. Poate că aşa li se spune pe Coasta de Est. Sau poate că doar în Boston nu i se spune aşa unui astfel de loc.

În orice caz, eram mulţumită că mi-am găsit, în sfârşit, o slujbă. Eram recepţioneră; îi întâmpinam pe clienţi şi

preluam toate apelurile. Şi ascultam ciondăneala tipelor.

— Cearşafurile trebuie să fie curate, repeta întruna Laura.

Era laitmotivul ei. Nu ai fi crezut vreodată că lenjeria de pat curată poate constitui aşa o problemă. Cui îi venise rândul s-o schimbe, cine a folosit ultima dată camera din faţă, cine spălase rufele cu o zi în urmă... Numai despre asta vorbeau fetele, despre acele cearşafuri blestemate.

Din fericire, prea puţin mă interesa pentru că datoria mea consta în a purta discuţii cu bărbaţii.

Şi apăreau bărbaţi de toate felurile şi dimensiunile, şi la propriu, şi la figurat. Ţipi care ştiau exact ce voiau sau pe care îi puteam convinge uşor să vadă o fată care nu avusese nicio comandă de două zile. Tineri pe care nu-i înţelegeam cum nu pot să-şi găsească singuri o femeie. Persoane în vârstă care nu aveau altă soluţie, chiar şi în mediul saturat de sexualitate al oraşului Boston în care toată lumea părea dispusă să-şi desfacă picioarele.

Am prins rostul postului meu destul de repede. Am fost nevoită – altfel mă ţineau la telefon toată noaptea.

— Ai o voce superbă, sigur nu te pot vedea? Cum arăţi? Ce porţi pe tine acum?

Reuşeam să le îndrept atenţia spre fete, combinând doza optimă de flirt cu aceea necesară de profesionalism. Când nu lucram, iar Laura se ocupa de convorbiri, clienţii se plângeau:

— Unde e Abby?

Dormeam pe o canapea rabatabilă la demisolul locuinţei Laurei. În cameră se mai aflau un joc vechi şi stricat de fotbal de masă, ceva mobilier la mâna a doua şi nişte lămpi de la dormitoarele de sus. Mie îmi convenea. Aveam un cont în bancă, în care depuneam bani în fiecare săptămână, sperând că, într-o bună zi, îmi voi putea lua un apartament mai aproape de inima oraşului.

Pentru că, sinceră să fiu, când nu munceam, mă plictiseam.

Mă rog, aveam totuşi o maşină funcţională cea mai mare parte din timp şi, când nu era la service, făceam o grămadă de lucruri. Dacă era vară, mă puteam duce în oraş să mă plimb prin Common sau prin Grădinile Publice; toamna, vizitam orăşelul din apropiere, Concord, şi mă relaxam prin Walden Pond... Nopţile libere mi le petreceam pe Lansdowne Street, în cluburi. Dar pe toate astea, din păcate, le făceam singură.

Nu cunoşteam atât de mulţi oameni pe cât credeam. Aveam un amic, pe Hector, pe care l-am întâlnit la Jillian într-o noapte şi, din când în când, ieşeam cu el şi cu gaşca lui, dar, în general, eram destul de singură.

Adevărul e că nu prea aveam viaţă socială. În primul rând, lucram noaptea. Şi, în plus... toţi foştii mei colegi de facultate începuseră o carieră în domeniul dorit, se mutaseră sau se căsătoriseră. Rămăsesem mult în urma lor. Ca şi cum trenul plecase deja din staţie şi de-abia atunci mi-am dat şi eu seama că ar fi trebuit să mă urc în el.

Din fericire însă, în timpul orelor de serviciu, totul se petrecea cu viteza unui accelerat. Bărbaţi care soseau, vorbeau şi râdeau cu mine în living aşteptând ca „fetele" lor să-i primească. Fete care se plimbau de colo-colo, dorindu-şi ca ele să fie cele alese. Însă nu reuşeam să nu compar tot acest spectacol cu un târg de vite şi, ca o bună feministă ce eram, nu prea îmi convenea această situaţie. Dar se câştiga bine, extraordinar de bine. Şi era mai mult decât atât: trebuie să recunosc faptul că mă simţeam excelent acolo. De parcă mergeam chiar pe graniţa dintre risc şi lucrurile cumva perverse. Şi chiar asta fiâceam.

Seamănă cu ieşitul noaptea în baruri sau cluburi. Dansezi prin casă în timp ce te pregăteşti să pleci. Eşti

puţin emoţionată când ajungi acolo, neştiind exact ce vei găsi, cu cine te vei întâlni pe neaşteptate. E acea tensiune pe care-o încerci. Şi, apoi, când reuşeşti, în final, să începi o conversaţie cu cineva, cu flirtul, jocurile, distracţia, misterul, şi noutatea pe care ţi-o aduce... Şi dacă totul iese bine... ai controlul asupra tipului: să decizi dacă te vei culca cu el sau nu, cât de departe vei merge cu el, dacă vei fi drăguţă cu el sau nu... În loc să fiu nevoită să mă îmbrac şi să o caut, puterea aceasta venise ea la mine. Postul meu impunea ca eu să fiu seducătoare şi de neatins. Şi pentru asta câştigam bani.

Într-o noapte, Laura a fost vizitată de un client întârziat. Eu dormeam jos şi am avut parte de o mare surpriză. Habar n-am ce i-o fi trecut prin minte, poate că nu era nicio fată pe-acolo, poate că s-a gândit că n-o să mă supăr, în fine, indiferent de ce i-o fi dictat creierul ei cât o alună, Laura l-a trimis jos, la mine.

Mare greşeală!

În primul rând, nu planificasem o carieră în prostituţie decât într-o poziţie administrativă. În al doilea rând, dormeam. În al treilea rând, tipul voia sex oral (cred că de aceea l-a trimis la mine – cobora, eu nici n-aş fi apucat să mă dezmeticesc, se întorcea înapoi, sus, plătea şi pleca). Din nefericire pentru Laura, eu aveam herpes în perioada aia. Clientul ei a coborât – şi uite cum m-am trezit cu tipul ăla deasupra mea, curgându-i balele de plăcere, gata să-şi înfigă mădularul între buzele mele.

Nu ştiu care din noi a ţipat mai tare.

Şi astfel carierea mea de call-girl s-a terminat înainte să înceapă. Dar am învăţat multe răspunzând la telefon, lucrând ca recepţioneră pentru Laura. Am aflat cum se conduce o astfel de afacere, am aflat ce merge şi ce nu. Am cunoscut clienţi şi angajaţi şi am priceput ce gândea lumea despre ceea ce făceam. Şi, desigur, am cunoscut

gustul dulce al puterii.

Şi mi-am dat seama că aş putea să fac chestia asta mai bine decât Laura.

Aşa că m-am urcat în maşină, mi-am golit contul bancar, am închiriat un apartament în cartierul de lux Bay Village din Boston şi mi-am deschis propria afacere. Asta se-ntâmpla acum 19 ani. De-atunci şi până astăzi nu m-am mai ocupat de nimic altceva.

*

Am ales numele de Peach citind un mic articol într-un ziar.

Presupun că e un motiv la fel de bun sau de prost ca oricare altul. Dar a fost ceva ciudat, gen *Zona Crepusculară-,* pentru că persoana care scrisese articolul a ajuns, mai târziu, să lucreze pentru mine timp de câţiva ani. Cred ca e o şansă la un milion ca aşa ceva să se întâmple.

În mod cert, nu doream să folosesc propriul nume. Nu voiam ca bărbaţii să întrebe de Abby sau să ştie ceva despre ea. Mi-am dorit de la început să-mi păstrez posibilitatea de a nega totul. Mi-am dorit, în acelaşi timp, să fiu şi să nu fiu această nouă persoană.

Aşa că am devenit Peach.

Fac o distincţie cât se poate de clară între viaţa profesională şi cea personală. Pentru soţul meu, pentru prieteni şi familie sunt Abby. Pentru fetele şi cli-enţii mei sunt Peach. Această delimitare foarte clară mi-a fost de mare folos de-a lungul anilor.

Asta nu înseamnă că mi-a fost uşor de la început. Acum pot vorbi liniştită despre faptul că am o familie, o afacere, că pot jongla cu amândouă după bunul plac aşa cum face orice mamă care are şi serviciu, dar trebuie să ştiţi că lucrurile n-au venit de la sine.

De fapt, mulţi ani la rând am fost mai mult Peach decât

Abby. Câteodată cred că m-am pierdut pe mine sub masca lui Peach... Aşa că, într-o bună parte din carte, voi vorbi despre acest aspect. Despre ce înseamnă să-ţi pierzi indentitatea.

Şi apoi să o regăseşti.

Marea pierdere

Uşa s-a deschis încet, prea încet parcă. Feţele erau triste.

Stăteam rezemată de peretele de pe coridor şi abia dacă respiram. Pe masa de lângă mine se afla o vază chinezească foarte scumpă aparţinând epocii unei dinastii pe care n-am reţinut-o şi care a rămas în istorie pentru porţelanurile ei fine. Mi se spusese să nu cumva s-o ating.

Vocile din camera alăturată se auzeau de prea mult timp, într-un murmur constant, murmurul nopţii.

Acum, uşa se deschidea şi toţi ieşeau. Am văzut-o pe mama, cu faţa roşie şi ridată din cauza plânsului, însoţită de doctorul Copeland şi de doi dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu.

Zărindu-mă, medicul s-a apropiat iute de mine, ignorându-i complet pe ceilalţi – lucru ciudat pentru un adult.

— Abby, îmi zise blând, de cât timp aştepţi?

— De-o eternitate, am răspuns de-abia stăpâ-nindu-mi lacrimile.

Mi-era frică să mai zic ceva, de teamă să nu mă bufnească plânsul. Mama îmi dăduse instrucţiuni clare: nu aveam voie să plâng. Mă aşteptam să plece, însă a venit mai aproape, mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a zis:

— Va trebui să fii o fată puternică, Abby.

— Da, domnule. Ştiu.

A ridicat din sprâncene, ca şi cum nu acesta ar fi fost răspunsul pe care-l aştepta.

— Dar poţi fi puternică şi să simţi durerea în acelaşi

timp, a adăugat el.

Mi-am îndreptat privirea spre mama. Stătea cu spatele la fereastră, aşa că nu puteam să desluşesc decât silueta ei elegantă şi faptul că stătea cu mâinile încrucişate.

Expresia feţei mi-o imaginam doar, pentru că lumina ce intra pe fereastră mă împiedica să o văd clar.

Mi-am întors privirea spre ochii calzi ai doctorului. Trăgând brusc aer în piept şi fiind cam panicată, am rostit:

— Voi fi puternică!

M-am gândit că, dacă îi spuneam ce voia să audă, o să plece şi n-o să mai aibă ocazia să zică lucruri care m-ar fi făcut să plâng.

Dar nu a vrut să plece. S-a aşezat jos lângă mine. Am auzit atunci oftatul dezaprobator al mamei şi mi s-a zbârlit părul de pe ceafa. Totuşi, ea a tăcut.

— Abby, a zis doctorul Copeland, tăticul tău e foarte bolnav.

Nimeni nu-i spusese „tăticul” până atunci, în afară de mine. Până şi mama, când vorbea despre el, folosea expresia „tatăl tău”. Am dat din cap în semn că înţelegeam. A clătinat şi el din cap, ca şi cum tocmai îmi destăinuise un mare secret.

— Abby, mi-e teamă că tatăl tău va muri.

Inima mi s-a strâns şi am crezut că voi vomita pe loc. Nu trebuia să se întâmple asta, iar eu mă întrebam cum puteam să mă abţin. Ce puteam să fac? Să o înghit? N-am zis nimic, am înghiţit cu greu, iar senzaţia a dispărut. Doctorul Copeland m-a strâns uşor de umeri:

— O să-i simţim cu toţii lipsa tăticului tău –, dar ştii ce, Abby? Cred că tu vei suferi cel mai mult din pricina pierderii.

Habar n-aveam ce să răspund, aşa că mi-am ţinut gura.

M-a mângâiat încurajator pe spate şi apoi s-a ridicat cu

o oarecare dificultate; unul dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu l-a ajutat s-o facă. Mama a rămas neclintită tot acest timp.

Apoi, vocile lor s-au pierdut încet pe coridor, pe casa scării care dădea spre parter. Am rămas pe loc, privind cu dor uşa închisă dincolo de care se afla tata.

— Abby, m-a strigat mama cu o voce tăioasă, treci jos imediat!

Am făcut cum mi s-a spus. Aşa îi intram în voie. Fiind ascultătoare.

Nu l-am mai văzut niciodată.

Părăsind-o pe „maica stareţă”

Când am plecat de la Laura aveam doar o idee vagă despre cum să fac lucrurile să meargă. Vreau să spun că ştiam ce nu voiam să fac. Privind acum înapoi, trebuie să recunosc că a fost o idee foarte bună de început.

Nu-mi doream să ofer servicii la sediu. Asta a fost prima decizie, pentru care aveam multe argumente.

În primul rând, exista pericol de a te expune unui risc sporit, şi asta pentru că ofereai un loc în care se petrecea ceva ilegal. Şi mai era şi lipsa de intimitate, determinată de faptul că nu ştiai niciodată când se termină munca şi când începe viaţa reală. Casa Laurei era – ei bine – Casa Laurei. Eu voiam propriul meu spaţiu şi propria viaţă.

Pentru Laura, singurul meu model în acest tip de afacere, nu exista o distincţie clară între cele două. Noi nu făceam nicio distincţie pentru că nici ea nu făcea: munca era viaţa ei.

Trebuie să înţelegeţi câteva lucruri despre femeia aceasta: este o persoană care a făcut pregătiri speciale pentru a-i aranja fiului ei de 15 ani prima partidă de sex. I-a trimis-o pe una dintre angajatele ei în dormitor. Iar camera băiatului se afla chiar deasupra camerelor în care fetele Laurei lucrează. Ăsta da cadou de aniversare... de

la propria mamă!

Îmi aduc aminte de o petrecere de Crăciun. Laura dădea tot timpul nişte petreceri extravagante. Îl urmăream cum dansează cu fetele, cu un pahar de şampanie în mână şi cu penisul în erecţie în pantaloni, fetele îşi dădeau jos din ce în ce mai multe haine pe măsură ce timpul trecea, iar Chris era acolo, în mijlocul lor.

Ceva îmi părea foarte nelalocul lui. Uneori aud unele conversaţii sau citesc despre asta în ziare – îmi dau seama că, în marea lor majoritate, cred că oamenii care lucrează în industria plăcerilor nu au etică, morală, cod de bună purtare. Ei bine, eu am. S-ar putea să nu subscriu chiar definiţiei altora despre ceea ce este acest cod, dar am unul.

Nu că am avut vreodată prea multe în comun cu Laura. Suntem amândouă matroane; însă asemănarea dintre noi două se opreşte aici.

Era atât de obsedată de curăţenie, după cum am menţionat deja, încât şi-a acoperit tot mobilierul cu plastic, aşa cum se proceda prin anii ’50. Mi-a explicat odată motivul:

— Ei bine, a zis ea de parcă ar fi fost cel mai logic lucru cu putinţă, nu poţi ştii niciodată cine va sta aici sau ce va face.

Bleah... Nu voi dori niciodată să ştiu ce fac oamenii pe canapeaua mea din sufragerie. Şi totuşi, această gospodină obsedată de curăţenie îşi lăsa aruncate prin bucătărie tot felul de lucruri, folosea folie de aluminiu, lăsa scrum de ţigară sau punguţe de cocaină pe unde apuca.

Era însă foarte organizată, având un caieţel în care ţinea evidenţa tuturor (cât a încasat, cât are de plată, cât îi datorează fiecare etc.). Dar, totodată, nu avea timp să-şi

facă nici măcar o cafea şi, ca atare, obişnuia să bea numai ness.

Laura era, ca să zic aşa, o sumă de contraste.

Modul ei de lucru nu poate fi exprimat uşor în cuvinte. Pe de-o parte, se dovedea extrem de generoasă cu fetele ei, oferindu-le cadouri în momente neaşteptate, alegând-o pe vreuna dintre ele şi invitând-o la cumpărături pe banii agenţiei, lucruri de genul ăsta. Odată, de exemplu, a organizat şi a plătit o excursie în Alaska, luând opt fete cu ea. Bineînţeles că ele urmau să muncească, era vorba despre un fel de show itinerant; dar au făcut o grămadă de bani şi au avut parte şi de experienţa vizitării unor locuri noi.

Pe de altă parte însă, cerea loialitate extremă. Nu lucrai pentru nimeni altcineva cât timp o făceai pentru Laura. Punct. Te dădea afară imediat dacă auzea că o păcăleşti; nu mai exista a doua şansă. Şi descoperea întotdeauna cine o înşela, pentru că toată lumea cunoaşte pe toată lumea în Boston. De obicei, afla de la clienţi – pentru că marea lor majoritate apela la mai multe agenţii de profil. Dacă sunau la o alta şi se alegeau cu o tipă pe care o cunoscuseră deja prin Laura, îi spuneau. Şi cariera fetei lua sfârşit.

Dacă analogia nu-i prea şocantă, aş spune că Laura avea un fel de cerc de măicuţe în jur, fiecare plecând să facă ceea ce i se poruncea (în această situaţie, sex pe bani cu bărbaţii şi apoi să se întoarcă de bună voie în sfera şi sub influenţa matroanei lor, „maica stareţă”. Nu era de acord ca vreuna dintre ele – inclusiv eu – să aibă prieteni în afara cercului angajatelor sale. Cu atât mai puţin un iubit.

Aceste reguli nu fuseseră scrise nicăieri, dar toată lumea le ştia şi, mai mult, le foloseam una împotriva celeilalte.

Nu am întâlnit niciodată mai multă bârfa ca în acea casă – şi trebuie să aveţi în vedere că eu vin din Sud, unde lucrul acesta a fost adus la nivel de artă. Aşa că imaginaţi-vă cât de rău se bârfeau una pe alta – până şi eu am fost şocată! De fapt, era normal: eram toate acolo, în acea casă din mijlocul unei suburbii, nevoite să ne petrecem timpul împreună, între patru pereţi, fără altceva mai bun de făcut. Nu-i de mirare că nu discutam decât despre cearşafurile ce trebuiau spălate şi despre noi. Probabil că semănăm cu nişte liceene şuşotind şi chicotind la vestiare.

Îmi retrag cuvintele. Eram mai rău decât nişte fete de liceu. Măcar ele au scuza vârstei, a lipsei de experienţă şi a inocenţei. Noi nu aveam nicio scuză...

Fiecare avea peste 25 de ani, toate (în afară de mine) erau îmbrăcate în lenjerie intimă, machiate, cu unghiile făcute, stând pe acele canapele acoperite în folie de plastic şi aşteptând. Ne uitam la telenovele toată ziua, până când un client oprea în faţa casei; atunci trebuia să stingem televizorul. Era o regulă foarte strictă.

Individul intra şi, brusc, toată lumea încerca să pară că tot ce urma era lucrul cel mai firesc cu putinţă: fetele îmbrăcate în satin sau danteluri, cu pantofi cu tocuri, intrau în competiţie pentru a capta atenţia bărbatului.

Dacă o astfel de viaţă nu te face să vrei să te droghezi, nu ştiu ce altceva tear putea determina...

Dacă bărbatul avea programare cu vreo fată, atunci situaţia se schimba. Toată lumea zâmbea dulce şi fata îl lua într-unul dintre dormitoare. Porneam din nou televizorul imediat ce auzeam că s-a închis uşa. Erau anii de dinaintea internetului; nu puteam vedea ce scăpaseserăm din telenovele, aşa că venirea unui client însemna o pierdere majoră.

Când nu ne uitam la televizor vorbeam despre absolut

orice; dar, în general, despre noi – şi eram sarcastice fiecare la adresa celeilalte. Şi despre Laura... Doamne, bârfele despre Laura: cu cine se mai vedea – Laura avea întotdeauna un iubit –, câtă cocaină prizase noaptea trecută, ce povestise ea că a zis cutare despre cutăriţă. Îmi amintesc că peste câţiva ani, la un liceu, am urmărit o punere în scenă a piesei *Music Man*[1], rămânând uimită de cât de bine au descris Rogers şi Hammerstein activitatea noastră: „Ne ciondănim puţin, discutăm puţin, bârfim, conversăm, ciondăneală-ciondăneală-ciondăneală, vorbim şi mai mult, apoi iar ne ciondănim...”

Desigur, primul lucru pe care îl făcea fiecare era să dea de Laura şi să-i raporteze cine ce a zis.

Din acest punct de vedere, cred că e puţin din Laura în mine. Amândouă putem să fim incredibil de generoase sau incredibil de egoiste. Şi eu, şi ea avem multe probleme pe care, în loc să încercăm să le rezolvăm, le ignorăm. Amândouă vorbim mult. Poate prea mult. Şi reuşim să facem faţă lucrurilor.

Dar stilul ei nu a fost niciodată şi al meu, aşa că, atunci când mi-am luat apartamentul visat în Bay Village, am ştiut că învăţasem suficient ca să-mi dau seama măcar ce nu vreau.

Şi, aşa cum am spus, a fost un început foarte bun.

*

Pe vremea aceea, ziarul *Boston Phoenix* avea o întreagă secţiune pentru adulţi numită *After darH*[2].

În prezent, din nefericire, are un alt nume şi un alt design. Întotdeauna mi-a plăcut acel nume, deşi era cumva prea elegant. Îmbrăca frumos conţinutul. Acolo găseai tot ce ţi-ai fi putut dori.

---

[1] Muzical de Meredith Willson. (n. Red.)

[2] „După înserat”. (engl., n. Red.)

Am avut cândva o prietenă, Claudia, care se mutase în Boston, venind dintro zonă mai „pestriţă”, din New York sau din New Jersey, nu mai ţin minte exact. Într-o seară, conducea spre Boston, se făcuse târziu, a ratat intrarea în oraş şi a ajuns la nord de el, pe Route One. Obosită, a văzut un motel şi s-a dus să se cazeze, cu gândul că va găsi a doua zi dimineaţă drumul spre locul în care trebuia să ajungă. Numele motelului era Sirjohn (bine, bine, *erafoarte obosită^.* Managerul a fost foarte surprins când a auzit că tipa vrea o cameră pentru toată noaptea, dar a acceptat. Ce nu observase fata era că motelul se afla chiar lângă Golden Banana, unul dintre cele mai mari şi mai cunoscute cluburi de striptease din regiunea North Shore. Vă imaginaţi că nu prea a avut parte de somn.

Ideea e că prietena aceasta a mea, Claudia, mi-a spus – câţiva ani mai târziu – că, în timp ce se întorcea adormită spre sud, pe Route One, în dimineaţa următoare, pentru a ajunge în oraş, se uita la cluburile şi magazinele din jur gândindu-se că nu prea exista nimic din tot ce ţi-ai fi dorit şi pe care să nu-l fi găsit de vânzare pe Route One.

Cam acelaşi lucru credeam şi eu despre secţiunea *„After dark”* din *Boston Phoenix.* Acolo găseai tot ce ţi-ai fi putut dori.

Credeam că acele pagini erau poarta spre împlinirea oricărei fantezii.

*

Inocenţa mea se datora în parte felului meu de-a fi. Dar şi trecutului meu. Mă simt aşa pentru că eu consider cu tărie că oamenii sunt fundamental buni la un anumit nivel şi, dacă oportunitatea s-ar ivi, ar proceda corect. Întâmplările trăite şi faptul că, uneori, am făcut lucruri sau mi-au venit gânduri negative nu mi-au distrus complet această credinţă.

Experienţa mea... Asta e altă mâncare de peşte. Dacă

m-aş lua după ea, probabil aş fi cea mai cinică persoană din lume.

Am crescut în Sud, unde cuvintele „domnule” şi „doamnă” îşi păstrează farmecul de pe vremuri şi unde întrebarea „ce mai faci?” necesită un răspuns complex. Nici nu se compară cu ritualul de bineţe din nord-est. Cred că e un pic din Scarlett O’Hara în fiecare femeie cu pielea albă care a crescut în Sud. Exista credinţa fundamentală că bunele maniere te pot ajuta în orice situaţie. Mult timp m-am aşteptat ca oamenii să se poarte frumos – asta doar pentru că aşa ar fi fost normal.

Nu a fost cea mai bună strategie în privinţa carierei mele, dar m-a ajutat să-mi temperez cinismul care vine odată cu asumarea unei astfel de profesii şi, astfel, să fiu – cel puţin aşa mi s-a zis – o persoană destul de agreabilă. Poate nu e cel mai frumos compliment din lume, dar uneori aceste cuvinte îmi sunt suficiente.

De asemenea, asta înseamnă că le acord consideraţia necesară funcţionarilor publici şi le zâmbesc când îmi plătesc taxele, că sunt foarte politicoasă la telefon şi că mă port frumos cu patrupedele şi cu copiii mici. Niciodată n-o nimeresc...

În orice caz, pe lângă acest tip diferit de abordare a vieţii şi accentul de care încă n-am reuşit să scap, Sudul mi-a mai dăruit şi dragostea pentru literatură.

Ador să citesc – orice am la îndemână; de la etichetele cutiilor de cereale la manualele de instrucţiuni pentru video-playere. Dar vocile scriitorilor din Sud îşi spun cuvântul cel mai greu în lumea mea – asta se întâmpla şi atunci, se întâmplă şi acum. Eudora Welty[3] cu umorul ei ironic mi-a fost cea mai dragă; William Faulkner m-a ajutat să-mi conturez imaginea despre lume; Flannery

[3] Eudora Welty (1909-2001) – scriitoare şi fotografă fascinată de sudul Statelor Unite. (n. Red.)

O’Connor[4] mi-a plăcut datorită momentelor de adevăr şi inocenţă exprimate de către personajele ei aflate în momente dificile; Kate Chopin[5], cu povestirile ei scurte m-au făcut să îndrăgesc şi să scriu în acest gen; sau poeziile piperate ale lui Frances Harper[6] care mă amuzau. Aceştia sunt oamenii cu ajutorul cărora mi-am făcut cultura de bază şi ale căror cuvinte m-au fascinat întotdeauna.

Deşi o doamnă adevărată din Sud ar leşina numai la gândul că ar putea ajunge în postura de a conduce o agenţie de call-girl, nu am luat-o totuşi razna de tot. Pentru că multe dintre aceste scriitoare sunt aceleaşi doamne care îmbracă erotismul în bun-gust şi imaginaţie, care scriu obsesiv în toiul nopţii despre cum să scapi de opresiunea societăţii albe (şi, unele dintre ele, de cea a bărbaţilor), care visează la o lume în care să-şi dirijeze singure viaţa. Cred că unele chiar ar aplauda iniţiativa mea.

Sub îndrumarea tuturor acestor scriitori m-am hotărât definitiv asupra noii mele afaceri şi am ales o anumită nişă în acest domeniu; auzeam atunci vocile lor spunându-mi că luam decizia corectă.

I-am ales ca ţintă pe bărbaţii care vor mai mult decât sex. Ştiu că sună ciudat afirmaţia asta venind de la o matroană; dar sexul e doar pătura sub care dormim, ca să zic aşa. Nu e vorba numai despre sex aici. Ci de mult mai mult. E o chestiune ce tine de putere, de singurătate şi de

---

[4] Flannery O’Connor (1925-1964) – autoare a două romane şi a mai multor scurte povestiri. (n. Red.)

[5] Kate Chopin (1850-1904) – scriitoare considerată a fi una dintre premergătoarele curentului feminist. (n. Red.)

[6] Frances Ellen Watkins Harper (1825-1911) – poetă de origine afro-americană, militantă pentru drepturile populaţiei de culoare din Statele Unite. (n. Red.)

presa care le spune întruna oamenilor că „pot avea totul”, apoi, brusc, sunt proiectaţi în viaţa reală ca într-o glumă proastă şi toate visurile lor se năruie. Sexul e un teren de luptă; e forumul unde puterea şi singurătatea sunt negociate şi trăite. Facem atâta caz de problema asta pentru că îi dăm mai multă însemnătate decât ar fi trebuit vreodată să aibă. Europenii deja ştiau asta. Niciunul nu s-ar fi scandalizat într-atât privitor la felaţia făcută lui Bill Clinton de o stagiară. Şi-ar fi pus doar întrebarea: îşi îndeplineşte Bill îndatoririle cum trebuie? Europenii votează pentru parlament foste staruri de filme porno, tolerează căsătoriile cuplurilor de homosexuali şi, în general, îşi văd de viaţă, făcând din actul sexual un lucru la fel de normal precum masa de seară, mersul la teatru ori ieşitul la o cafea. Doar noi, americanii, cu acest trecut puritan de care nu am reuşit încă să scăpăm, interpretăm sexualitatea prin extremele sale: fie reprezintă totul pentru doi oameni, fie carenţa fundamentală a unei persoane.

Să nu ne surprindă faptul că toate problemele pe care le avem au o legătură sau se pot rezolva prin sex. E păcat ce se întâmplă, dar asta e realitatea; iar o afacere care vrea să profite de necesităţile americanilor ar trebui să aibă în vedere această particularitate a modului cum e înţeleasă sexualitatea la noi şi să se folosească de acest lucru.

Concluzia la care am ajuns era că trebuia să găsesc fete educate sau studente, care puteau să discute şi despre politică, şi despre literatură sau despre evenimentele momentului, fete care să reuşească să întreţină o conversaţie şi care, în fine, să nu se poarte ca „blondele”. M-am gândit atunci că genul acesta de fete ar atrage clientela pe care o voiam eu: bărbaţii de vârstă mijlocie care îşi doreau atât sex normal, cât şi o conversaţie

plăcută.

Nu e atât de nebunesc pe cât sună. Nu am ficut-o pentru că visam să conduc o agenţie literară a doamnelor de companie, deşi ar avea şi acest lucru farmecul lui; mie îmi evocă imaginea a doi oameni care-şi citesc din Anaâs Nin[7] şi Anne Rice[8] unul altuia în timp ce se dezbracă, iar asta e o imagine care mie îmi place.

Am luat această decizie din necesităţi practice. Am dorit acest tip de dienţi în primul rând pentru că ei prezintă riscul cel mai scăzut posibil.

Nu ar fi făcut chestii prea ciudate şi nu ar fi rănit pe cineva. Nu m-ar fi ameninţat că mă dau în vileag, având în vedere că mare parte dintre ei ar fi fost căsătoriţi (sau, în cel mai rău caz, s-ar fi aflat la apogeul carierei) şi nu şi-ar fi dorit o astfel de publicitate. Şi-ar fi comandat o asemenea „distracţie", aşa cum vrei să ţi se aducă mâncare la domiciliu. Eu plănuiam să deschid restaurantul lor preferat.

Părea o strategie foarte bună. A reuşit? Mai mult sau mai puţin...

Despre felul în care m-am descurcat în această afacere voi vorbi în continuare.

Prima noapte cu Peach

Mi-am pus primele anunţuri în secţiunea *„After darii* din *Boston Phoenix* şi am aşteptat cu oarecare nerăbdare ca ele să apară în ziar.

---

[7] Anaâs Nin (1903-1977) – scriitoare de limbă franceză, autoare a unor celebre jurnale. (n. Red.)

[8] Anne Rice (n. 1941) – scriitoare americancă cunoscută mai ales pentru romanele ei cu vampiri. (n. Red.)

Unul dintre ele era destinat tinerelor care aveau să lucreze pentru mine (am avut grijă să menţionez că se caută fete cu educaţie); celălalt era pentru serviciile oferite de agenţie. Anunţurilor le-am făcut chenare cu onduleuri; ieşeau în evidenţă între cele ţipătoare cu „încearcă-mi sânii” sau „dă-ţi drumul pe fundul meu”. Eram foarte mulţumită de impresia pe care o lăsam.

Deja prospectasem terenul. În timpul tranziţiei mele din suburbii în Bay Village, am făcut mult mai mult decât să mă ocup de decoraţiuni (deşi trebuie să recunosc faptul că noul meu apartament, cu spoturi integrate în tavanul fals, pereţi îmbrăcaţi în cărămidă aparentă, cadă modernă, mi-au consumat mare parte din energia pe care o cheltuiam cu plăcere astfel). Între timp am discutat şi cu fostele mele colege şi le-am întrebat dacă vreuna dintre ele ştia vreo fată dornică să lucreze pentru mine. Am considerat că nu-i fur nimic Laurei. Nu angajam câteva ţipe, ci o reţea întreagă de persoane, lucru cu totul diferit. Şi bineînţeles că am obţinut nişte nume de la ele.

Astăzi dau destul de rar anunţuri de angajare. Nici măcar o dată pe săptămână. Poate câteva zile la rând pe lună. Nu mai mult. Asta şi pentru că de la început am avut cel mai mult succes în a găsi potenţiale angajate întrebând în stânga şi-n dreapta – pe la prieteni, cunoştinţe, veri, colegi etc. Şi lor le convine aşa, pentru că sunt recomandate de oameni care ştiu cum lucrez eu, că nu mă voi comporta aiurea sau în vreun fel care să le pună în pericol şi că nu voi profita de ele.

Iar acest sistem îmi este şi mie pe plac, pentru că sunt slabe şanse ca fetele recomandate să fie poliţiste.

Aşa că, în prima joi în care *Boston Phoenix* a apărut cu anunţul meu, eram pregătită. Instalasem deja liniile telefonice: una pentru clienţi, una pentru apelurile pe care le făceam eu şi una pentru convorbirile personale.

Aveam mesagerie vocală şi le configuram pentru apel în aşteptare şi redirecţionarea apelurilor; şi, pentru siguranţă, aveam şi *Pagini Aurii.* Pentru ca timpul să treacă mai repede foloseamA *Southern Family* de Gail Godwin[9] şi *The Thanatos Syndrome* de Walker Percy[10]. Aveam un teanc de reviste pentru femei, un pix şi nişte coli de scris. Stăteam în mijlocul patului cu televizorul pornit, ca să nu devin neliniştită, şi eram gata.

Mesajul meu voia să spună, de fapt, mai multe: „Bună, momentan suntem ocupate, dar va putea cineva sta de vorbă cu tine dacă ne suni astăzi după ora cinci". Îmi şi imaginam fanteziile care i-ar fi trecut prin minte celui care suna atunci când auzea aceste cuvinte pline de subînţeles. Probabil îşi imagina un loc plin cu femei care făceau sex una cu alta, în timp ce aşteptau să se facă ora 17.00. Am descoperit apoi că este cea mai frecventă fantezie a clienţilor mei – ideea că femeile de-abia aşteaptă să se-nfrupte una din cealaltă cu fiecare ocazie. Ştiam ce credeau ei când sunau la Laura. Desigur, în cazul ei aveau dreptate, mai puţin la partea cu săritul uneia pe alta: multe fete frumoase stăteau aproape goale, toate într-o cameră, aşteptând nerăbdătoare ca vreunul dintre cei care telefonează să întrebe de ele. Ei bine, la Peach acasă, lucrurile erau mai altfel: eram doar eu.

Dar bărbaţii nu trebuiau să se încurce în astfel de detalii.

Speram să fie cât de cât o noapte liniştită. Poate doar câteva apeluri, câţiva noi clienţi şi o fată, două interesate

---

[9] „O familie din Sud" (engl.); Gail Godwin (n. 1937) – scriitoare americană, autoare de romane şi povestiri. (n. Red.)

[10] „Sindromul Thanatos" (engl.); Walker Percy (1916-1990) – scriitor american pasionat de teme filosofice; a obţinut Naţional Book Award în 1962. (n. Red.)

de muncă. Ştiam că vocea mea cu accent sudic şi „tonuri de piersici înfloriţi”, burbon şi nopţi fierbinţi va părea seducătoare, dar serioasă în acelaşi timp. Ştiam că puteam convinge cu uşurinţă pe oricine să revină. Eram încrezătoare şi mă aşteptam la o primă noapte reuşită.

Am primit, în schimb, o avalanşă de apeluri.

Era un prag nou pe graficul experienţei. Am aflat mai târziu că toţi clienţii se dau în vânt după fetele noi în domeniu sau după cele pe care nu le-au mai văzut niciodată. Le adoră. Nu ştiu dacă e vorba de vreun rit iniţiatic bolnav pe care şi-l imaginează că îl vor face cu ele sau de vreo rămăşiţă din conceptul popular de deflorare a virginelor, dar, indiferent de situaţie, bărbaţii *le iubesc.*

Şi au presupus că o agenţie nouă trebuie să fie plină de asemenea fete.

N-am avut nicio clipă de respiro în noaptea aceea. Primeam apeluri întruna. Unele nu erau serioase: voiau să vadă cine sunt, încercau marea cu degetul sau se străduiau să mă prindă într-o conversaţie erotică. Din fericire, timpul petrecut la Laura m-a învăţat cum să mă descurc în astfel de situaţii; nu aveam de gând să joc după regulile lor. Unii erau foarte serioşi: „Pe cine am?” şi „Pot să o trimit la ei în clipa asta?” Mai erau şi cei care doreau meniul stând confortabil în fotoliu, cu un brandy în mână, probabil, rugându-mă să trec în revistă specialităţile cu care îi puteam servi.

— Foarte interesant... Şi ziceai că mai ai pe cineva puţin mai în vârstă? îmi poţi povesti şi despre ea? Bine, ce ziceai despre tipa aia, Tina...?

Şi iată-mă în miezul acţiunii, răspunzând la telefoane, rugându-i pe acei oameni să aştepte, chinu-indu-mă să nu încurc numele sau numerele de telefon şi încercând, în acelaşi timp, să-mi dau seama ce hram poartă fiecare ca să nu trimit vreo fată vreunui criminal maniac chiar din

prima noapte de afaceri.

Cele trei femei pe care le aveam pregătite pentru posibilele oferte de muncă încinseseră şi ele liniile telefonice, încercând chiar să mă ajute să găsesc posibile recrute.

— Bună, Peach? Sunt Kara, o prietenă de-a lui Stacey. Ea m-a rugat să te sun.

Am trecut direct la subiect.

— Bună. Cum arăţi?

Kara, care nu era începătoare, fiind obişnuită, se pare, cu această rutină a întrebărilor, a început perfect relaxată:

— Sunt roşcată, păr până la nivelul umerilor, 22 de ani. Sutien mărimea C. Cântăresc 62 de kilograme, 1,68 m; am maşină.

I-am găsit imediat un client ţinând cont de ultima informaţie furnizată

— Bine. Poţi să ajungi în zona Newton într-o jumătate de oră?

— Da, a răspuns ea amuzată.

M-am uitat repede peste notiţele mele împrăştiate pe marginea cărţii lui Gail Godwin. Dacă ar mai fi citit-o cineva după mine, ar fi avut un şoc: „Bucătăria era deja plină de gânduri neterminate şi conştientizam CARL.THE FOUR SEASONS, BLONDĂ...”

Am găsit ce căutam.

— Uite, sună-l pe tipul ăsta, Bill Thompson, 555-5454. Dă-mi telefon după ce vorbeşti cu el ca să-mi confirmi.

Am închis, apoi l-am contactat pe Bill:

— Am o roşcată superbă care de-abia aşteaptă să te cunoască. O să te sune ea într-un minut. Poate să ajungă la tine într-o jumătate de oră. O cheamă Kara. Doar să-i explici pe unde s-o ia.

Am închis înainte ca Bill să poată spune ceva. Nu era

momentul să stau la taclale: aveam treabă.

— Alo? Bună, da, eu sunt Peach. Unde vă aflaţi? La Piaza? îmi spuneţi vă rog cum vă numiţi? îmi pare bine. Aveţi vreo preferinţă? Am înţeles. Am o blondă superbă, e studentă, 86-60-81 şi are 55 de kilograme. O cheamă Lacey. Sunt sigură că veţi fi încântat.

Privind în urmă, nu ştiu cum am reuşit să mă descurc în acea noapte. Nici nu-mi amintesc ce era la televizor (asta este ceva cu totul ieşit din comun în ceea ce mă priveşte, deoarece ecranul e prietenul meu cel mai bun). Revistele şi *Paginile Aurii* fuseseră evacuate din pat. Scrumiera era plină ochi cu ţigări pe care le aprin-sesem şi de care uitasem. Am primit apeluri unul după altul, lungind-o până târziu în noapte.

— Pam? Poţi, te rog, să mai iei încă două apeluri? Mulţumesc mult. II am pe John în zona Cambridge şi pe Louis la Four Seasons, în ordinea asta. Îi poţi suna pe amândoi acum! Uite numerele lor de telefon. Ai ceva pe care să scrii?

Într-un final, a trebuit să le spun oamenilor că trebuie să încerce în seara următoare. Unii au înţeles repede, alţii ceva mai greu. Îmi amintesc că, după ce i-am închis în nas unui tip care mă făcuse cu ou şi cu otet, mi-am dat seama că afacerea asta chiar avea să funcţioneze. Întrecea orice imaginaţie.

Făceam bani, foarte mulţi bani. Peste o mie de dolari doar în prima noapte. Nu-mi venea să cred. Era mai bine decât orice mi-aş fi imaginat.

De-abia la trei şi jumătate dimineaţa am deconectat telefoanele. M-am târât apoi spre bucătărie şi am sărbătorit cu un pahar de Veuve Clicquot. Sticla fusese din timp pusă la frigider să se răcească, special pentru această ocazie. Noua mea agenţie – Avânţi – funcţiona!

Devenisem brusc, misterios, matroană.

Numere şi iar numere de... telefon

Nu cred că am ieşit din apartament trei zile la rând după acea seară.

Am fost binecuvântată cu o memorie foarte bună în ceea ce priveşte numerele, aşa că nu a trebuit să-mi tin notite secrete – nimeni nu-mi va sparge apartamentul vreodată să găsească vreo agendă cu nume şi numere de telefon, pentru că ea pur şi simplu nu există. Am descoperit că talentul meu de a memora care mi-a servit atât de bine în timpul facultătii revenise în fortă şi că îmi aminteam aproape toate numerele de telefon ale oamenilor care mă sunaseră în acea primă noapte de afaceri.

Găsisem singura slujbă din lume unde această abilitate pe care o foloseam ca truc la petreceri era un atu profesional.

II angajasem pe Jake, un şofer, prin intermediul uneia dintre fetele pe care le cunoscusem la Laura. Era fratele ei şi lucra pe post de taximetrist ziua, iar noaptea muncea unde i se oferea; sora lui mi-a spus că-şi pierdea tot timpul şi banii câştigaţi la Suffolk Downs. Din moment ce trei dintre fetele care lucrau pentru mine în seara aceea nu aveau maşină, l-am tinut ocupat. A trecut pe la mine pe la sfârşitul acelei nopţi şi mi-a lăsat banii pe care fetele i-i dăduseră să-i ţină pentru mine. Pe atunci, taxa mea de agenţie era de 60 de dolari pe oră şi le-am rugat pe fete să-i dea banii aceia lui Jake.

L-am sunat din nou şi l-am rugat să se întâlnească şi cu fetele care aveau maşină şi să ia banii şi de la ele; nu

aveam de gând să-mi las banii pe mâna altora prea mult. Iar relaţia mea cu ele era la început.

M-am aşezat în pat şi am început să număr banii. I-am numărat din nou. Şi din nou. Rezolvasem 18 dintre apelurile primite în seara aceea; pentru fiecare îmi reveneau 60 de dolari. Calculasem cât să cer bazându-mă pe ceea ce învăţasem de la Laura... şi din câteva apeluri fictive pentru angajare la câteva agenţii. Pentru mine pregătirea înseamnă totul.

Şi, în plus, aveam şi o listă de aşteptare cu clienţii pentru următoarele zile...

Nu aveam însă timp să sărbătoresc. Telefonul suna întruna; am aflat că se dusese vestea că Avânţi era cea mai nouă şi mai tare agenţie de call-girl din oraş. Toată lumea voia să-i încerce serviciile. Toată lumea voia să lucreze pentru mine. Făceam interviuri rapide la telefon şi mă rugam ca fetele cu care am vorbit să-mi fi dat descrieri adevărate în ceea ce le priveşte.

— Bine, e totul în regulă. Şi ce nume vrei să foloseşti? Zoe? E bine. Sună-mă când eşti gata să treci la treabă şi vom vedea atunci ce clienţi am pentru tine. Da, eu sunt Peach. Aşa e.

Nu am răspuns la apelurile de pe linia pentru clienţi până ce nu am simţit că eram pregătită. Mi-am făcut o listă cu fetele disponibile. În dreptul fiecăreia mi-am notat numele şi date despre cum arăta. O aveam la îndemână. Am tras adânc aer în piept şi am pus în funcţiune linia pentru clienţi. Soneria telefonului a zbârnâit din nou.

Jake, şoferul, era în extaz:

— E cea mai bună slujbă pe care am avut-o până acum. Am mai făcut şoferie şi pentru alte firme şi nu se compară cu ceea ce faci tu aici. Oricând ai nevoie de mine, sună-mă.

Nu aveam timp pentru complimente:

— Poţi să te întâlneşti cu Melanie la magazinul Star Market din zona Commonwealth şi să iei nişte bani de la ea? Are 360 pentru mine. Va fi acolo la şase. Conduce un Subaru roşu.

— Sigur că da, Peach.

Am căscat şi m-am dus în bucătărie să-mi fac nişte cafea. Nu mă omor după cafea, mai ales nu noaptea, dar aveam nevoie. Cu şosete în picioare, pantaloni scurţi şi cu tricoul meu favorit pe care scria *Paris Hard Rock Cafe,* probabil că nu semănăm câtuşi de puţin cu imaginea pe care o au oamenii despre matroane. Dar asta nu mă deranja deloc.

Pe la miezul nopţii, m-a sunat Robert, un francez pe care-l întâlnisem la o petrecere pe vremea când încă lucram pentru Laura. Ne împrieteniserăm – la modul platonic, lucru care m-a dezamăgit oarecum – şi ne întâlneam destul de des. Mă ajutase să-mi decorez apartamentul şi, la un moment dat, se arătase atât de entuziasmat de cum mergeau lucrurile, încât mi-am pus întrebarea dacă pasiunea lui pentru design interior combinată cu lipsa lui totală de interes în ceea ce mă priveşte nu cumva duceau la concluzia că tipul era homosexual.

— Ce mai faci? Te scalzi în bani?

— Eee... Ştii tu, am răspuns eu cu nonşalanţă. E o zi ca oricare alta...

Îmi şi imaginam rânjetul lui:

— Mă gândeam să trec pe la tine şi să-ţi dau un cadou pentru reuşită.

Era o veste bună. Robert se ocupa cu traficul de droguri, iar eu eram adormită.

— Sunt acasă. Poţi să treci oricând.

A sosit chiar pe când apelurile telefonice se răreau. Venise cu bere şi cocaină şi-şi adusese şi un prieten.

— El e Stuart, a zis Robert.

— Unde ţi-e jocul de scrabble? m-a întrebat Stuart.

Prietena mea Jeannette, care a lucrat pentru mine la câţiva ani după ce s-au întâmplat toate acestea, spunea că părea că eu organizam serate la care participau oameni interesanti, minţi strălucite. Îmi zicea că făceam eu ce făceam şi ajungeam în centrul atenţiei lor, aproape în fiecare noapte. Dacă avea dreptate – deşi cred că a exagerat puţin –, atunci reuniunile astea au debutat din a doua noapte de afaceri, alături de Robert şi Stuart, în faţa jocului de scrabble. Am aşteptat până a sunat ultima fată, apoi am deconectat telefoanele, am deschis o bere, am tras o linie de cocaină şi i-am dat drumul.

*

Aveam propriul meu sistem. Când o fată ajungea acasă la client sau în camera de hotel, o puneam să mă sune. Îi spunea clientului că proceda astfel ca să-mi spună că a ajuns cu bine („Peach îşi face griji pentru mine, cred că înţelegi”); dar, în realitate, puneam cronometru! în funcţiune şi îi dădeam în acelaşi timp fetei posibilitatea să iasă dintr-o situaţie în care nu s-ar fi simtit confortabil.

Mă amuză când îmi amintesc de acele vremuri.

În prezent, aplic o tactică asemănătoare şi cu Sam: – Parola de astăzi e „dansator”, îi zic. Să nu te duci niciodată cu nimeni, chiar dacă persoana este un adult, chiar dacă spune că eu am trimis-o după tine. Înţelegi? Dacă spune că eu l-am trimis, întreabă-l care-i parola. Dacă nu o ştie, fugi cât poţi de repede.

Presupun că începusem să procedez la fel încă de la început cu fetele mele.

— Dacă nu te simţi bine, poţi să pleci. Când mă suni, prefa-te că tocmai ţi-am transmis că sora ta mi-a telefonat şi mi-a spus că e bolnavă. Îţi ceri scuze faţă de client, îl rogi să mă sune înapoi şi îi spui că trebuie să pleci urgent.

Apoi, pleci. Îmi povesteşti mai târziu ce era în neregulă. Ai încredere în instinctul tău!

De fapt, devenisem mamă cu mult înainte să am copii. Asta din pricina clienţilor şi a fetelor mele.

Ambele categorii se comportau ca nişte copii de doi ani – poate chiar mai rău. Aşa este în domeniul ăsta.

Motivul este simplu: niciuna dintre cele două categorii, damele de companie şi clienţii, nu e formată din indivizi cu vieţi puse la punct. (Cred că nu v-am dat până acum impresia că mie nu mi-ar merge totul bine sau că aş avea probleme, dar veţi afla curând că nu e cel mai înţelept lucru să te iei după aparenţe.) Aşa stau lucrurile cu care a trebuit să mă obişnuiesc şi cărora să le fac faţă şi atunci, şi acum.

Aceştia sunt oameni cu multe probleme – bagaje pe care le cară peste tot cu ei. Gândiţi-vă: nu poţi trăi într-o lume promiscuă fără să ajungi şi tu, până la urmă, să te simţi marginalizat.

În cazul cel mai fericit, munca de call-girl poate fi un pas intermediar necesar pentru a ajunge într-un loc mai bun – atâta timp cât ţii la acest lucru ca la un scop precis. Femeile pentru care această muncă devine un mod de viaţă sunt cele care au cu adevărat probleme.

Dar poate fi şi bine, chiar dacă nu vă vine să credeţi. Munca aceasta poate deveni pentru o mamă singură calea prin care să plătească chiria şi să-şi poată petrece zilele cu copiii. Sau a unei femei abuzate care îşi obţine independenţa financiară de care are nevoie pentru a lăsa în urmă o viaţă plină de violenţe. Poate fi ultimul pas pentru ca răţuşca cea urâtă să devină o lebădă frumoasă şi să şi-o dovedească – ei şi lumii întregi. Dar – şi e vorba de un mare „dar” – acestea sunt scenariile cele mai fericite; ele funcţionează doar dacă reuşeşti să te foloseşti de profesia ta, nu să laşi profesia să pună stăpânire pe

tine.

Profesie care uneori te seduce – şi e uşor să uiţi parola, talismanul, calea de scăpare.

E uşor să ajungi să crezi că lucrurile cu care te ocupi ar fi, de fapt, Lumea Reală.

În primul rând, e vorba despre bani – a fost numită cea mai bine plătită profesie din lume pentru femei şi, chiar dacă nu e întotdeauna adevărat, dacă e să ne referim la plata pe ora de muncă, cei care au spus asta au dreptate. Cel puţin din punctul meu de vedere, nu există alt loc pe pământ unde aş putea, cu educaţia şi calificările mele – sau lipsa calificărilor, ca să zic aşa – să fac atâţia bani. La fel stau lucrurile pentru fetele de la agenţia mea.

Aşa că te simţi sedus după o vreme. Te gândeşti la alte slujbe pe care le-ai putea avea şi afli că salariul reprezintă o zecime din cât câştigi tu şi despărţirea de această muncă se transformă într-o decizie foarte dificil de luat. Trebuie să ai ceva aranjat, care să te aştepte, altfel n-o să reuşeşti să scapi definitiv. Oamenii care se tot întorc nu pleacă niciodată până la urmă. Cu cât lucrezi mai mult în acest domeniu, cu atât hotărârea de a pleca va fi mai greu de luat şi cu atât mai mult o vei amâna.

Şi încă un lucru: drogurile. Sunt omniprezente. Aproape că nu ai cum să le ocoleşti: numele se schimbă, dozele se schimbă, drogurile rămân.

Oriunde te duci – şi acum, dar mai ales atunci, când încă aveai voie să fumezi în cluburile şi în restaurantele din Boston – e foarte uşor să faci rost de droguri. Practic, trebuie să-ţi faci loc printre oamenii care se înghesuie să ţi le vândă.

Pe-atunci aşa îşi câştiga Robert pâinea. Lua nişte cocaină şi o împărţea într-o mulţime de punguţe mici, apoi îşi petrecea timpul prin cluburi vânzând-o. Când a trecut de miezul nopţii, oamenii sunt beţi, au rămas fără

rezerve, dar vor să continue petrecerea, aşa că Robert putea să le ceară oricât voia, indiferent de narcoticul pe care aceştia îl doreau.

Adăugaţi la asta şi atitudinea de respingere a valorilor sociale. E probabil la fel ca în cazul adolescenţilor, care dispreţuiesc orice e „normal" şi se cred deasupra tuturor. Ei ascultă Wiccan, Goth sau muzică *grunge* şi prietenii lor devin singurii care îi înţeleg, iar restul lumii e cumplit de plictisitoare. Acelaşi proces are loc şi în cazul adulţilor. Sau al aşa-zişilor adulţi.

Dar, după un timp, ajungi să-ţi trăieşti cea mai mare parte din viaţă noaptea, faci mulţi bani şi cheltuieşti la fel de mulţi; oamenii vor să se afle în jurul tău. Până la urmă, îţi vei pierde interesul pentru orice alt mod de a trăi. Să am o casă? Copii? Să mă duc la muncă în fiecare zi? În niciun caz. Astea sunt pentru cei care nu au avut norocul să fie speciali ca mine.

Mie mi se pare cel mai grav lucru posibil. Nu suntem mai buni decât alţii; doar ne complăcem în a ne imagina asta. Ne înfruptăm din nevoia noastră de a crede că suntem mai buni, ca nişte vampiri, şi ajungem ca ei: obosiţi şi goliţi, nemaisuportând lumina zilei.

Dar cât timp eşti acolo... Cât timp durează... E magic!

Jesse, Jesse, Jesse...

Dacă îmi semeni, atunci ştii ce spun: imediat ce un aspect al vieţii tale începe să meargă bine, restul se năruie.

Treaba mergea perfect. Deschisesem o agenţie de call-girl. Am avut câteva nopţi mai puţin productive după primul val de cereri, dar era continuu de muncă, lucrurile deveniseră predictibile. Existau şi probleme, dar le făcusem faţă.

Apoi, singurul lucru cu care nu mă puteam descurca s-a întâmplat. II chema Jesse.

Noi doi ne cunoşteam de dinainte de toate acestea, dintr-o excursie plină de nebunii şi ghinion pe care am făcut-o în California pe când încă eram la şcoală. Am fost cu nişte prieteni convinşi că pot câştiga la Las Vegas, lucru care probabil s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost prinşi măsluind cărţile din prima noapte. Foarte subtili. Aşa că am strâns banii pe care îi mai aveam şi ne-am dus spre Palm Springs. Nu ne spusese nimeni că acolo totul era incredibil de scump. Am stat în maşină o vreme – eram cinci – şi ne-am petrecut apoi restul verii într-un fel de comună hippie la mâna a doua ca pentru cei din zona Manhattan Beach. Acolo l-am întâlnit pe Jesse.

Sigur, am avut o aventură cu el; orice fată care se respectă şi care se duce în California în timpul facultăţii are o asemenea experienţă, să fiţi siguri de asta. Cu lipsa mea de experienţă, îl socoteam a fi modelul de californian: avea pielea fină şi bronzată, părul blond murdar şi ochii albaştri. Când îşi fixa ochii asupra mea aveam impresia că vede prin mine, privind direct în sufletul meu; credeam că-mi cunoaşte toate secretele. Avea mâini superbe, cu degete lungi şi subţiri, degete de pianist cum ar fi spus mama. Şi pe care ştia să le folosească.

Trecuse o zi de când ne ştiam şi deja ajunsesem să-mi petrec fiecare noapte, fiecare clipă cu Jesse şi degetele lui incredibile. Şi cu limba lui. Şi cu alte părţi ale corpului lui. Era ameţitor, mai ameţitor decât orice lichior pe care-l gustasem vreodată. Ce făcea el cu trupul meu ce nu crezusem a fi posibil. Când se dezbrăca, arăta ca desprins de pe coperta unui roman de dragoste (nu că aş fi citit vreodată aşa ceva, dar dacă mi-ar fi plăcut cărţile de genul ăsta, Jesse obligatoriu ar fi trebuit să fie pe copertă).

Îşi dădea toate hainele jos şi începea să mă lingă peste

tot. Îşi folosea limba insistent, ca şi cum avea nevoie de mine, ca şi cum se înfrâna să nu mă devoreze. Mă excita nespus – femeilor le place să simtă că tensiunea creşte din ce în ce până la a se transforma în furtună –, iar penisul lui era tare şi pulsa pe pielea mea şi mâinile lui mă mângâiau încontinuu. Când, într-un final, mă penetra, era ca şi cum fiecare particulă din trupul meu îi răspundea, într-atât intram noi doi în rezonanţă. Chiar şi aerul din jurul pielii mele părea erotic, încărcat electric. Se apropia de orgasm, apoi brusc se oprea din penetrare şi mâinile lui începeau din nou să se mişte, să mă mângâie... Şi apoi mă pătrundea din nou. Făcea asta ceasuri întregi, după-amiezi întregi pline de sudoare, nopţi fierbinţi, până când, într-un final, trebuia să-l rog să mă lase să ajung la orgasm.

Ajungeam împreună. Şi apoi începea din nou să mă mângâie.

Nu cunoscusem niciun bărbat care după orgasm să nu adoarmă sau să nu se ridice ori să nu facă alte chestii enervante. Am avut prieteni care luau telecomanda şi dădeau pe meci după orgasm. Mai rău, odată, unul a luat telecomanda înainte de a ajunge eu la orgasm şi a deschis televizorul; dar ăsta a fost sfârşitul lui.

Nu numai că Jesse stătea lângă mine, dar o lua de la capăt.

Era visul erotic al oricărei eroine dintr-un roman de dragoste; în acea incredibilă, minunată vară, a fost visul meu.

Dar verile se termină. M-am întors la Emerson, m-am concentrat asupra studiilor, şi Jesse a devenit doar o amintire.

Până când m-am trezit cu el la uşă, cinci ani mai târziu.

Şi m-am îndrăgostit din nou de el.

*

Am deschis uşa şi am rămas holbându-mă la el, în stare de şoc. Mă aşteptam să fie taximetristul cu cina mea comandată la Union Oyster House. Îmi plac specialităţile lor de curcan. Dacă eşti în Boston şi vrei delicatese, la ei trebuie să te duci.

Aşa că eu mă gândeam la curcan cu piure şi sos şi m-am trezit cu Jesse.

— Bună, iubito! mi-a zis el, într-un fel straniu; apoi a zâmbit şi în jur începuseră din nou să se aprindă scântei.

— Bună!

Nu am putut spune mai mult. Respiraţia mea era prea sacadată.

— Jesse.

Zâmbetul lui a devenit mai larg. Jesse a urcat cele trei trepte ce ne despărţeau. Stăteam în dreptul uşii de la intrare. Trupul lui înalt, musculos şi bronzat la doar câţiva centimetri de mine...

Asta nu era a bună.

Apoi m-a sărutat. Soarele, surfingul şi fericirea din Manhattan Beach au năvălit iar în vieţile noastre, chiar şi în acea seară ploioasă din Boston. Mi-am pus braţele în jurul lui şi l-am strâns cât de tare am putut. Bilă albă pentru el: m-a luat în braţe şi m-a dus în apartament. De-abia am reuşit să închidem uşa în spatele nostru că deja ne dezbrăcăm unul pe altul flămânzi, amândoi respirând greoi, mâinile lui atin-gându-mă din nou peste tot.

Brusc a sunat telefonul. Am îngheţat. Jesse nu.

— Lasă robotul să răspundă, mi-a şoptit la ureche, înainte s-o muşte uşor. Nu pleci nicăieri.

Dar eu trebuia să plec. M-am strecurat din îmbrăţişarea lui, roşie toată la faţă.

— Trebuie să răspund, am şoptit. Mă întorc imediat.

Dar am zăbovit. Am alergat în dormitor – regatul telefoanelor – şi am intrat într-o lungă negociere cu un

client care voia trei fete. Nu puteam să ratez o astfel de ocazie. Am revenit cu picioarele pe pământ cât timp l-am descusut pe client, apoi am găsit trei fete care au fost de acord să se ducă la el, am vorbit cu şoferul şi am mai răspuns la încă un apel. Când am terminat, am ridicat privirea şi l-am văzut pe Jesse rezemat, în uşă.

— Ei bine, am zis, încercând să par ironică, măcar nu mai trebuie să-ţi explic cum îmi câştig existenţa.

A zâmbit. Avea un zâmbet pervers, ca de pungaş, dar plin de căldură:

— Aşa e, a fost şi el de acord. Nu trebuie să-mi mai povesteşti.

A venit lângă pat şi, fără să gândesc ce fac, mâinile mele – mişcându-se independent de voinţa mea – i-au desfăcut cureaua şi i-au descheiat pantalonii. Îndată ce penisul lui a ajuns la mine în gură, tot timpul ce trecuse a dispărut şi tot ce voiam, singurul lucru la care mă gândeam, era să fac dragoste cu el.

Lucru care s-a şi întâmplat, cu telefonul sunând şi eu răspunzând la el în următoarele zece ore.

Jesse adusese nişte vin, iar eu aveam suficiente rezerve de cocaină pe măsuţa mea de machiaj, asta mulţumită lui Robert. Aşa că somnul nu intra în planurile noastre. Am încetat să mai răspund la telefoane după ora două dimineaţa şi nu-mi mai amintesc dacă delicatesele din carne de curcan au mai ajuns sau nu. Ne opream din atingeri, gemete, penetrări şi lins doar pentru a mai trage din sticla de vin, licoarea trecând din gura lui în a mefa, sau pentru o linie de cocaină, plasată expert pe sânul meu pentru ca el s-o tragă pe nară, pentru o fugă până la baie sau la frigider. Eram fascinată; nu mai văzusem un om care să prizeze coca şi să-şi menţină erecţia. Jesse avea nişte daruri ieşite din comun.

Însă lucrurile nu sunt ceea ce par.

Am aflat că Jesse se muta în Boston. Avea nevoie de un loc unde să stea pentru câteva zile. Putea să stea cu mine? Respirând încă greoi după orgasm, bineînţeles că am acceptat. Şi chiar a fost frumos. Pentru o vreme.

Nu-şi căuta o slujbă, nu la început, dar asta nu conta, pentru că aveam mai multe fete care aveau nevoie de şofer, iar Jake nu reuşea să facă faţă. Şi Jesse avea maşină. Aşa că serile şi le petrecea ducând femei tinere şi frumoase către destinaţii obscure; apoi, se-n-torcea la orele l-2 să facă dragoste cu mine tot restul nopţii. Adormeam de-abia spre răsărit şi nu cred că m-am trezit vreodată, în acea perioadă, înainte de pa-tru-cinci după-amiaza. Atunci trebuia să mă descurc cu starea de mahmureală chiar când soneriile telefoanelor începeau să ţârâie.

Era rău pentru afaceri? Ai crede că să lucrezi când eşti mahmur ar putea fi, dar realitatea e că nu cred că i-a păsat cuiva. Atât clienţii, cât şi fetele mele sunt prea egocentrici ca să-şi dea seama când eu nu sunt în cea mai bună formă.

Dar eu ştiam şi devenise o problemă pentru mine. Mai era un impediment legat de nopţile mele libere în care fie puneam o fată în care aveam încredere să răspundă la telefoane, fie le decuplam pur şi simplu. Ieşitul în oraş devenise o problemă. Jesse era inteligent şi chipeş. Îşi cumpărase un costum Armâni pentru rolul de şofer (deşi părea că nu strânge niciodată suficient pentru un apartament) şi adora să iasă în cluburi, în localurile şic, în noile restaurante. Locuiam pe Columbus Avenue, fix în centrul celei mai la modă zone în Boston pentru a ieşi la cină; Jesse se simţea cel mai bine acolo, chipeş cum era, degustând un vin vechi, savurând un sos.

Toate acestea costă, iar eu plăteam pentru că, de altfel, eu făceam toţi banii. Şi trebuie să recunosc faptul că

bucuria de-a fi cu tipul cel mai arătos din local începe să pălească atunci când tu achiţi nota de plată întotdeauna, noapte de noapte.

Nu era vorba doar despre bani. Ci şi despre femei. Fete care trebuiau să fie duse la o anumită oră şi în-târziau inexplicabil, ale căror apartamente erau în drumul lui Jesse. Cumva, suspectam că nu sunt singura din Boston care a cedat farmecelor lui de tânăr californian.

El nega totul şi făcea ca îngrijorările mele să dispară cu săruturi, şampanie şi cocaină. Oftam întruna şi îmi spuneam că totul era în regulă, dar lucrurile nu stăteau aşa. De fiecare dată când mă trezeam, după-amiaza târziu, cu faţa scăldată în lumina filtrată de jaluzele, cu gura uscată şi capul cât baniţa, cu nasul plin de cheaguri de sânge, mă încercau multe dubii legate de hotărârea mea.

Problema era că nu vorbeam niciodată despre nimic. Făceam tot felul de lucruri; făceam dragoste, mâneam şi vorbeam despre afaceri când era necesar, dar în afară de astea nu vorbeam despre nimic altceva. Nu discutam despre lucruri, altfel fireşti, cum ar fi, de exemplu, de când avea de gând să nu mai trăiască pe spinarea mea.

Ştiam că Jesse purta o dezamăgire undeva, în suflet. Considera că lumea nu-i dă ce i se cuvenea, că merita mai mult. Iar eu picasem la mijloc. O parte din el se folosea de mine ca să simtă că primeşte ce i se cuvenea. Ce vină aveam eu în toate astea, habar n-am. În mod sigur, Jesse nu adusese nicio contribuţie măreaţă la mersul întregii lumii, în aşa fel încât să simtă că i se refuză ceva.

Această dezamăgire nu-i dădea tihnă. Chiar şi când era cu mine se foia în permanenţă, pornea CD-playerul, televizorul, vorbea, bătea nervos în masă, se plângea, orice ca să nu se gândească, să nu cadă în această dezamăgire narcisistă.

Încă sunt uimită de cât de autoritară şi tare eram cu clienţii, şoferii sau fetele mele şi, totodată, de felul cum îmi pierdeam toată puterea şi încrederea în mine când eram cu Jesse. Cum am petrecut luni întregi cu acest om – nu ştiu dacă poţi numi legătura noastră bazată pe sex şi ieşit în cluburi „relaţie” – şi urân-du-mă, în acelaşi timp, pentru că nu-i ţineam piept.

Când, în final, mi-am făcut curajul să-l înfrunt, am mai învăţat o lecţie importantă de viaţă: când dai voie cuiva să intre în sufletul tău îi faci cadou instrumentele cu care să te rănească.

Şi asta a şi făcut...

Am avut o ceartă, una plină de scântei, cu obiecte trântite şi sparte şi chiriaşul de jos bătând furios la uşă. Jignirile pe care mi le-a adus Jesse atunci s-au dovedit destul de greu de îndurat. Referinţele lui la preferinţele mele sexuale şi la cât de bună eram la pat au fost şi mai şi. Dar lucrurile pe care le-a zis despre mine după aceea prin cluburi altor oameni, indivizi care contau pentru mine... Nu puteam înţelege cum mă putea urî în aşa hal încât să fi vrut să mă distrugă în felul ăsta. Chiar nu reuşeam să-mi dau seama de ce.

Era umilitor. M-a făcut de ruşine într-un mod în care nimeni nu-şi mai bătuse joc de mine. Mă gândeam să port ochelari de soare tot timpul. Să nu mai ies din casă. Am încercat să mă gândesc doar la muncă.

Aşa că a plecat, s-a întors, s-a dus din nou şi iar a venit înapoi. Afacerea mea creştea, la fel şi popularitatea agenţiei, dar eu eram încătuşată emoţional de un om care avea comportamentul unui copil răsfăţat.

Ironia sorţii era că ştiam ce făceam, nu-mi plăcea, dar continuam.

Şi lucrul cel mai ciudat e că tot timpul cât am fost împreună nu-mi amintesc ca Jesse să mă fi strigat

vreodată Abby.

Asta ar fi trebui să spună totul.

Cod de deontologie

După ce pleacă autobuzul şcolii, în casa mea domneşte pacea. Lumina soarelui revărsată prin ferestrele sufrageriei, sunetul muzicii. În aceste momente, tuturor le-ar putea părea că sunt o femeie casnică. Strâng lucrurile, îmi fac cafeaua mea specială cu cremă şi vanilie şi mă gândesc cum să-mi petrec ziua. Din-tr-un anumit punct de vedere, odată ce copiii au plecat la şcoală, viaţa mea nu e aşa de diferită faţă de cum era pe vremuri, timp pe care eu îl numesc „vremurile rele".

Cu excepţia faptului că aseară m-am dus la culcare imediat după ce m-a sunat ultima fată; odată, de-abia în acel moment începea petrecerea. Unde mai pui că acum e opt dimineaţa, perioadă a zilei pe care n-am văzut-o prea des câţiva ani buni.

Asta se-ntâmpla şi din cauza drogurilor. Nu poţi priza linii de cocaină toată seara şi să te aştepţi să poţi adormi imediat. Ar mai fi ceva: credeam că noaptea, după apusul soarelui, începea vremea mea. Nu mai răspundeam la apeluri după miezul nopţii, după ora unu, şi, în concluzie, atunci începea şi pentru mine *ziua.*

Dacă eram singură, stăteam şi scriam mai ales poezii, versuri lungi şi încâlcite care-şi propuneau să facă explorări ale lumii, încercând să dau răspuns întrebărilor ce-mi treceau prin minte. Dintotdeauna iubisem scrisul şi perioadele acelea de linişte de după nebunia slujbei care îmi ofereau un spaţiu şi un timp numai ale mele.

Totuşi, destul de des – trei sau patru nopţi pe săptămână – cineva trecea pe la mine şi, după ce închideam telefoanele, ne distram. Vin, cocaină şi scrabble – ingredientele, cărămizile nopţilor mele. Cel mai adesea se-ntâmpla să fie Robert, care venea la mine după

ce barurile se închideau la două, având în buzunare ce nu vânduse. De obicei, apărea împreună cu altcineva şi, destul de repede, am ajuns ca în jurul meu să se afle mulţi oameni care se bucurau să stea şi să discute împreună secretele universului.

Niciodată nu mi s-a părut că toate acestea ar aduce cu un salon literar, aşa cum spunea Jeannette, dar probabil că totuşi semănau. Ea avea darul de a vedea unele lucruri legate de mine, lucruri pe care eu niciodată nu le luam în serios.

Pe măsură ce timpul trecea, jocul de scrabble a dispărut, fiind înlocuit de conversaţii. Am adus vechile mele cărţi, pe cele ale lui James Dickey, Shelby Foote şi Walker Percy. Dezbăteam care scriitori sunt mai buni: cei din Sud sau cei din Nord, cine lua partea cui şi din ce motiv. În nopţile în care am băut prea mult Pinot Grigio, vinul meu preferat, citeam cu voce tare poezii şi scurte pasaje literare pe care le scrisesem în orele mele de singurătate. Grupul nostru se transforma într-un cenaclu. De asemenea, dezbateam chestiuni legate de regulile privitoare la imigrare, de suprapopularea planetei şi teoria lui Freud asupra femeilor.

Nu ştiu cât de coerenţi eram în acele momente – când beau prea mult, revin obsesiv la aceeaşi idee şi încerc să-i conving pe toţi ceilalţi că am dreptate –, dar ne distram copios.

Foarte rar se întâmpla să devin suficient de apropiată de una dintre fetele care lucrau pentru mine ca s-o invit să ia parte la o astfel de petrecere. O chemam după ce se întâlnea cu ultimul ei client, îmi dădea banii, apoi rămânea pentru un pahar de vin, pentru ceva cocaină şi pentru conversaţie. Aşa am devenit apropiate eu şi Jeannette la început; venea să jucăm scrabble şi să stăm de vorbă.

La început, nu voiam să intru într-o relaţie prea intimă cu fetele care lucrau pentru mine. De fapt, întotdeauna am avut o anumită aversiune faţă de acest lucru. Dar Jeannette a insistat. După aceea m-am mai întâlnit ocazional cu unele fete, dar niciodată nu m-am simţit tocmai în largul meu. Am făcut câteva excepţii de la regulă; acum am chiar câteva prietene apropiate pe care le-am cunoscut pe când lucrau pentru Avânţi; dar, în general, am vrut să delimitez clar munca de viaţa reală. Pe Peach de Abby. Realitatea de fantezie.

Ştiu că multora li se părea foarte comică situaţia. Cineva era în vizită, discutam, apoi trebuia să fac o pauză să sun o fată sau să vorbesc cu un client. Apoi, mă întorceam şi reluam conversaţia. Nu vorbesc despre afacerile mele cu nimeni pentru că ele doar atât reprezintă: muncă. Nu vreau ca prietenii mei programatori să aducă în conversaţie subiecte despre computere – şi chiar dacă munca mea poate părea mai incitantă decât calculatoarele, pentru mine lucrurile nu stau diferit. Pot trece de la muncă la viaţa reală şi mă aştept ca şi ceilalţi să facă la fel.

Ideea e că foarte rar mă întâlnesc cu fetele care lucrează pentru mine. Atunci nu mă-ntâlneam cu ele pentru a păstra o oarecare distanţă, astăzi, din cauza temperamentului lor, a lipsei de interese comune şi, ca să fiu mai sinceră, a vârstei. Majoritatea fetelor sunt tinere, de-abia au terminat facultatea sau sunt încă studente. Multe dintre ele n-au trecut prin locurile întunecoase pe care eu le-am străbătut, nu au înţelepciunea pe care ţi-o dau astfel de experienţe.

În timp ce scriu această carte, Massachusetts tocmai a devenit primul stat din SUA unde se oficiază nunţi între homosexuali. Am citit un articol în revista *Common Dreams,* scris de o femeie care tocmai se măritase cu cea

pe care o iubea de multă vreme. Le răspundea prietenelor ei din comunităţile de lesbiene şi feministe care criticau decizia ei de a se căsători, considerând-o un fel de a accepta convenţiile şi o formă de abandon al libertăţii sexuale de care ele două se bucurau înainte. A scris ceva de genul: „Vârsta a doua n-are răbdare cu nimeni”. Suntem mai preocupaţi de rata pentru ipoteci, de sănătate sau de educaţie decât de libertate sexuală sau de experimentare. Şi eu am intrat în acest joc pe care l-am practicat îndelung, dar, sinceră să fiu, discursurile, filosofiile şi problemele pe care le indică nu mai sunt relevante pentru viaţa mea. Am depăşit faza asta.

Şi ştiu prea multe acum ca să mă mai întorc…

Şi mai e un lucru, pe care nu-l recunosc decât în orele negre, în acele momente de adevăr de dinaintea răsăritului. Trimit fete în mod regulat în locuri în care eu însămi nu aş vrea să merg. Locuri urâte, sordide. Într-un fel, sunt nemulţumită că fac asta. Iar dacă aş ajunge să le cunosc, să ştiu care e viaţa lor şi care sunt grijile care le preocupă, care sunt bucuriile, cum sunt aceste fete, de fapt, ar putea să complice lucrurile.

Ar putea să-mi facă imposibilă decizia de a le mai trimite în acele locuri.

Nu sunt atât de naivă să pretind că munca mea este cea mai sănătoasă din câte există. Fac tot posibilul să fie aşa, dar până la urmă, e vorba despre prostituţie şi nu prea ai cum să cosmetizezi această realitate. Ştiu că, dacă o fată ar dori să-şi ia o asemenea slujbă, eu îi ofer cele mai bune condiţii de muncă, dar asta nu înseamnă că au fiâcut cea mai bună alegere pentru o carieră.

Faptul că sunt femeie contează foarte mult. Am auzit poveşti de groază despre unele dintre agenţiile conduse de bărbaţi, firme de la noi din oraş. Aceşti patroni sunt, nici mai mult nici mai puţin, decât nişte peşti şi se

înfruptă din serviciile pe care le interme diază. O fac pe gratis, bineînţeles, ceea ce configu reză un nou înţeles al conceptului de hărţuire sexuală la locul de muncă. Sunt şoferi care profită de fete, cărora le vând droguri, care îşi revendică mai mult decât ar trebui din ceea ce câştigă fetele. Aşa se întâmplă la agenţiile conduse de bărbaţi.

Cred că, în privinţa lor, există ceva adânc înrădăcinat în psihic care le spune că e în regulă să te foloseşti de femei, e un lucru absolut normal, ce nu te implică personal. Dar greşesc: întotdeauna e şi ceva de ordin intim. Ceva legat de umanitatea din noi, nu de kilograme de cocaină. Aşa că nu te poţi minţi: lucrurile acestea au o încărcătură personală.

Celelalte agenţii le mint pe fete. Nu-i verifică pe clienţi. Le pun să negocieze pentru serviciile pe care le vor presta şi pentru preţ. Le obligă să aibă un număr minim de clienţi pe noapte şi să meargă în locuri în care nu vor să se ducă. Le încurajează dependenţa de droguri pentru ca, mai apoi, fetele să le fie în permanenţă datoare cu bani. După o vreme, orice speranţă de a ieşi din această lume dispare.

Am auzit prea multe poveşti de groază ca să mi le pot aminti pe toate. Am aflat lucruri pe care nu aş fi vrut să le ştiu niciodată.

*

Ar fi trebuit să vină prima dată la mine, dar Valerie nu a făcut-o. Era în primul an la universitatea din Boston şi părinţii ei tocmai divorţaseră. Nu prea mai avea de ce să se întoarcă acasă, iar banii primiţi erau din ce în ce mai puţini, pentru că părinţii ei îi cheltuiau pe avocaţi, prin tribunale, din pricina procesului. Aşa că fata s-a hotărât să-şi câştige singură existenţa.

A lucrat la un bar undeva, prin zona Columbus, pe urmă şi-a luat diploma la Hammersley. Şi-a scrân-tit glezna însă

şi n-a mai reuşit să facă faţă programului. S-a angajat să introducă date în calculator la şcoală, dar fondurile s-au terminat şi slujba s-a dus.

Facturile însă au continuat să vină.

S-a uitat în *Pagini Aurii* şi a sunat la o agenţie de call-girl. La interviul de la telefon din după-amiaza aceea i s-a spus că avea să vină un şofer să o ia pe la şase.

Era încântată. Reclama avea câteva desene cu femei frumoase în rochii negre, scurte, degustând şampanie din pahare. Credea că asta va reprezenta intrarea ei în viaţa de noapte a Bostonului, cu lumini şi bucurii ce simţise că trec pe lângă ea atunci când îşi limitase viaţa la asociaţiile studenţeşti şi la cafenelele de pe Commonwealth Avenue.

Şi-a pus pe ea lenjeria din dantelă neagră, o rochiţă scurtă de aceeaşi culoare şi nişte dresuri transparente, după care a aşteptat emoţionată să vină şoferul s-o ia.

Nu s-a purtat deloc frumos cu ea. A pus-o în temă cu privire la reguli: trebuia să negocieze separat pentru orice voia clientul; ar fi făcut bine să ia cel puţin 60 de dolari pentru o felaţie şi să aibă banii în mână înainte de a-şi face numărul. Trebuia să-i dea şoferului toţi banii când pleca de la client, şofer care îi va da el însuşi partea ei. Şi ar fi fost bine să se grăbească pentru că el n-avea s-o aştepte mai mult de-o jumătate de oră.

Valerie şi-a spus că probabil aşa merg lucrurile. Dar s-a dovedit că nu aveau nicio destinaţie pe moment. Cât timp au aşteptat ca pagerul şoferului să sune, acesta i-a oferit droguri să prizeze. Când a refuzat, i-a spus că era obligatoriu să facă asta. A refuzat a doua oară şi atunci şoferul a violat-o.

— Cui să mă fi plâns? m-a întrebat Valerie cu o voce lipsită de speranţă. Aveam un ochi învineţit – asta pentru că încercasem să scap. M-a dat jos din maşină imediat. Mi-a zis că niciun tip nu m-ar mai fi dorit în halul în care

eram. Unde să mă duc? La poliţie? Ar fi râs de mine. Femeile care se pun singure în astfel de situaţii primesc ceea ce merită, aşa mi-ar fi zis...

Astfel s-a spulberat visul ei privitor la viaţa de noapte. Când a venit la mine, îi plăcuse anunţul pentru că scria că eu căutam femei educate, iar eu am încercat s-o trimit numai la cei mai drăguţi clienţi ai mei, la tipii de treabă, care însă nu erau chiar aşa de mulţi. Şi ştiam că mai lucrează şi pentru o altă agenţie. După un timp, nu m-a mai sunat. Câteva luni mai târziu a făcut-o, mi-a cerut de muncă şi am trimis-o la Jimmy Pearistein, un individ drăguţ din Brookline care ştia să se poarte frumos cu fetele. Nu a stat toată ora, iar el nu era prea încântat când m-a sunat.

— Lartă-mă Peach, dar arăta în ultimul hal şi îmi tot cerea bacşiş. Care-i treaba asta cu bacşişul?

După acea seară, n-am mai auzit de ea; am încercat să nu mă mai gândesc la ce s-a întâmplat cu ea. Dacă îmi dau voie să meditez la astfel de lucruri, am o listă întreagă de astfel de fete despre care îmi aduc aminte, de vocile lor speriate, de feţele lor palide... Femei care trecuseră prin agenţia mea şi care apoi dispăruseră.

Bag mâna-n foc că nu s-au apucat de lucruri mai bune şi mai frumoase.

Am mai vorbit despre asta, dar ţin să subliniez: singurele femei care reuşesc sunt cele care au o lume interioară a lor. Cele care văd munca într-o agenţie call-girl ca pe un pas dintr-o călătorie cu o destinaţie bine stabilită. Cele care au o viaţă reală în altă parte, cu visuri şi planuri *reale.* Acestea sunt cele care rămân sănătoase, care merg mai departe, care îşi urmează visurile.

Dar cele care încep să vadă această muncă drept un angajament pe termen nedeterminat sunt cele care se împiedică pe drum. Sunt cele ale căror imagini ar putea

să populeze coşmarurile mele dacă le-aş permite.

Am avut însă şi oameni care au lucrat pentru mine şi de care sunt mândră. O femeie a ajuns să-şi deschidă propria ei companie de teatru în Seattle. O alta a devenit profesoară şi acum predă la o şcoală privată de elită din Virginia, declinând verbe. Mai este una care se ocupă de plata taxelor cuiva, făcând acest lucru pentru o sumă foarte mare de bani, în Manhattan.

Jeannette mai scrisese romane înainte, dar faptul că a lucrat pentru mine a ajutat-o să-şi facă din această îndeletnicire o slujbă permanentă.

Îmi place să cred că am fost o haltă pe drumul lor spre altceva. Astfel nu numai că nu le-am provocat neajusuri, ba chiar le-am ajutat.

Genul acesta de fete mă ajută să nu am coşmaruri.

În alte condiţii, nu aş fi putut să-mi continui afacerea nici măcar pentru bani. Şi n-o să vă mint: o damă de companie câştigă mult, însă matroana o întrece de departe.

Dar să fii matroană – mai ales una cu un cod etic, cum îmi place mie să mă consider – e destul de greu. E ca şi cum ai încerca să găseşti noaptea poteca într-o zonă mlăştinoasă: nu ştii niciodată unde să păşeşti.

Pentru că am crescut în Sud, sunt, bineînţeles, o admiratoare a lui Emily Post[11].

Am cumpărat cartea ei, cea mare şi albă, care e revizuită din când în când pe măsură ce noi dileme apar. Achiziţionez şi ediţiile noi de fiecare dată când apare vreuna. Îmi place ideea că există un loc unde poţi găsi toate răspunsurile.

Dar nu există niciun ghid semnat de Emily Post care să te înveţe cum să fii o matroană. Pentru această slujbă nu

[11] Emily Post (1873-1960) – scriitoare şi jurnalistă americană ale cărei cărţi şi articole promovau respectarea bunelor maniere, (n. Red.)

există manuale. Uneori tot ce poţi face este să-ţi ţii degetele încrucişate şi să speri că alegerile tale sunt cele mai bune – aici nu încape siguranţă.

Să ne reîntoarcem la diferenţele dintre Avânţi şi celelalte servicii de escortă din Boston. Pare că încerc cu prea multă îndârjire să justific ce fac? Nu cred, încerc doar să fiu cel mai bun ghid în această lume.

Cred că există o mentalitate de proxenet care-i ca un fel de virus ce-i îmbolnăveşte pe bărbaţii care conduc o astfel de afacere. Nici nu le trece prin cap cât de mult suferă femeile. Eu însă ştiu.

Le cunosc durerile şi, astfel, diferenţa de percepţie dintre noi este radicală.

Ştiu cum e şi am o undă de simpatie pentru aceste fete. Îmi propun să fiu cinstită atât cu fata, cât şi cu mine în privinţa locului unde o trimit. Îi spun de la început cam ce va dori clientul şi o ajut să-şi revină dacă după aceea e necesar. O pun în gardă despre cei care au o fire violentă sau lipsuri la capitolul igienă ori care ştiu că se vor purta urât cu ea. Nu mi-l imaginez pe niciunul dintre aceşti tipi care conduc agenţii de call-girl oferind sprijin emoţional angajatelor.

Ştiu că am o clientelă diferită tocmai pentru că sunt femeie. Şi cred că fetele mele sunt tratate diferit pentru că sunt conduse de o femeie. Când doi indivizi vorbesc despre sex, discuţia e presărată cu obscenităţi. Clientul o va privi pe fată cu aceste gânduri în minte.

În schimb, eu sunt totul pentru clienţii mei: prietenă, mamă, soră. Le promit o evadare din cotidian, încântare, plăcere, le laud virilitatea, le respect intimitatea. Sunt cea care găseşte că lucrurile pe care şi le doresc sunt normale şi acceptabile. Procedând astfel, eu sunt Eros cel de neatins; visează să facă dragoste cu mine şi, pentru că nu pot, o fac cu fetele mele şi, astfel, se simt mult mai

aproape de mine.

Nu am învăţat toate astea din prima, bineînţeles. Mi-am dat seama încetul cu încetul ce tip de legătură se construieşte între mine şi clienţii mei. Pe câţiva i-am pierdut pe drum pentru că am făcut greşeli, dar astăzi 80%-90% dintre ei sunt deja „de-ai casei”. Sunt bărbaţi care mă sună de ani de zile.

Probabil pentru că sunt pricepută la ceea ce fac.

Frumoasa din Boston

Doar să mă întorc la povestea cu Jesse.

Nu ne-am despărţit niciodată definitiv – cel puţin nu în modul clasic. Cred că expresia „ne despărţeam şi apoi ne împăcăm” descrie cel mai bine ce se întâmpla între noi. Nu ne vedeam o vreme, uneori săptămâni la rând, apoi se întorcea, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

Ar fi trebuit să-i fi trântit uşa în nas.

Ar fi trebuit, de fapt, să fac multe alte lucruri, pe care n-am ajuns să le pun în practică. L-am lăsat să intre în viaţa mea, iar şi iar, şi nu m-am întrebat niciodată ce-i cu sentimentul acela de gol în stomac ce însoţea fiecare reîntoarcere a lui. Mă bucuram prea mult să-l văd, agăţându-mă de iluzia că există ceva între noi, ceva bun. Chiar şi după ce iluzia aceasta a murit, nevoia de el i-a meţinut vie fantoma în sufletul meu, chinuindu-mi nopţile, dându-mi peste cap zilele. Credeam că viaţa mea sentimentală s-ar fi terminat odată cu despărţirea de Jesse, iar acest lucru e, într-adevăr, una dintre reţetele dezastrului.

Apărea în viaţa mea şi apoi pleca, iar eu aşteptam ca el să ia decizia legată de momentul apariţiei. Eram pasivă. Neajutorată. Inconştientă.

Lucrul cel mai ciudat e că, în acea perioadă, viaţa mea socială trecea printr-o fază destul de bună şi tocmai de aceea sunt uimită cum de-l puteam tolera pe Jesse. Devenisem treptat o persoană cunoscută, iar noul meu statut îmi era pe plac. Robert mă lua cu el prin cluburi şi astfel am cunoscut oameni importanţi, am ajuns să fiu una dintre ei şi, după scurt timp, eram invitată la toate evenimentele majore.

Pe de altă parte, şi clienţii mei erau deosebiţi. Vorbeam cu ei la telefon noapte de noapte despre fetele pe care le doreau şi, astfel, se conturaseră relaţii trainice între ei şi mine.

Discutam despre tot felul de lucruri – despre slujba lor, despre a mea, despre cărţile pe care le citeam. În cel mai rău caz, despre echipa Red Sox şi promisiunea că vor câştiga cel puţin un meci, victorie ce părea că se tot amână. Când vorbeşti cu cineva atât de mult, atât de des, automat se naşte un soi de apropiere, chiar dacă una superficială.

Ne minţeam reciproc, dar în unele momente ieşeau la iveală adevăruri şi puncte vulnerabile. Se întâmpla pe neaşteptate, iar momentul acela unic survenea doar după miezul nopţii, pentru că doar aşa se poate, când fiecare dintre noi se simţea obosit, cu nervii întinşi la maximum, având nevoie de cineva, de oricine, care să-l asculte.

Mai erau şi acei clienţi cu care stabilisem relaţii exclusiv pentru distracţie.

Pe vremea aceea, exista un restaurant celebru la parterul unui hotel din centru – foarte şic şi scump – oferea specialităţi culinare din toate bucătăriile lumii, unde se întâlneau grupuri selecte de indivizi aflaţi în vizită în Boston. Patronii

mă sunau să aduc fete să-i cunoască pe clienţii de la restaurant, să ia masa împreună, după care să se retragă

cu ei în camerele de hotel.

De fiecare dată când mergeam acolo, mă tratau ca pe-un soi de celebritate. Oaspetele lor de onoare sosise. Toate acestea nu reprezentau mai mult decât un simplu schimb de servicii, dar mi-au permis să intru în cercuri mult mai înalte decât aş fi visat vreodată.

Un alt aspect al vieţii mele sociale îl reprezentau nenumăratele petreceri şi punctele lor de atracţie: apartamente mari cu vedere panoramică, în care se aflau obiecte de artă, unde fumul de ţigară şi conversaţiile în surdină se amestecau, liniile de cocaină erau aranjate pe mese de marmură, prizate prin bancnote de-o sută de dolari atent rulate. Erau apartamente în care întâlneai femei cu rochii scandalos de scurte şi bărbaţi în costume Armâni.

Cunoscusem astfel scriitori, politicieni, artişti, oameni puternici şi, în tot acest timp, o voce interioară mă asigura că am o viaţă minunată şi că eu *suntfoarte tare.*

La astfel de petreceri mergea toată lumea bună. La ele, la vernisaje sau la spectacole private. M-am trezit brusc – spre surprinderea mea, aş putea spune, deşi sunt sigură că lectorul acestei cărţi ar dori mai multe detalii – în centrul celor mai animate conversaţii, transformându-mă în destinatarul a şi mai multor invitaţii, oferte, cadouri.

Lucrând pentru Laura nu realizasem ce imagine bună îţi conferă profesia mea în oraş. Cei din suburbiile americane sunt la fel de misogini, rasişti şi în-guşti la minte precum fanaticii religioşi. Nu că lumea drogurilor şi a costumelor Armâni ar fi mai egalitaristă, dar persistă aici germenele diversităţii, oamenii sunt mai deschişi la minte, lumea aceasta e în continuă schimbare.

Aici, în oraş, eram văzută drept o femeie tenace şi puternică. Cred că atunci am început şi eu să mă consider astfel.

La toate acestea se adăugau aventurile, nenumăratele relaţii bazate pe sex şi celelalte evenimente despre care toată lumea bârfea! Chiar lăsând deoparte munca mea, părea că trăiam într-o lume saturată de sexualitate.

Nu mai aveam mult până să devin şi eu o victimă a plăcerilor carnale. Mă întâlneam prin baruri pline de fum cu bărbaţi cu ochi negri. Mâna mea ajungea la ei în pantaloni, mângâindu-le mădularul pe coridoarele înguste ce duceau spre toalete sau bucătărie. Odată mi-am rezemat capul pe umărul cuiva la o petrecere şi m-am trezit pe jumătate dezbrăcată într-un taxi mergând spre un loc unde nu mai fusesem niciodată, sărutându-mă cu un bărbat al cărui nume nu mi-l puteam aminti. De câteva ori m-am deşteptat dimineaţa cu capul durându-mă din cauza mahmurelii, încercând să desluşesc cu privirea înceţoşată trupul gol care se afla lângă mine în pat şi întrebân-du-mă cine o fi şi cum o fi ajuns acolo.

Mă duceam la petreceri care începeau în forţă, fără urmă de inhibiţii şi mă trezeam dimineaţa înconjurată de trupuri goale şi de chipuri încercănate. Am ajuns să citesc literatură erotică – Anaâs Nin, Henry James, Anne Rice sau, autorul meu favorit, Anonymous. Scriitori francezi de la începutul secolului trecut se delectau cu absint[12] şi fumau hasis, care luau cina în restaurante cochete, în spatele draperiilor ce le protejau intimitatea... Iubeam la nebunie cărţile lor. A fost o perioadă în care erotismul încă îşi păstra misterul, când eleganţa şi perversiunile mergeau mână-n mână. Oftam după vremurile acelea.

Din moment ce-mi câstigasem o anumită reputaţie, brusc am înţeles că trebuia să mă comport ca atare. Dacă

[12] Băutură alcoolică tare, de culoare verde, cu gust amar, preparată din uleiuri eterice de pelin, anason şi alte plante aromatice. A fost interzis în multe ţări din cauza gradului său mare de toxicitate. (n. Red.)

pe vremuri as fi început o relaţie cu un tip mai tânăr şi chipeş, mi-am dat seama că în acel moment conta cu cine mă culcam. Pentru că influenţa percepţia celorlalţi asupra mea. Cumva în genul spuselor mamei, dar cu totul pe dos: „Să nu te culci cu nimeni, ce va zice lumea?” În acea perioadă, eu îmi ziceam: „Să te culci cu oamenii cu care trebuie, altfel ce va zice lumea?”

O percepţie răsturnată a lucrurilor.

Mă bucur să subliniez însă că lucrul acesta se concretiza mai degrabă într-o listă de persoane cu care nu trebuia să fac sex decât în adăugiri la lista de ţipi cu care mă culcam. Adică nu m-am dus să mi-o trag cu cineva pentru că era sic. De-abia pot să port haine despre care altcineva spune că sunt sic, cu atât mai puţin să las moda să dicteze şi asupra altor aspecte din viaţa mea. Dimpotrivă, îmi place să cred că eu stabileam tendinţele în domeniu.

Ce vreau să spun este că, în trecut, m-am folosit de scuza că mă ameţisem prea mult ca să nu-mi pese cu cine mă trezeam în pat în ziua următoare. Îmi dădusem seama că era la fel ca la fast food: te mulţumeste în primă fază, dar nu-ţi face prea bine, iar dacă oamenii află că tu de obicei iei masa acolo, nu-ţi vor cere opinia în privinţa delicateselor servite într-un restaurant de lux. Dacă vrei să fii un bucătar respectat, nu mănânci la MeDonald’s.

Am vrut să fiu respectată de cei din bransă, aşa că am încercat să fiu lucidă în privinţa hotărârilor legate de cei cu care mă culcam înainte să ajung să fac efectiv sex cu persoana respectivă.

Cred că e o strategie destul de bună pentru fiecare dintre noi.

Jesse era tot timpul acolo, la periferia gândurilor mele, revenind în viaţa mea când avea el chef. Încercam să-l ignor şi, când nu reuşeam, deveneam obsedată. Stăteam

după colţul clădirii din Bay Village, unde Jesse îşi închinase un apartament, pândind, aprinzându-mi ţigară de la ţigară, apoi stingându-le, urmărindu-l cu cine se ducea acasă sau cu cine se trezea dimineaţa.

Durerea de a-l vedea cu altcineva mă excita şi mă făcea să sufăr în acelaşi timp. În vreme ce durerea din inimă aproape că mă sfâşia, sfârcurile mele se întăreau şi o căldură păcătoasă mi se insinua între picioare. Nu reuşeam prin alte mijloace să obţin acea senzaţie dulce.

În realitate, toată viaţa mea se afla sub influenta lui Jesse. Nu puteam să mănânc ceva fără să mă gândesc dacă lui i-ar fi plăcut. Nu puteam să adorm dimineţile fără să-mi doresc ca el să fi fost acolo, şi mă încercau tot felul de gânduri bolnave şi dureroase despre unde ar fi putut să fie. Nu puteam să văd un film fără să-mi fi dorit să-l comentăm împreună, iar asta era în total dezacord cu lipsa noastră absolută de comunicare din vremea când eram împreună. Nu puteam să fac nimic, să spun nimic şi să evit realizarea unei legături între acel lucru şi Jesse.

Când nu era cu mine, trăiam într-o stare vegetativă, într-un automatism total; interpretam orice aspect al vieţii mele din perspectiva lui Jesse. Număram orele până primeam următorul telefon de la el, până la următoarea noastră întâlnire, până la următorul moment în care ajungea iar să facă parte din viaţa mea. Doar când eram împreună simţeam că trăiesc.

Îşi cumpărase un pager – habar n-am la ce considerase că-i era necesar, deşi am unele bănuieli – şi îmi amintesc ruşinată nopţile acelea de disperare, prea multe la număr, când îi dădeam întruna mesaje aşteptând să-mi răspundă. Mă enervam, deveneam foarte neliniştită când nu mă suna. Era o şaradă care mă chinuia enorm.

Când, în sfârşit, se întorcea la mine, mă purtam ca un taur înfuriat, îl acuzam tot timpul, deveneam genul de

persoană cu care nimeni, mai ales

Jesse, nu ar fi vrut să-şi petreacă timpul. Nici eu nu mă recunoşteam.

Când ne-ntâlneam, o făceam doar ca să pot să-i arunc acuzatii:

— Pe unde ai umblat? De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?

— Iubito, am avut şi eu treabă.

— De ce-mi faci asta? mă plângeam eu.

Se uita în ochii mei:

— Ţi-o faci cu mâna ta, mi-a zis.

Prea enervată din pricina adevărului acelor cuvinte, prea chinuită de durerea din inimă ca să-mi mai păstrez raţiunea, izbucneam:

— Mă urăşti! mă lamentam eu. După câte am făcut pentru tine...

Mă privea cu milă:

— Uită-te la ce-ţi faci tu singură! Priveşte persoana în care te transformi!

Pleca, închizând încet uşa în urma lui, la timp pentru ca vaza pe care o aruncasem să nu-l nimerească.

Când nu mă gândeam la Jesse, mă gândeam la mine. Recunosc: la începutul afacerii, eram foarte egoistă. Sunam ultima fată pe seara respectivă şi îmi turnam un pahar de Pinot Noir, prizam nişte cocaină, chiar dacă nu aveam musafiri şi mă gândeam că sunt destul de mulţumită de mine însămi. De aceea nu înţeleg de ce îmi era atât de necesar Jesse. Făceam lucruri ilegale, palpitante, şic. Şi le făceam bine.

Dar exista şi un neajuns în statutul de cea mai tare ţipă din lume. Mă trezeam dimineaţa (sau după-a-miaza, uneori) din ce în ce mai greu, dar mă raportam la acest lucru ca la ceva necesar pentru a-mi duce viaţa palpitantă.

Nu mai ştiam când se termina noaptea şi când începea ziua. Ce conta însă? Aşa făceau oamenii deosebiti.

Dormitorul meu avea o singură fereastră, care era acoperită permanent cu o draperie din catifea groasă, foarte elegantă, care mă făcea să mă simt protejată, de parcă aş fi fost închisă într-un ou. Pentru distracţie aveam livingul: acolo ţineam seratele, râdeam, fumam şi mâneam, mă drogram şi citeam. Dar în dormitor lucram, cu cărţile, revistele şi televizorul aproape, răsturnată în patul meu matrimonial, ascultând muzică şi bucurându-mă de confort, făcând abstracţie de lumea în care-mi trimiteam fetele.

În dormitorul meu nu era niciodată zi.

Salonul literar

În luna septembrie a acelui an m-a sunat o femeie: voia să lucreze pentru mine. Lăsase câteva mesaje în timpul zilei – de parcă eu aş fi răspuns la telefon ziua – şi, într-un final, am ajuns să stau de vorbă cu ea. Părea literată, amuzată şi nerăbdătoare în acelaşi timp, o combinaţie care m-a fascinat. Era mai în vârstă decât majoritatea angajatelor mele; mi-a spus că preda undeva şi nu voia decât o slujbă cu jumătate de normă. M-am oferit so trimit imediat la un client, dar a dorit să mă cunoască mai întâi.

— De acord, am zis eu neatentă.

Am stabilit o întâlnire la prânz, întâlnire de care am uitat imediat. După muncă am petrecut în seara aceea şi în următoarea şi, în a treia zi, m-a sunat din nou:

— Te-am aşteptat. Ai făcut o confuzie în privinţa locului şi orei întâlnirii noastre?

Rahat! Cum naiba de uitasem?

— Nu, nu, n-o să-ţi vină să crezi, dar mi-am scrân-tit glezna, am minţit eu. Hai să încercăm mâine.

Am simţit, din nou, tonul acela amuzat din vocea ei:

— Bine, voi fi acolo.

De parcă ştia deja că nu voi veni.

— A treia oară e mai plăcut, am promis eu când m-a sunat a doua zi după-amiază.

Trebuia să mă întâlnesc cu ea ca să scap de insistente. Părea că nu avea să se dea bătută.

Ne-am întâlnit la Legal's, dar am ieşit afară ca să discutăm. Era drăguţă – nu o tipă superbă de douăzeci şi ceva de ani cum erau unele dintre fetele mele – avea frumuseţea aceea rafinată, europeană. Când zâmbea i se lumina toată faţa. Îşi făcuse studiile în străinătate, cunoştea mai multe limbi străine, vorbea despre Descartes – pentru numele lui Dumnezeu, eram în mijlocul interviului de angajare ca damă de companie şi ea vorbea despre Descartes! M-a fascinat.

Lucrul cel mai important era că aveam un segment de clienţi pentru ea. Îşi alesese un pseudonim – Tia – şi am trimis-o în acea seară la clientul meu cel mai drăguţ şi mai uşor de rezolvat. De-abia trei ani mai târziu i-am mărturisit cât de mult m-a intimidat când am văzut-o prima dată. Sinceră să fiu, când am întâlnit-o pe Jeannette, nu mă gândisem decât că aş fi putut fi eu în locul ei, cu toate diplomele ei de studii, cu aerul acela de femeie cultivată şi care pentru ea era lucrul cel mai firesc. Aş fi putut alege şi eu acel drum şi urmăream pentru a înţelege ce aş fi devenit dacă l-aş fi ales. Straniu, era ca o imagine în oglindă.

Era inteligentă şi elegantă. Scria un roman. Voia să se lase de predat şi să strângă suficienţi bani ca să depăşească neajunsurile pe care i le provocase fostul ei prieten. Discuţia devenea prea prietenească; eu nu am

vorbit prea mult şi am încercat să abordez alte subiecte. Devenise una dintre primele persoane de care mă apropiam. Cumva, reuşea să scoată la iveală ce era mai bun din mine. Îmi asculta poeziile – obiş-nuiam să o sun în miezul nopţii, trezind-o, uneori, ca să-i citesc; asculta cu atenţie, nu cum făceau altii doar ca să scape. Când mă aflam cu Jeannette, îmi doream să devin mai bună, mai deşteaptă, să mă auto-depăşesc. Am îndepărtat ziarele şi publicaţiile de scandal. Am recitit unele dintre romanele clasice, cărţi lăsate deoparte pe vremea când prea multă meditaţie credeam că-mi face rău.

Eudora Welty scrie undeva despre importanţa unor anumite locuri, care se transformă într-un fel de cămin spiritual şi care întrec în importanţă locurile cu care te-ai obişnuit. Dacă aş aplica aceste consideraţii asupra unei persoane, atunci pot spune că Jeannette a fost, pentru un timp, căminul meu spiritual. Asta din punct de vedere intelectual, deşi mărturisesc că, pe undeva, existau şi conotaţii de ordin religios în toată povestea; ea era catolică şi vorbea destul de des despre legătura sa cu Biserica, slujbele şi spiritualitatea creştină. Atunci se trezea şi în mine dorinţa de a redescoperi caracteristicile confesiunii mele, cea luterană. Iar dacă pentru ea religia însemna atât de mult, poate că mie îmi scăpaseră unele lucruri.

Jeanette mai publicase câteva romane şi se gândea la unul nou. N-am avut decât de învăţat de la ea: îşi fixa un ţel, muncea pentru el şi îl atingea, chiar dacă dura ani întregi. Am urmărit momentele de început ale unei cărţi de-a ei. Întâi a fost o idee pe care a menţionat-o în treacăt la una dintre seratele mele, sub influenţa vinului roşu franţuzesc, a liniilor de cocaină pe care le prizam în timp ce ea trecea în revistă diverse scenarii. Câţiva ani mai

târziu şi-a publicat romanul *Thelllusionist*[13] şi chiar şi-acum, când citesc pasaje din el, îmi vin în minte cuvintele rostite mai întâi în apartamentul meu din Bay Village.

Se descurca bine cu munca, pentru că atrăgea ţipi inteligenţi şi cu stil, genul de oameni pe care mi-i doream drept clienţi. Avea câţiva fideli, dintre care unul cumpăra sticle din vinul ei favorit ca să le aibă la îndemână când se ducea să-l viziteze. Am fost şocată să aflu că o sticlă costa 150 de dolari. Îi determina pe bărbaţi să ia în calcul faptul că un strop de bun-gust nu strică niciodată.

Bineînţeles că nu toţi doreau asta şi, pe măsură ce lunile treceau, simţeam cum devenea tot mai precaută. Aveam senzaţia că zilele ei ca damă de companie erau numărate. Era genul de fată care supravieţuieşte datorită faptului că nu amestecă viaţa de noapte cu cea de zi; şi, după primul an împreună, am sesizat că se îndepărta treptat, treptat de slujba pe care i-o oferisem. I-a luat încă un an şi jumătate să renunţe cu totul; eu intuisem însă că va pleca cu mult înainte ca ea însăşi să-şi dea seama de asta.

Am rămas prietene, Jeannette încă mai venea la seratele mele. Ea botezase acele petreceri cu numele de „salon literar” şi, privindu-i pe cei care se adunau în jurul meu, făcea tot felul de comparaţii cu altele renumite pe care le ştiu din istoria artelor. Iar asta mă flata.

Îmi spunea că sunt genială, aşa că şi eu mă simţeam astfel.

Era dulce, calină şi întotdeauna de acord cu ceea ce voiam eu să fac în acele după-amiezi; câteodată refuza totuşi sugestia mea să urmărim un film împreună şi mă lua la Muzeul Isabella Stewart Gard-ner sau la cel de artă. Am început să lucrăm la proiectul unui roman pe care să-l scriem împreună.

---

[13] „Iluzionistul”, (engl.) (n. Red.)

Relaţia noastră a cunoscut suişuri şi coborâşuri de-a lungul anilor; dar ea este singura mea prietenă care m-a făcut în mod constant să cred că şi eu pot atinge excelenţa. Că sunt foarte deşteaptă.

Mai vizitez încă zona Walden Point din oraşul Concord – de fapt, pot spune că Sam a crescut acolo, aşezat pe băncuţe sau scăldându-se vara în apa caldă, în zilele acelea toride de iulie şi august, când aerul sclipeşte din cauza căldurii, iar vulturii se rotesc leneş deasupra heleşteului. Adunam pietricele ca să le punem pe mormanul de lângă casa lui Thoreau. Sam lua asta foarte în serios, aşa cum face el cu toate lucrurile.

Concord, dar mai ales Walden Pond îmi trezesc amintiri plăcute; tot ele îmi recheamă în minte vremurile când eu şi Jen mergeam acolo în după-amiezile reci, după ninsoare, să facem ocolul heleşteului, învăluite în aburii respiraţiei noastre. Eu insistam mai mereu să ne oprim ca să-mi mai aprind o ţigară.

Apoi, luam masa la Concord. Obligatoriu făceam un drum la restaurantul Cheese Shop pentru vin, brânză şi batoane de vanilie; apoi la Artful Design, de unde mi-am cumpărat o sculptură din metal, după ce opream la anticariatul Barrow şi la librăria din Concord, pentru ca, la final, să intrăm în farmacia Snow pentru alifia minune Bag Balm care hidrata şi catifela totul, de la buze sau mâini uscate la nasurile însângerate din pricina prizării cocainei. Îmi aduc aminte de libertatea pe care o simţeam atunci; celularele încă nu erau la modă, aşa că ne aflam pe un tărâm fermecat, departe de Boston, de clienţii nesuferiti şi de telefoane şi tignalul lor.

Retrăiesc toate aceste lucruri aproape de fiecare dată când vin în Concord.

Jen m-a încurajat să-i ajut pe cei de la Design Group, o asociaţie cu profil artistic din Boston unde lucram ca

voluntară din când în când, îmbrăcân-du-mă la patru ace, vorbind la telefon cu potenţiali donatori sau prezentându-le galeria. Nu se gândea că mi-ar putea lărgi orizontul carierei; din contră, era unul dintre puţinii oameni care nu m-a privit ca şi cum eram doar un copil ce urma să crească şi să-şi găsească o slujbă adevărată într-o bună zi. Aşadar, nu era ceva de genul: „E foarte bine şi frumos ce ai tu acum, dar când o să iei lucrurile în serios? Doar ce-ai de gând să faci când vei creşte mare?”

Oricum, răspunsul meu a rămas acelaşi: vreau să conduc propria afacere. Vreau să fiu matroană.

Sub Jesse...
După Jesse...

Ar fi trebuit să scriu din nou poezie, dar mare parte din versuri i le-aş fi dedicat lui Jesse. Încă îl stresam, contabilizând în mod obsesiv fiecare mişcare a lui, fiecare întâlnire. Ne-am văzut odată la o petrecere într-un apartament aflat undeva în zona Channel şi, după o seară memorabilă în care ne-am îmbătat amândoi şi am devenit melancolici, l-am luat acasă.

Mi-am dat seama că era o greşeală imediat ce am intrat în apartament. Jesse s-a îndreptat spre o lampă şi a aprins-o. Umbra lui s-a proiectat instantaneu pe perete, grotescă şi ameninţătoare. M-a înfricoşat şi m-am întrebat cum de trupul meu simte când ceva îmi face bine sau rău, în vreme ce raţiunea îmi rămâne cu mult în urmă la acest capitol. Chiar crezusem că Jesse va deveni brusc alt om? Eram mai îndrăgostită de fantoma lui decât de imaginea reală şi trupul meu ştia asta, dar mintea îmi repeta întruna că puteam să-l fac din nou al meu, că nu voi mai

putea iubi niciodată pe altcineva, că merita toate suferinţele pe care le-am îndurat pentru el. Minte îngustă!

Totuşi, m-am supus dorinţei creierului; nici nu am ajuns în dormitor. Mă trăgea de rochie şi ne-am oprit în dreptul bucătăriei mele Pullman (apartamentul a fost proiectat pentru oameni ca mine, care intră în bucătărie doar ca să prepare cafea şi să reîncălzească cina). M-a proptit de chiuvetă. Am gemut şi am început să-l sărut, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului său. Ne-am sărutat cu lăcomie în timp ce el îmi dădea jos chiloţii. După ce am scăpat de ei, m-a ridicat astfel încât fundul meu gol să se sprijine de marginea chiuvetei; mi-am pus picioarele în jurul lui în timp ce el mi-a eliberat sânii din sutien, l-a apucat pe fiecare cu câte o mână şi a început să-mi lingă sfârcurile. Nici nu mai puteam să respir.

Jesse îşi scosese deja bluza lui neagră şi se des-călţase; m-a luat şi m-a aruncat pe umărul său de parcă eram tulumba unui pompier şi m-a cărat în dormitor. Court (botezat aşa după melodia mea preferată *Court fi Spark,* a lui Joni Mitchell, a existat cândva şi un motan Spark, dar a murit, Siddhartha luându-i pentru o vreme locul) mieuna în semn de protest, în timp ce eu aterizam peste el, cu Jesse deasupra mea. II simţeam greu, dominându-mă; am uitat că eram supărată pe el. Am uitat de toate, mai puţin de trupul său ce mă strivea, de mâinile care îmi ţin-tuiau încheieturile de pat şi de săruturile sale violente.

Mi-am dat jos rochia şi sutienul. Când am terminat, el era deja gol. M-a prins şi m-a întors invers. Stăteam pe burtă, iar el îmi presăra spatele cu săruturi, mângâieri şi muşcături în timp ce mă imobiliza.

Şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a tras spre el ca să mi-o tragă pe la spate. Când penisul lui a intrat în mine, am avut senzaţia că avea să-mi iasă prin gât. Nu fusesem niciodată penetrată atât de adânc şi de violent.

Cred că am ţipat, dar palmele sale mi-au apucat fundul, ciupindu-l, frământându-l şi, apoi, lovindu-l, lucru care mă excita mai mult ca niciodată.

Ştiu sigur că în acele momente ţipam. Intra cu forţă în mine, cât de adânc putea, cu mici pauze în care îşi scotea mădularul aproape de tot, ca să gem de dorinţă, şi intra din nou, mai tare, mai adânc, până mi-a atins cervixul şi l-am simţit în fiecare părticică din mine. Apoi o lua de la capăt. Fiecare penetrare era mai dură, mai chinuitoare şi, când se retrăgea, o făcea doar ca să-mi dea palme peste fund, iarăşi şi iarăşi...

Nu ştiu cât a durat. S-ar putea chiar să fi leşinat la un moment dat. Nu mai exista nimic în afară de noi; Jesse cu penisul lui mare care mă penetra şi eu cu vaginul meu umed care îl primea. Fesele îmi ardeau din pricina palmelor primite; un foc intens părea că-mi cuprinsese întregul corp. Am simţit apropierea orgasmului. Se năştea undeva sub muntele pubian, apoi trecea spre clitoris, pentru ca după aceea, în momentul culminant, să se reverse în forţă în fiecare fibră a fiinţei mele.

A mai urmat o ultimă serie de penetrări, iar Jesse m-a apucat de păr ca să-mi tragă capul pe spate.

— Ia-o! a ţipat. Ia-o, ia-o, ia-o Aaaah!

Când mi-a dat drumul, m-am rostogolit pe-o parte ca să-mi trag sufletul.

Am rămas acolo în linişte, leoarcă de transpiraţie, încercând să ne revenim. Am aşteptat până când inima mea a început să bată normal şi mi s-a făcut frig de la sudoarea care se răcise.

Mi-am dat seama, cu uimire, că nu mai eram beată.

M-am întins spre noptieră după o ţigară. Lampa de lângă divan mi-a oferit lumina de care aveam nevoie pentru a găsi o brichetă. Am aprins ţigara, am tras un fum şi-am privit. Stătea întins pe spate, cu o mână pe frunte,

uitându-se fix în tavan. M-am întins pe pat, cu capul pe pernă şi am expirat lent fumul, lucru care întotdeauna îmi dădea o senzaţie de uşurare, de bine.

Nu am spus nimic, doar am zăcut acolo, aşteptând – nu prea ştiu exact ce. Pe neaşteptate, am avut o revelaţie.

Am înţeles că nu-l voiam pe Jesse acolo.

Am priceput cât se poate de limpede că omul acela nu avea ce căuta la mine în pat. Sau în apropierea mea. Nu avea niciun drept să vină şi să plece când dorea, ca şi cum locul lui în viaţa mea era unul asigurat. Nu avea ce căuta cu mine; nici eu nu aveam ce căuta cu el.

Tocmai îmi dregeam glasul ca să-i împărtăşesc gândurile mele, când a sunat telefonul. Cel pentru muncă. M-am ridicat, dorindu-mi brusc să nu fi fost dezbrăcată în faţa lui, şi mi-am tras repede halatul Victoria's Secret din mătase. Apoi am ridicat receptorul:

— Peach? Bună, sunt eu, Evvy.

Rotiţele creierului s-au pus în mişcare. Ewy trebuia să se vadă cu un tip din Worcester. E uimitor să constaţi că oamenii sunt în stare să parcurgă kilometri întregi şi să piardă multe ore pentru o femeie. Nu existau agenţii de call-girl şi în Worcester? Se pare că nu, iar asta nu mă deranja câtuşi de puţin...

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

A tuşit:

— Nu pot să merg, Peach. Tocmai mi-a venit ciclul.

Ei bine, asta rezolvă problema, nu? Aveam câţiva clienţi fetişişti care ar fi fost încântaţi de un asemenea anunţ, dar, din păcate, individul din Worcester nu se număra printre ei. Am oftat:

— Nicio problemă, Ewy.

În spatele meu, Jesse pornise televizorul. Cineva spunea:

— Suntem disponibili 24 de ore din 24, aşa că sunaţi

acum...

Mi-am îndreptat atenţia din nou spre Ewy, care încă vorbea:

— Îmi pare foarte rău, Peach, mi-a venit mai devreme, nu mă aşteptam...

Am întrerupt-o:

— E în regulă. Du-te acasă. Dă-mi un telefon când eşti din nou liberă.

„Să fii liberă" era eufemismul prin care eu subînţelegeam disponibilitatea pentru muncă.

— Îţi mulţumesc, Peach. Lartă-mă. Vrei să-l sun eu?

Am ezitat. De obicei, eu sunt cea care face un astfel de apel, după ce mă gândesc pe cine i-aş fi putut trimite. Dar aveam ceva mai important de rezolvat acasă.

— Sigur, de ce nu? Spune-i adevărul. Poate va dori să stabiliţi o altă dată. Dacă nu vrea, spune-i să mă sune.

Am pus receptorul în furcă şi m-am întors să-l privesc din nou pe Jesse. Era încă dezbrăcat, pe marginea patului, uitându-se la televizor. Erau nişte reclame destinate celor care doreau să afle ce prezic astrele. Un număr de apel gratuit pâlpâia în partea inferioară a ecranului.

Nu cred că era ceva interesant, dar pe Jesse părea să-l atragă. Mi-am dres glasul:

— Jesse, e timpul să pleci.

— Ce-ai zis, iubito?

Nu părea să fi fost atent şi, când m-am apropiat de el, mi-am dat seama că nu se uita, de fapt, la televizor, ci la numerele de telefon de pe pager. Căuta, probabil, persoana la care trebuia să plece: cele cinci minute rezervate mie expiraseră. Mi-am simţit stomacul încleştându-se – era senzaţia aceea familiară, amestecată, de excitaţie şi durere. Am simţit că explodez din cauza nervilor.

Nimic nu te ajută mai mult să iei rapid o decizie decât

un şut în fiind.

Am ţipat la el:

— Vreau să ieşi afară în clipa asta.

Acum auzise.

— Poftim?

Nu-i venea să creadă – pe bună dreptate, probabil, pentru că până în acel moment lucrurile se petrecuseră pe dos. Mi-am amintit o clipă că, de obicei, după rarele noastre partide de sex, mă rugam de el să rămână şi plângeam. Nu-i de mirare că nu înţelegea pe moment...

— Vreau să pleci.

S-a întors şi m-a privit. În lumina violetă a lămpii şi a televizorului părea bătrân, consumat şi gol pe dinăuntru.

De ce oare nu observasem asta până acum?

M-am ridicat, mi-am strâns halatul mai bine pe mine, simţind un fior rece, ca atunci când îţi aduci aminte de ceva neplăcut. Am stins ţigara şi l-am privit în ochi. Faptul că stăteam în picioare şi mă îmbră-casem mă punea pe poziţie de forţă. Penisul lui era mic şi ridicol şi m-am întrebat atunci de ce-mi pierdusem eu minţile din pricina lui. Avea o picătură de spermă pe şold. Mi s-a părut dezgustător.

— Te rog să pleci, Jesse.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Bine, spuse el încet, pe un ton ce încerca să fie seducător. Rămân în noaptea asta.

Îşi coborî vocea şi mai mult:

— Ştiu că şi tu vrei asta, *cară.*

Acea prefăcătorie de amant italian a fost picătura care a umplut paharul. Mam dus şi am deschis uşa dormitorului:

— *Acum!* am zis eu cu fermitate.

S-a ridicat. Avea un aer ridicol, de om bătrân.

— Bine!

Nervii şi frustrările îl însoţeau întotdeauna, gata să iasă la lumină. Putea atât de uşor să treacă de la atitudinea de seducător la dispreţ!

— Bine... dar o să-ţi pară rău. Nu ştiu când mă voi întoarce.

Ameninţările constituiau arma lui secretă în caz de eşec. Şi-a tras cămaşa şi, pentru că era furios, şi-a încheiat aiurea nasturii.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, m-am auzit spunând.

Am rămas eu însămi surprinsă de vorbele mele, îmi venea să mă felicit. Reacţia lui a venit imediat:

— Du-te dracului!

Arăta mai prost ca niciodată în cămaşa lui neglijent încheiată, pe jumătate îmbrăcat, cu un pulover şi cu micuţul şi acum insignifiantul lui penis atârnând fără sens, sub cămaşă.

Prost inspirată, m-am pus pe chicotit. Nu m-am putut abţine. Bărbaţii sunt atât de mândri de mădularul lor, dar, sincer, în clipa aceea chiar arăta ridicol. Era greu să-ţi imaginezi că puţa aia ar putea avea vreo legătură cu pasiunea.

Râsetul meu şi-a atins scopul. Jesse şi-a aranjat puloverul, şi-a tras rapid blugii pe el, s-a încălţat şi dus a fost. O săptămână mai târziu i-am găsit şosetele aruncate sub pat. Una dintre pisicile mele dormea fericită pe ele. Fusese prea ocupat cu discursul de final ca să se mai încurce cu ceva atât de neînsemnat cum sunt ciorapii:

— Dacă asta îţi doreşti, fie. Dar să nu te-aud că plângi după mine mai târziu. *Nu o să ai cui!*

Vocea lui suna ameninţător. Nu am rostit niciun cuvânt. Mă privea dispreţuitor, călcând apăsat spre ieşire, având grijă să trântească suficient de tare uşa astfel încât să audă toţi vecinii.

M-am dus la frigider şi am deschis o sticlă de votcă. Am băut dintr-o înghiţitură un păhărel, apoi încă unul. Am închis televizorul şi m-am băgat în pat. Mă simţeam prea obosită să schimb cearşafurile, deşi consideram că ar fi trebuit. Parcă întreaga greutate a relaţiei mele cu Jesse îmi căzuse brusc pe umeri, copleşindu-mă.

Am auzit un mieunat plăcut; Siddhartha s-a aşezat lângă mine. A început să toarcă, frecându-se de mâna mea, fericit că era din nou singur cu mine. Am adormit, în vreme ce motanul torcea fericit şi poate că era mulţumit de ceea ce făcusem.

Aş vrea să pot spune că s-a terminat totul atunci. Să scriu că am fost puternică şi că m-am simţit eliberată, că am putut trece mai departe fără să privesc în urmă. Dar viaţa nu e niciodată atât de frumoasă, nu? Relaţiile se sfârşesc într-un mod mai degrabă jalnic decât dramatic, în mizerie, şi nu în triumful uneia dintre părţi aşa cum s-ar crede. A doua zi, deja puneam la îndoială decizia luată.

Jesse plecase, dar lăsase în urmă o umbră. Ce mi se părea a fi oribil era ceea ce simţeam pentru el. Mă copleşise un dor nebun să-l văd, să-i simt căldura... Patul îmi părea gol fără el. Îmi aminteam de sticla lui de burbon de pe măsuţă, de tricourile lui din baie, de respiraţia lui fierbinte pe obrajii mei. Mi-era mai dor de el decât puteam îndura. II uram, mă uram, însă tot mi-era dor de el.

Dar nu voiam să mă întorc. Chiar dacă m-aş fi împăcat cu mine, nu aş fi putut da cu ochii cu el. Aşa că am făcut ce nu m-am crezut niciodată în stare să fac.

Am plecat. Mi-am părăsit afacerea, prietenii, viaţa. Stăteam în dormitor şi simţeam cum pereţii se prăbuşeau peste mine, având senzaţia că mă sufocam, că aveam să mor. Şi dacă urma să se-ntâmple asta, nu voiam să sfârşesc acolo, unde Jesse m-ar fi putut privi triumfător,

unde cineva, fie chiar şi numai pisicile mele, m-ar fi jelit.

M-am urcat într-un autobuz spre Atlantic City şi am plâns tot drumul. Uitaţi-vă pe hartă: din Massa-chusetts şi New Jersey sunt o mulţime de kilometri de plâns întruna.

Nici nu ştiu de ce anume plângeam.

Când am ajuns la Atlantic City, eram frântă, mi-am luat o cameră la Sands Casino. Candelabrele sclipitoare şi un ţipăt de fericire de la una dintre mesele de blackjack pe lângă care am trecut, murmurul continuu al oamenilor, iscat din speranţă, cinism şi disperare, toate mă învăluiau ca într-o mantie fantastică.

Lumea număra cărţi, eu mă aflam într-o cameră de hotel numărând pastile.

Suficiente, mă gândeam, dar poate mi-ar mai fi trebuit câteva.

Adusesem o bilă de cocaină cu mine şi m-am gândit că, poate, combinaţia ar fi fost nimerită. O bilă – trei grame şi jumătate – ar fi trebuit să ajungă chiar şi fără medicamente. Am pus semnul „Nu deranjaţi!” pe uşă şi am deschis sticla de vin (adusesem sticle cu dop din plastic; poate că nu era cel mai bun sortiment de vin, dar aşa nu aveam să mă chinuiesc cu tirbuşonul şi cu dopurile din plută) şi mi-am aranjat liniile de cocaină pe birou. Închiriasem nişte filme şi le-am vizionat fără să văd însă ceva, cu inima ce-mi zdruncina pieptul din cauza drogurilor, cu gândurile roind nebuneşte.

Am început să aranjez pe masă pastilele, să le rostogolesc ca pe jetoanele de pocher, să le apreciez greutatea şi înţelesul pipăindu-le. Le-am aliniat şi le-am numărat, apoi iar le-am amestecat, am mai prizat o linie şi apoi le-am aranjat din nou. Mă vrăjiseră.

Nu-mi plăcea ideea de-a le înghiţi, dar îmi doream ceea ce ele promiteau. Uitare. Întuneric. Linişte. Somn.

Le-am atins, le-am mângâiat ca şi cum ascundeau un

înţeles întunecat pe care l-aş fi putut pricepe, care s-ar fi putut transmite prin buricele degetelor. Răspunsul la toate problemele vieţii. Adio gânduri, dileme sau durere! întrebarea nu este de ce oamenii se sinucid, ci de ce nu o fac. Am atins pastilele şi m-a copleşit un val de pace. Deţineam controlul. Aici, în sfârşit

— Da, în sfârşit –, viaţa nu se mai scurgea de capul ei. Puteam să decid dacă voi trăi sau dacă voi muri.

Am tot pipăit pastilele şi, încetul cu încetul, sentimentul s-a risipit. Le-am numărat în mod repetat. Am dus una la buze, am lipit-o de ele, dar nu am deschis gura.

Ceva întunecat sălăşluia în adâncul firii mele. Nu ştiam ce e şi cum să scap de el.

Le-am pus pe toate la loc în punguţa din plastic şi m-am lăsat pe spate. Am închis ochii şi le-am strâns la piept. Visam că sunt din nou în holul casei din South Battery Street. Lumina intra prin fereastra din capăt, surprinzând în drumul ei praful din aer, ce părea suspendat în timp.

Vocea tatălui meu m-a speriat:

— Unde-i Abby?

Un murmur de voci, apoi sunetul cuiva care le-a spus să tacă.

— Ai nevoie de toate forţele ca să te faci bine.

Cred ca era vocea unuia dintre oamenii care au fost tot timpul cu tatăl meu, unul dintre partenerii lui de afaceri. Apoi am auzit din nou vocea tatălui meu:

— Vreau să-mi văd fetiţa...

Stăteam lipită cu spatele de tapetul din damasc de pe hol. Lângă mine era o vază chinezească. Am încercat să-mi deschid ochii, dar nu am reuşit.

— Mai bine te-ai odihni, Edgar.

Vocea mamei mele se auzea foarte clar prin uşa masivă a dormitorului.

Atunci s-a deschis uşa încet şi au ieşit cu toţii. Doctorul

s-a oprit şi a vorbit cu mine, dar eu nu am vrut să le spun nimic. Nu aveau de gând să mă lase să-mi văd tatăl!

Întotdeauna crezusem că el nu a dorit să mă vadă şi că toţi ceilalţi îi respectaseră dorinţa. În următorul moment în care l-am zărit era alb ca varul la faţă. Murise şi îl aşezaseră într-un coşciug frumos decorat. Îl îmbrăcaseră în cel mai bun costum al lui.

Am strâns pastilele la piept, mi-am dus genunchii la piept şi am început să plâng:

— Taţi, am şoptit. Taţi, tati, tati…

A vrut să mă vadă. I-a rugat să-l lase să mă vadă. Nu ştiusem asta.

Am zăcut acolo într-o stare puternic febrilă, ameţită şi epuizată. Nu ştiu cât timp am rămas aşa.

Apoi am pus pastilele la loc în valiză, am scos o carte şi m-am dus la toaletă.

Îmi luasem un roman ca să citesc în autobuz. Un volum de Pat Conroy[14].

Nu apucasem să deschid cartea pentru că eram prea ocupată să privesc prin geam ploaia de-afară şi să-mi plâng de milă. Am luat-o şi am început să citesc la întâmplare pasaje. Sau poate citeam într-o anumită ordine? Conroy a fost un gentleman din Sud, ca şi tatăl meu. Stăteam pe toaletă şi citeam; Conroy m-a fascinat imediat cu descrierile lui. Cuvintele sale semănau cu ale tatălui meu; era aceeaşi voce din Sud.

Mă aflam în baia aceea tristă de hotel şi, brusc, am început să simt mirosul mlaştinilor din Carolina de Sud, ca şi cum aş fi fost acolo. O macara lovită de rafale de vânt. Aerul dulce-lipicios al verii. M-a cuprins dorul – de ei, de călătorie, de casă, de orice altceva – numai să nu-mi mai plâng de milă pentru că pierdusem un om mediocru

[14] Pat Conroy (n. 1945) – autor american ale cărui cărţi se află pe lista de bestselleruri a *New York Times.* (n. Red.)

precum Jesse.

Am adormit după aceea, visând la căldură şi la azalee, la arşiţa verilor din sud, m-am trezit a doua zi. Nu ştiam dacă e dimineaţă sau seară.

Am prizat rapid o linie de cocaină ca să mă dezmeticesc, apoi am deschis *Paginile Aurii.* Era ciudat ca eu să sun... Aşteptam puţin neliniştită să răspundă; dar ştiam că aveam nevoie să mă simt bine, pur şi simplu să mă distrez.

Aşa că am făcut ce ar face oricine în situaţia mea. Am sunat la o agenţie ca a mea.

Nu eram sigură nici măcar pe cine şi ce voiam; doream să simt ceva, orice, să mă simt ca atunci când am citit din cartea lui Conroy, să simt că merită să fac toate acestea – să muncesc, să trăiesc, să conduc o afacere, să mă întâlnesc cu diverşi oameni, să mă angajez în tot felul de relaţii. Voiam să fac sex. Legătura dintre sex şi moarte a fost discutată la infinit în literatură – dar o să fac şi eu o mică adăugire: mă întorceam de pe marginea abisului şi nu voiam decât să fac sex.

Să trăiesc.

Mi-au trimis o femeie şi un bărbat. Iar asta are o logică: când nu ştii ce vrei, asigură-te că rămân accesibile toate posibilităţile. Sau poate s-au gândit că pot câştiga dublu de la o persoană atât de confuză cum probabil că le părusem la telefon.

Amândoi erau tineri, în jur de douăzeci şi ceva de ani; mă pricep la astfel de evaluări. Au sosit pe rând, femeia mai repede decât bărbatul. Noi două băuserăm deja un scotch din minibarul din cameră şi inhalaserăm o linie de cocaină din provizia mea până a sosit şi el.

Am început imediat să facem sex, pentru că ăsta era motivul pentru care ne aflam toţi trei acolo, dezbrăcări, transpirând şi gemând. Voiam ca ei să facă totul, le-am

spus. Trebuie să recunosc că au făcut un spectacol pe cinste.

Era normal, pentru că ne aflam totuşi în Atlantic City.

Aşa că eu mai mult am privit. A aşezat-o pe genunchi şi a început s-o penetreze; apoi ea i-a supt penisul, după care mi-a lins păsărică, în timp ce el i-o trăgea pe la spate. M-am implicat atât cât mi-am dorit, lucru care m-a încântat. Nimeni nu-mi cerea să fac nimic, să suport nimic.

Şi, de-a lungul a două ore minunate, m-am destrăbălat după pofta inimii. Mi-am mângâiat sânii şi clitorisul, privindu-i relaxată. După aceea, el m-a stimulat, în vreme ce femeia sălta lângă mine. Bărbatul mă săruta şi o penetra pe ea. Tipa mă săruta şi tânărul i-o trăgea. Totul se întâmpla fără implicaţii, aproape pe tăcute.

După ce au plecat, mi-am aprins o ţigară şi am fumat-o pe întuneric. După aproape o oră, s-a auzit un ciocănit la uşă. Fata se întorsese cu nişte câştiguri de la cazinoul de jos.

S-a sprijinit de uşă, puţin ruşinată.

— Bună, mă mai ţii minte? Sunt Joy, am fost aici cu puţin timp în urmă...

Doamne, cred că trebuie să fi întâlnit în viaţa ei mulţi amnezici...

— Îmi amintesc, i-am răspuns încet.

A arătat spre camera din spatele meu.

— Eu doar...

S-a recules, şi-a îndreptat spatele şi m-a privit direct în ochi.

— Adevărul e că am văzut pastilele. Şi voiam să verific dacă eşti bine.

Am rămas trăsnită. Nu ştiam cum să-i răspund. O persoană pe care o închiriasem nu numai că şi-a dat seama, dar i-a păsat suficient de mult de mine cât să se

întoarcă să se asigure... Probabil că reflectase îndelung, stând la mesele de jos şi îşi făcuse griji pentru mine. Eram impresionată.

Mi-am dres vocea şi m-am dat la o parte din uşă: – Vrei să intri?

A zâmbit şi a păşit înăuntru:

— Mai ai şampanie?

Am închis uşa:

— E bine dacă te servesc cu un scotch?

Am mai stat câteva ore treze, am băut scotch, am prizat cocaină, ne-am plâns de bărbaţi şi am discutat despre toate şi despre nimic. Îmi reveneam, chiar dacă pe moment nu conştientizam asta. Era un sentiment plăcut.

Duminică m-am trezit mahmură şi epuizată, dar nu mă mai simţeam aşa de golită pe dinăuntru ca atunci când sosisem în Atlantic City. Până la urmă, am pus toate pastilele la loc în cutiuţele lor şi le-am aşezat în geamantan. Poate că mă simţeam eu mai bine, dar nici chiar atât de bine; nu aveam de gând să arunc la gunoi propria posibilitate de a alege.

Poate că aşa trăim cu toţii până la urmă: hotărân-du-ne că azi nu va fi ziua în care ne vom sinucide.

Şi m-am urcat în alt autobuz şi, tot prin ploaie, m-am întors la Boston pentru a recupera ce mi-a mai rămas. Şi am jurat, aşa cum o facem cu toţii, să nu mă mai îndrăgostesc niciodată.

Relaţiile mele

Am fost surprinsă să aflu că lipsa mea nu trecuse fără urmări şi că nu doar pe clienţi îi supărasem. Robert îmi lăsase aproape o sută de mesaje pe robot, Jeannette mă sunase şi ea, la fel şi Vivienne de la Design Group. Poate

că viaţa nu era chiar aşa de rea.

Clienţii, bineînţeles, s-au manifestat în diverse grade ale supărării din cauza indisponibilităţii mele de câteva nopţi. Nu mă gândisem să aduc pe cineva să răspundă la apeluri, pentru că nu eram foarte convinsă că mă voi mai întoarce. Unii erau nervoşi, alţii cereau foarte multe, de parcă erau îndreptăţiţi să se răzbune pe mine.

Îmi formasem deja o părere clară despre profesia mea. Clienţii se clasificau în anumite categorii: existau câteva tipuri de personalităţi; cei mai mulţi se încadrau într-una dintre ele. Pe unii îi şi întâlnisem, devenisem chiar prietenă cu ei.

Am descoperit repede că aceia care se foloseau de serviciile pe care eu le ofeream îmi puteau fi şi ei mie folositori. Parcă aş fi avut un volum *Paginile Aurii pentru uz personal* – sau propria reţea de deservire.

Trebuia doar să dau un telefon pentru a beneficia de serviciile unui medic specialist în ce aveam nevoie, de cele ale unui avocat strălucit în chestiuni privitoare la dreptul penal (aveam numărul lui în agenda telefonului, pentru orice eventualitate), de tot ce-mi puteau oferi patronii de cluburi, persoanele impo-tante, diverşii traficanţi de droguri şi cei care se ocupau de site-urile de pe internet, atunci aflat în plină dezvoltare. Mi se ofereau invitaţii gratuite la concerte, intrări la dineuri politice, acces în multe restaurate şi cluburi de noapte exclusiviste.

Iar asta îmi plăcea la nebunie. Altfel nu aş fi simţit că trăiesc. O fantezie devenise realitate. Cenuşăreasa ajunsese la un bal care nu se mai sfârşea.

Patronând o agenţie de call-girl ajunsesem să ştiu câte ceva despre fantezii, în general. Ele joacă un rol important aici, dar asta nu se aplică tuturor formelor de prostituţie. Consider că atunci când un bărbat alege o tipă

de la colţul străzii pentru o felaţie rapidă la el în maşină nu stă să-şi imagineze tot felul de prostioare. Eu, în schimb, vând un vis, şi anume fantezia că această femeie superbă, frumoasă şi grijulie, care nu-şi doreşte nimic altceva decât să-şi petreacă o oră cu tine, ar putea fi a ta pentru totdeauna.

E o fantasmă, indiferent de perspectiva din care judeci. În primul rând, nicio femeie nu e atentă din punct de vedere sexual sau emoţional cu bărbatul ei când stau împreună 24 ore din 24. Întrebaţi-l pe soţul meu dacă nu mă credeţi... Sau pe oricare soţ. Munca, proiectele, copiii, întâlnirile, hormonii – toate solicită atenţia partenerului. În plus, cele mai multe femei îşi doresc, din când în când, ceva atenţie îndreptată *doar asupra lor înşile.* Bărbaţilor nu prea le place să se gândească şi la acest aspect.

Totuşi, fanteziile sunt cele care fac legea: fata frumoasă, întotdeauna disponibilă şi dorită, care te face să te simţi puternic, adorat, viril...

Felul acesta de gândire e destul de găunos; dar de el trebuie să profităm şi asta fac şi eu. Mă joc cu această fantasmă, dăruindu-le clienţilor fetele visurilor lor, asigui ăndu-i totodată de admiraţia nelimitată pe care respectiva l-0 poartă. Şi, uimitor, sunt crezută întotdeauna.

Un astfel de exemplu este Peter Povaklas. A devenit clientul meu din prima săptămână de afaceri. şi Peter aşteaptă ca o fată să se îndrăgostească de el şi amândoi să facă dragoste la nesfârşit. Dar încearcă multe fete, pentru că atunci când îşi dă seama că nu e iubit, se poartă urât cu ea. Nu violent, doar răutăcios. O repede, îi aruncă-n faţă toate nemulţumirile – cam asta face el.

Dar încă mă sună de două ori pe săptămână, încrezător, şi încă speră, de fiecare dată, că minunea se va întâmpla.

Feţele care au fost la el mi-au spus că una dintre problemele lui Peter este că nu priveşte o relaţie (chiar şi

una atât de bine precizată şi scurtă cum este cea de-o oră în compania unei call-girl) ca fiind ceva în care trebuie să dai şi să primeşti. Se ceartă întruna cu fata (chiar şi cu mine) din orice motiv.

— Peach mi-a zis că o să-mi faci un masaj lung pentru început.

— Bine, întoarce-te pe burtă.

— Nu fi proastă! Trebuie să-ţi dai jos hainele mai întâi! Nu ştii nimic!

Peter cronometrează totul şi se asigură că nu e înşelat nici măcar cu 30 de secunde din timpul alocat, încercând chiar să se bucure de un răstimp mai lung decât durata pentru care a plătit. Când o fată ajunge la el, nu o lasă să mă sune, făcând-o să aştepte şi zicând apoi că el îşi calculează ora din momentul în care a sunat. Astfel de lucruri...

Nu-şi dă seama că ar putea exista o legătură între proasta lui creştere şi faptul că nimeni nu se îndrăgosteşte de el.

Chestia legată de timp e destul de dificilă în afacerea asta. Unii dintre clienţii mei stau cu ceasul în mână, ca Peter, preţuind cu un soi de gelozie fiecare secundă din timpul „lor". Altora nu le pasă, ba chiar se bucură că fata pleacă mai devreme dacă a terminat treaba pentru care fusese chemată.

Am avut o vreme un client foarte pretenţios, care îşi lua o cameră de hotel o dată sau de două ori pe lună şi voia să se bucure de o felaţie la ziarul de dimineaţă. La propriu. Chema o fată acolo, la 7.00-7.30. Ea ciocănea la uşă, lua ziarul *UŞA Today* şi intra. El se uita la ştirile de dimineaţă de la televizor, îşi băuse deja jumătate din cafea şi îşi consumase micul dejun. Nu trebuia să mă mai sune (de-abia aş fi auzit telefonul la ora aceea). Îl instruisem bine, o plătea dinainte; nu exista nicio

problemă.

Fata nu trebuia nici măcar să se dezbrace. El citea, ea îngenunchea în faţa lui, îi desfăcea halatul şi-i lua penisul în gură. Cinci minute mai târziu, lăsa ziarul jos, îşi aranja frumos hainele, zâmbindu-i amuzat fetei, deja cu mintea la afacerile din ziua respectivă, iar ea putea să plece. Oricare dintre angajatele mele putea să se trezească atât de devreme (sau să stea trează până la acea oră) era mai mult decât fericită să se ducă la el.

Unele dintre fetele noi de-abia aşteaptă să plece de la client. Cele care reuşesc să plece mai devreme sunt cele mai frumoase şi care îi ameţesc pe clienţi convingându-i că tocmai au făcut sex cu un foto-model. Nu ar trebui să vă surprindă. Realitate e că, în lumea în care trăim, fetele frumoase obţin cam tot ce vor.

Unele îl grăbesc pe client: ce vrei, unde vrei, uite prezervativul, să-i dăm drumul. Unii clienţi apreciază lucrul ăsta – nu mai trebuie să stai la palavre, scapi de toate senzaţiile ciudate şi de prefăcătorie. E vorba doar despre sex...

Dar cei care doresc să-şi îndeplinească fantasmele sunt cei care vor ca femeia să stea toată ora. Din ce în ce mai des întâlnesc astfel de bărbaţi.

Una dintre fete mi-a spus – Jen sau poate Lily (dintre toate prietenele mele, ele aveau cea mai mare putere de introspecţie) – că, din perspectiva ei, era plătită pentru o oră din timpul său. Clientul putea să petreacă acest timp cum dorea: să vorbească, să spună ghicitori, să facă sex cu ea. Nu pleca niciodată înainte de terminarea orei decât dacă aşa dorea el. Jen şi Lily aveau un număr destul de mare de clienţi fideli, aşa că, probabil, ştia respectiva ce spunea – Jen sau Lily.

Cei precum Peter, cei cărora le place să se certe, procedează astfel pentru că aşa le este firea. Obsesia

puterii, dorinţa de a deţine controlul, sentimentul pe care îl au când se ceartă cu altcineva şi câştigă... Mi se pare un mod ciudat de-a te excita, dar, dacă aşa procedează ei, asta e.

Cu mine, ei se ceartă tot timpul.

Totul începe cu negocierea fetei cu care se vor întâlni în seara respectivă. Unii sună din timp, rezer-vându-şi o anume femeie; cel mai des, dau telefon de parcă ar cere o livrare la domiciliu de la restaurantul chinezesc din colt. O astfel de convorbire se desfăşoară cam aşa:

— Bună, Peach, sunt Hubert.

— Bună, Hubert, ce mai faci? Cu ce te pot ajuta?

— Lisa lucrează în seara asta?

Ce să ne mai batem capul cu politeţurile... „Sunt bine, îţi mulţumesc de întrebare”.

O privire rapidă peste foile mele. Ştiu că Lisa nu lucrează azi, dar asta nu mă va împiedica să fac afaceri cu Hubert. Mă gândesc pe cine am care să semene suficient cu Lisa s-o trimit în locul ei.

— Ştii, Hubert, nu lucrează în seara asta, dar Gloria iese de la cursuri la opt şi aş putea s-o trimit direct la tine după aceea.

Pare enervat.

— Cine-i Gloria?

— Te-ai mai văzut cu ea, îl asigur eu cu o voce fermă. E studentă la Northeastern. Vine din Kansas, are accentul ăla specific. Ai văzut-o acum câteva săptămâni. Cu părul lung şi castaniu? adaug cu un ton plin de speranţă.

Hubert nici nu vrea să mă asculte:

— Nu-mi amintesc, îmi răspunde el nervos. Nu poţi s-o suni pe Lisa?

Oftez. Fata şi-a luat liber pentru acea noapte şi el crede că, dacă aş suna-o, ar fi încântată să-şi dea peste cap planurile doar ca să dea o fugă la el să facă sex. Ca şi cum

cei de la birou l-ar putea suna duminica noaptea să vină la muncă să lucreze la un raport.

— A plecat într-o excursie la schi cu părinţii, am mintit eu.

Scuza mi-a venit foarte repede. Unul dintre atu-urile mele este că găsesc instantaneu minciuni plauzibile.

„Părinţii” au un rol esenţial: dau senzaţia de integritate la care se aşteaptă clienţii, lucru pe care, altminteri, nu-l găsesc niciodată în contradictoriu cu meseria fetei. Sunt unii tipi care chiar cred că e pentru prima oară când femeia se prostituează...

V-am mai zis, e o lume a fantasmelor.

— Cred că o să te simţi de minune cu Gloria. I-a plăcut foarte mult de tine, Hubert. Mi-a spus că o pot trimite la tine oricând. N-a mai zis asta despre nimeni.

Urmează o pauză; îşi adună gândurile:

— Nu ştiu ce să zic, Peach. Mai spune-mi încă o dată cum arată.

Am încă un apel şi cel curent pare că mă va mai ţine ocupată.

— Aşteaptă te rog puţin, Hubert, îi zic, şi comut înainte să poată răspunde. Alo?

— Bună, ăăăh, voiam să te întreb dacă ai putea să, ăăăă, să vii pe la mine în seara asta.

Am inspirat adânc. Chiar dacă pe anunţ scrie că este vorba despre o agenţie, se găsesc întotdeauna bărbaţi care îşi imaginează că e vorba de o blondă cu sutien mărimea D care răspunde la telefon şi lucrează de una singură. În privinţa unora dintre anunţuri lucrurile aşa stau. Dar cele date de mine nu sunt dintre acelea.

— Domnule, spuneţi că doriţi să petreceţi timpul cu o tânără în seara aceasta?

— Păi, da.

— Şi unde vă aflaţi, domnule?

Nimeni nu se mai adresează cu „domnule”, cu excepţia celor care vin din Sud. Sau a celor crescuţi în familii rigoriste. Cred că eu fac parte din ambele categorii.

— Sunt la hotelul Sheraton, din zona Newton. Nu locuiesc în Boston.

Decid că Hubert poate să mai aştepte:

— Îmi puteţi da, vă rog, numele ca să-l verific la recepţie?

Pauză lungă. Sau e un individ-problemă, sau s-a ruşinat. Simt că e timid, aşa că-l liniştesc:

— E confidenţial, domnule. Vi-l cer pentru siguranţa fetei care vine la dumneavoastră.

Cu asta l-am prins… E surprins de faptul că ar putea fi considerat un soi de ameninţare.

— Ooo…! Da. Aveţi dreptate. Nu, e în regulă…

— Foarte bine, domnule. Daţi-mi doar informaţiile – numele dumneavoastră şi numărul camerei unde staţi – şi o să vă sun eu înapoi.

Mi le dictează, iar eu mă întorc din nou la Hubert.

— Scuză-mă că te-am tinut atât. Era mama. Nu puteam să-i trântesc telefonul în nas. Ce zicei?

Hubert a avut timp de gândire, lucru nu prea bun.

— Eşti sigură că Lisa nu s-a întors? Când se întoarce?

Nu voiam să pierd apelul şi îl simţeam deja ezitant.

— Hubert, sincer, nu ştiu. E în Europa, în Alpi. Schiază. S-ar putea să mai dureze şi va fi supraocu-pată cu facultatea când se întoarce. Dar ştiu că vrei să vezi pe cineva în seara asta şi mi-ar face mare plăcere să te întâlneşti cu Gloria. Are păr lung castaniu, sunt sigură că-ţi vei aminti de ea. Ochi verzi. (Ce bine că există lentile de contact!) Are dimensiunile 91-63-82,22 de ani, e frumoasă, foarte, foarte dulce. Ştiu că-ţi va plăcea de ea. Ea a rămas cu o impresie foarte bună despre tine.

Haide, Hubert! Acceptă că asta e oferta. Ştiu că pe ea o

vei cere până la urmă... Şi tu ştii asta... Hai să nu ne mai jucăm unul cu altul şi să trecem la fapte.

— Bine, Peach.

Încă nu pare prea convins. Dar mai bine de-atât nu se poate.

— O să te sune, Hubert. Ştiu că te vei simţi foarte bine. Va fi...

— Când o să mă sune? mă întrerupe Hubert.

Îmi reamintesc că i-am zis că fata termină cursurile la opt. Întotdeauna mam descurcat foarte bine cu minciunile.

— Probabil pe la 8.30.

— Adică de-abia peste o oră!

A sunat ca un urlet de durere. „O să supravieţuieşti" tu...

— Da, nu iese de la cursuri până atunci. O să o rog să te sune. Promit.

Închid înainte să poată zice el ceva, verific dacă noul client este serios şi îl sun.

— Deci, Jack – pot să-ţi zic Jack? — sunt Peach de la Avânţi. Îţi mulţumesc pentru răbdare. Spune-mi câte ceva despre tine. Preferi un anumit gen de tânără în seara asta?

Sunt nopţi în care nu sunt plătită suficient pentru munca mea.

Clientul nesuferit

Să ne întoarcem la Peter Povaklas. Chiar dacă, de obicei, clienţii aparţin unei categorii precise, Peter Povaklas iese în evidenţă. Pentru că e nemulţumit, jalnic şi pentru că speră. Peter nu renunţă la vjsul lui, chiar dacă este imposibil de realizat.

Face toate greşelile posibile, desigur. Le invită pe fete să meargă cu el la New York şi să participe la orgii şi, când ele se conformează, se plânge că nu sunt

monogame, le cere să achite nota de plată pentru cina de dinaintea orgiei. Nu sunt sigură ce spune codul bunelor maniere despre o asemenea situaţie, dar, în mod sigur, el nu o respectă. Va trebui să caut în cartea mea mare şi albă scrisă de Emily Post.

Se poartă urât, ca un bădăran zgârcit şi, apoi, tot el se plânge că fetele nu vor să mai rămână – neplătite, bineînţeles – în minunata lui companie. Le insultă şi e surprins că ele nu reacţionează. Rămâne uimit când îi spun că vreo angajată nu mai vrea să-l vadă, lucru care chiar s-a întâmplat cu unele dintre ele.

Sursa acestor situaţii absurde o constituie băieţelul trist care-şi doreşte o casă cu gard alb şi pe June Cleaver[15] aşteptându-l cu braţele deschise la sfârşitul zilei. Nu e vina lui că visurile sale erau depăşite de mai bine de 50 de ani. Nu-l poţi învinui pentru că nu-şi poate da seama că tot ceea ce face nu-l va duce nicăieri, nici într-un milion de ani. E produsul trecutului său, la fel ca şi mine, iar acest trecut nu-i permite să fie sensibil, atent şi respectuos.

Aşa că e prins într-un spaţiu vid prin care pluteşte la întâmplare şi face acelaşi lucru la nesfârşit, fiind surprins întotdeauna de rezultate; nu înţelege de ce rutina n-a dat rezultate nici de această dată.

Undeva – cred că pe o felicitare Hallmark sau pe ceva asemănător – am găsit o definiţie a nebuniei: să procedezi la fel de fiecare dată şi să te aştepţi la rezultate diferite. Aşa este Peter Povaklas.

Noi doi am iniţiat o relaţie pe termen lung. Va fi aici şi când, în sfârşit, voi închide porţile afacerii. Eu şi cu Peter Povaklas...

Pe unele dintre fete felul lui de-a fi nu le deranjează. Dacă laşi deoparte nemulţumirile şi mofturile lui, nu e un

[15] Personaj din serialul de televiziune *Leave It to Beaver.* (n. Red.)

tip chiar aşa de dificil. Nu le pune să se legene pe candelabre. Vrea doar sex normal. Şi ele au învăţat cum să-l manevreze; îi repetă că mă vor suna imediat ca să nu mai poată să se joace cu ele la telefon. Într-o noapte, Cilla a trecut pe la mine ca să bem un pahar de vin şi să-mi lase banii şi mi-a povestit conversaţia ei cu Peter, care s-a desfăşurat, mai mult sau mai puţin, după cum urmează:

PETER: Bine, intră, lasă-mă să văd cu ce eşti îmbrăcată.

CILLA: Bună, Peter, trebuie s-o sun pe Peach în primul rând.

PETER: Stai un pic, bine? Te porţi de parcă ai fi o casă de marcat. Vreau să mă asigur că te vreau. Lasă-mă să mă uit la tine.

CILLA: Ştii deja cum arăt, Peter. O să mă tot învârt pe-aici cât vrei, dar mai întâi trebuie s-o sun pe Peach.

PETER: Dar...

CILLA (întrerupându-l): Dar ştii că Peach nu mă va mai trimite aici dacă nu o sun. Spune că pierd o grămadă de timp şi-ţi va trimite data viitoare altă fată mai atentă la ceas. Aşa că lasă-mă s-o sun ca să ne putem vedea şi altă dată, da, Peter?

PETER (murmurând): Voi toate staţi cu ochii pe ceas...

CILLA (dulce, întinzând mâna spre telefon): Poţi oricând să mai ceri o oră, Peter. Ar fi mai relaxant aşa...

PETER: Cum adică, încă o oră?! Crezi că mă dau banii afară din casă sau ce?! Bine, dacă numai la asta îţi stă mintea, dă-i telefon!

Plăcut mod de-a începe o întâlnire intimă cu cineva, dar ce să-i faci?! Din punctul de vedere al clientului, merge orice... Măcar atât am învăţat din afacerea mea.

Multe fete nu se poartă atât de frumos cu Peter sau cu oricine altcineva atunci când aceştia se arată nemulţumiţi. Multe dintre noi am fost crescute să ne purtăm frumos şi e greu să renunţi la politeţe, chiar şi în

faţa nesimţirii, chiar şi când se profită de faptul că eşti bine crescută. E greu să fii şi fermă, şi drăguţă în acelaşi timp. Sunt atât de mulţi bărbaţi care te-ar exploata fără pic de milă, cărora le place să profite de altcineva, cum ar fi, de exemplu, o studentă care încearcă să-şi câştige existenţa.

Aşa că am trasat graniţe clare. Explicite. Când unei fete îi place prea mult un client, încerc să o scap de el. Însă nu sunt fraieră, nu-mi dau singură în cap: dacă nu am pe altcineva sau dacă tipul o cere, pe ea o trimit, dar de fiecare dată, când pot, încerc să evit lucrul ăsta.

Pentru că, atunci când începe să-ţi placă un client, lucrurile devin neclare. Iar asta nu e bine...

Chiar şi pentru mine lucrurile s-au tulburat când Benjamin a reintrat în viaţa mea.

Benjamin... L-am cunoscut în primul an de funcţionare a agenţiei; era şofer pe taxi şi cânta într-o trupă numită Mnemonic. Fusesem undeva – ciudat, nu-mi amintesc exact unde – şi mă întorceam acasă, noaptea târziu. Benjamin conducea taxiul. Eram puţin beată, puţin drogată, aşa că l-am invitat la mine.

Nu sunt mulţi şoferi de taxi care rezistă unei asemenea invitaţii.

Benjamin nu s-a grăbit pe urmă să plece. În dimineaţa următoare, mi-a reparat aparatul video, astfel încât afişajul pentru ora 12.00 să nu mai clipească întruna şi mi-a pregătit micul dejun – realizare notabilă având în vedere că frigiderul meu nu prea oferea materie primă. Pentru mine, cină însemna să comanzi mâncare la domiciliu formând un număr scurt de telefon. A plecat să ducă înapoi maşina şi să se ducă la repetiţii, dar la ieşire a zâmbit...

Ca şi cum ştia deja că se va întoarce.

Eu şi Benjamin aproape că formam un cuplu – pentru a

parafraza romanul *The Hitchhikers Guide to the Galaxy*[16] – fără să mă gândesc prea mult la ce se întâmpla. Era pur şi simplu lângă mine. Venea şi pleca atunci când voia. Uneori, stătea cu mine câteva zile la rând pentru ca, mai apoi, să lipsească o săptămână întreagă. I-am dat o cheie a apartamentului, mai degrabă cu o doză de indiferenţă.

Şi totuşi e ciudat, când stau să mă gândesc: relaţia cea mai importantă din viaţa mea nu a început deloc bine. De fapt, s-a conturat cu dificultate. Dacă, la un moment dat, mă consideram a fi singură, după ceva timp, fără să-mi dau seama, eram cu Benjamin.

De fapt, uneori, eram cu el.

Partea cu „uneori" devenea obositoare. Nu că m-aş fi întâlnit şi cu altcineva în mod deosebit, dar mi se părea că întotdeauna reacţionam ca şi cum eram, mai degrabă, observatoarea decât subiectul propriei vieţi. Cu rolul acesta nu prea mă descurc. Jesse ar fi trebuit să-mi fi fost învăţare de minte.

Dar, pe măsură ce afacerea înflorea, eram cu atât mai dispusă să-mi asum un rol pasiv în viaţa personală.

Când era cu mine, Benjamin era amuzant. Dacă aveam prieteni în vizită, îşi petrecea timpul cu noi, juca scrabble, se droga. Îmi amintesc de conversaţiile serioase din acele vremuri, care, probabil, nu erau chiar aşa. Pe atunci mi se păreau a fi serioase. Nimic nu te poate face să te simţi mai bine decât să pui la punct toate problemele lumii, şi asta într-o singură noapte.

Sinceră să fiu, nu era cea mai bună perioadă din viaţa mea şi mă mulţumeam doar cu nişte firimituri, care îmi furnizau ceva fericire. Îmi intrase în cap ide-ea că atunci când afacerea se va pune pe roate şi voi deveni un personaj popular, o tipă cu totul specială, lucrurile vor fi

[16] „Ghidul Autostopistului Galactic", roman-cult de Dou-glas Adams, publicat în 1979. (n. Red.)

bune, iar eu – fericită. Toate umbrele vor fi dispărut şi mă voi simţi mulţumită, descurcăreaţă şi frumoasă.

Uneori credeam că toate acestea sunt la îndemâna mea, că dispun de ele, că mă aflu la doar un pas de fericire.

Apoi, totul se evapora ca şi cum această apropiere n-ar fi existat niciodată.

Pentru a fi fericită trebuia să am pe cineva în viaţa mea. Asta nu înseamnă că sexul fără implicaţii ar fi ceva lipsit de importanţă. Întotdeauna mi s-a părut că este parte integrantă şi încă una plină de satisfacţii din viaţa mea şi după ce Jesse a plecat a devenit un lucru obişnuit pentru mine.

Fiind o persoană cunoscută, nu aveam probleme în a-mi găsi un partener pentru o noapte, o săptămână, câteva luni chiar; unii erau tipi de treabă, dar numele şi feţele lor nu mi le mai amintesc.

Realitatea era că îmi dădeam seama că până şi petrecerile se termină, iar oamenii pleacă acasă. Iar eu rămâneam singură.

Când mă trezeam cu gândul că trebuia să fac faţă unei duzini de bărbaţi care se lamentau că le era dor de mine, conştientizam că nu aşa îmi imaginasem eu fericirea.

Benjamin nu era nici el cum mi-l imaginasem, dar începeam să înţeleg şi, lucrul cel mai important, să accept că nimic nu e cum îţi doreşti. Cred că mă considera importantă. Da, dar mă aflam pe o listă unde existau şi alte lucruri importante: trupa, echipa Red Sox şi munca. Îşi făcea timp şi pentru mine. Exact asta era senzaţia: îmi făcuse şi mie loc în viaţa lui.

Nu-mi plăcea să reprezint un punct dintr-o listă.

Am mers înainte aşa o vreme – eu, letargică şi incapabilă să iau decizia de a-i spune să plece, el, prea ocupat şi incapabil să-şi ia un angajament pe termen lung.

Îi vedeam şi pe alţi cunoscuti sau prieteni făcând

acelaşi lucru – lăsând lucrurile să meargă de la sine. Unde erau întâlnirile între îndrăgostiţi? Ce se întâmplase cu ideea de cuplu şi cu asumarea unei astfel de relaţii?

Chiar şi Jen, care devenea una dintre cele mai apropiate prietene ale mele, până şi ea făcea la fel. Se vedea cu Luis, apoi se despărţeau. După o vreme, se întâlneau din nou. Parcă ne pierduserăm busola internă pe care generaţia părinţilor noştri reuşise să şi-o păstreze şi cu ajutorul căreia putuse să urmeze drumul cel drept. Nu mai ştiam încotro ne îndreptam.

Aşa că Benjamin venea şi pleca, iar eu pierdeam nopţi şi zile vorbindu-le lui Siddhartha şi lui Court, întrebându-mă cum ajunsesem în situaţia aceea, în care cele mai importante relaţii ale mele erau acelea cu pisicile.

În tot acest timp, afacerea mea prospera. Era pe la mijlocul anilor ’90 şi tinerii făceau averi creând site-uri în nopţi în care prizau mult prea multă cocaină (am văzut aceste lucruri) şi îşi cheltuiau o parte din avere pe fete care nu s-ar fi uitat niciodată la ei dacă n-ar fi avut bani. Aşa că nouă ne mergea bine.

Câteodată beam prea mult Pinot Grigio şi începeam să mă plâng. Jeannette râdea de mine întotdeauna. Avea şi ea o pisică, cu un nume care avea legătură cu domeniul IT, nu-mi amintesc... Revăd şi acum felul în care se uita amuzată la mine prin paharul de vin.

— Nu subestima relaţia cu o pisică, spunea, dând din cap cu tâlc. Cu pisicile, ştii întotdeauna cum stau lucrurile.

Ştiu că după câteva zile petrecute în compania pisicilor îl aşteptam cu nerăbdare pe Benjamin să apară, iar ăsta nu era un lucru bun. Când o femeie îşi doreşte ca un bărbat să fie alături de ea mai mult decât îşi doreşte el e semn că există o problemă.

Robert s-a oferit să mă ia cu el într-un weekend, iar Lily

mi-a propus să-mi ţină de urât; a şi dormit o săptămână la mine în sufragerie, asta pentru că, în caz că Benjamin ar fi apărut, să nu fi fost tentată să-l reţin. Cilla s-a oferit să-l vadă, pe gratis, pentru ca apoi să-l pot dispreţul cu adevărat. Aşa că prietenii mei erau cu toţii de partea mea.

Din păcate, nu şi inima mea. Ea, care era cea mai periculoasă prietenă.

Deci cum pot demonstra...

Simţeam nevoia să plec departe de oraş.

Benjamin nu mă mai vizitase de mai bine de o săptămână. Clienţii deveniseră de-a dreptul enervanţi, soarele strălucea cu putere şi totul înjur parcă te îndemna într-un singur glas: „Pleacă în excursie!”

Jeannette era de acord. Accepta întotdeauna propunerile mele şi, de obicei, le îmbogăţea cu tot felul de idei.

La Ogunquit, a decis ea.

Părea un plan bun. Ogunquit este un orăşel pe coasta de sud a statului Mâine, o staţiune de vară. Iernile sunt friguroase acolo, cu cerul cenuşiu şi valuri mari, dar vara, toate magazinele de antichităţi, pensiunile şi teatrele sunt deschise şi tot oraşul se trezeşte la viaţă, văzduhul e plin de culoare şi în aer răsună cuvintele tuturor limbilor lumii. E un fel de Mecca a homosexualilor, lucru care mie mi se paie foarte atrăgător. Orice loc unde viaţa urmează principiul „trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască” este pe gustul meu.

Şi, lucrul cel mai bun, Ogunquit e doar la câteva ore cu maşina de Boston. E un fel de vacanţă în care n-ai nevoie de aranjamente speciale.

Numele oraşului înseamnă „loc superb aflat lângă

mare” în limba populaţiei *mikmaq*[17] *şi* am ajuns acolo într-o vineri după-amiaza. Malul e sinuos, aşa că, de pe şosea, îl zăreşti din când în când, panorama lui oferindu-ţi promisiunea relaxării după stresul zilelor de muncă. Am mers mai întâi în oraş. Jen îi înjura pe trecătorii care treceau prin faţa maşinii. Eu priveam pe geam; am trecut pe lângă straniul Leavitt Theatre cu vopseaua lui albă şi decojită şi cu ferestre cu rame verzi, pe lângă Maxwell’s Pub, unde se făcea karaoke, şi apoi pe lângă Mad Hatter Bakery.

Jeannette nu mai avea răbdare. Voia să coboare din maşină.

— E bine aici?

— Desigur, oriunde e bine.

Ne-am oprit la Viking Hotel, o clădire cu balcoane late. Avea vedere spre ocean, care îl înconjura şi pe laterale. Era amplasat în capătul unei străduţe ce dădea spre plajă. Am aruncat genţile prin cameră şi nici n-am stat să cercetăm încăperea în care ne-am cazat: Jen voia să facă plajă.

Mi-a povestit odată că visul ei era să navigheze în jurul lumii.

— Ştii, să-mi iau doi ani liber, să plec pur şi simplu. Să las apa să dicteze ritmul vieţii mele. La întoarcere, sigur nu voi mai fi aceeaşi persoană.

Visurile mele? La vremea aceea, erau vag definite, gravitând în jurul unor cuvinte precum *fericire* şi *împlinire.* Nu-l întâlnisem încă pe Sam. El mi-a adus toată fericirea şi mulţumirea din lume.

Ne-am plimbat pe plajă o vreme, apoi ne-am întors în oraş. Ne-am oprit la piaţă pentru a cumpăra câteva sticle de vin. Le-am lăsat în cameră când neam schimbat pentru cină. Ogunquit e genul de oraş – iar prin asta nu seamănă

[17] Populaţie indigenă din nordul regiunii New England. (n. Red.)

deloc cu Bostonul – unde trebuie să te schimbi pentru a lua masa în oraş seara. Îţi doreşti să faci asta. Am mâncat raţă cu sparanghel şi *risotto* la un mic restaurant şi am băut o sticlă de vin. Jen a insistat să bem şi nişte coniac la sfârşit. Eram cam ameţite când am ajuns la hotel.

Veranda din fata camerei noastre ne chema. Era întuneric şi valurile sunau plăcut, îmbrăţişând nisipul. Era noaptea perfectă pentru unul sau pentru cinci pahare de vin.

Niciuna dintre noi nu avea tirbuşon pentru sticlele cumpărate.

Am ridicat imediat receptorul. Din pricina băuturii, mă simţeam foarte sigură pe mine. Nu ne aflam la Ritz, dar, dacă voiam, eram în stare să-l fac pe individul de la recepţie să ne servească.

Nu numai că a găsit un tirbuşon, dar părea fericit să ni-l aducă el însuşi, îşi termina tura în câteva minute.

M-am întins leneşă pe pat.

— De ce nu? Adu trei pahare de vin, te rog.

Jen stătea pe terasă cu ochii închişi, ascultând oceanul. Sau poate că dormea.

Recepţionerul a ciocănit la uşă zece minute mai târziu. Nu cred că avea 20 de ani. Se mişca precum un adolescent şi jur că am văzut că penisul lui era în erecţie.

Eram aproape bete; vinul întreţinea buna dispoziţie. Valurile oceanului loveau cu putere ţărmul. Bostonul părea că se află la un milion de kilometri distanţă; aveam chef să mă joc.

Recepţionerul (nu pot să-mi amintesc cum îl chema, altminteri, mi se pare o minune că-mi amintesc ceva din seara aceea) era fericit să stea şi să bea cu noi. Părea să nu aibă alte ambiţii în afară de a lucra la Viking Inn. Asta îmi părea un lucru convenabil: mă săturasem de pseudointelectuali.

Probabil şi Jen avea aceeaşi dispoziţie. Stătea întinsă pe un şezlong, sorbind din vin, cu ochii închişi.

— Ei bine, ştii cu ce se ocupă ea? l-a întrebat Jen pe recepţioner, arătând spre mine.

Am chicotit. Tipul părea nerăbdător să afle:

— Nu, cu ce?

Jen a zâmbit fără să deschidă ochii:.

— Este matroană.

M-am uitat la recepţioner. Încă zâmbea, părând cumva surescitat, dar şi neliniştit, ca şi cum glumiserăm cam mult, ceea ce însemna că urma să râdem de el. Se juca puţin cu paharul de vin.

— Da, sigur, zise el cu jumătate de gură.

— Întreab-o! îl îndemnă Jen.

Se uită la mine. Eram îmbrăcată într-o rochie albastră, subţire, pe care dădusem o grămadă de bani într-un magazin de lux numit Sola, aflat în Harvard Square. Îmi scosesem pantofii cu tocuri înalte. Era impresionat, dar nu suficient ca să-şi lase temerile deoparte.

— E adevărat? m-a întrebat.

Am arătat spre şezlongul de lângă mine:

— Vino aici, i-am sugerat.

A venit. Mirosea a săpun, a transpiraţie, la care se adăuga aroma puternică a aftershave-ului cu care se dăduse înainte să urce la noi. Avea faţa plină de acnee. Am hotărât să fac abstracţie de vârsta lui. Doar era suficient de mare ca să lucreze, nu? Mi-am pus o mână pe genunchiul lui.

— Sunt matroană, am confirmat încet, privindu-l în ochi. În Boston.

— Pe bune?

Simţeam cum zidurile lui de apărare se năruiau: băiatul voia cu disperare să mă creadă. Mi-am urcat mâna spre coapsa lui încet, dar ferm.

— Pe bune, am zis, şi m-am aplecat spre el.

Nu mi-a luat mult. La cât băusem, mintea mea nu prea mai funcţiona.

Recepţionerul s-a dat bătut. Cam atât durează până ce un bărbat trece peste mândrie. M-a cuprins cu braţul de umeri şi m-a sărutat. Nu era chiar un vis, dar, de ce nu, până la urmă? L-am sărutat şi eu cu o oarecare doză de entuziasm. Cred că ultima dată când sărutasem un bărbat atât de tânăr fusese pe la 16 ani.

A fost foarte amuzant.

Odată ce a hotărât să încerce, recepţionerul s-a dovedit el însuşi plin de entuziasm şi de o surprinzătoare creativitate. Amândoi am abandonat paharele de vin destul de repede şi am decis să pasăm sticla de vin de la unul la altul.

S-a oprit să-şi tragă sufletul după ce am terminat sticla. Jen ne privea cu un aer amuzat. Desfăcuse deja o altă sticlă de vin şi mi-a oferit-o:

— Distracţie plăcută, mi-a zis.

Recepţionerul a hotărât să mai facă puţină conversaţie:

— Dar tu cu ce te ocupi în Boston? i s-a adresat lui Jen.

Ea a zâmbit şi mai larg:

— Lucrez pentru ea, i-a răspuns, arătând spre mine.

A clipit:

— Vrei să zici că…

A aprobat din cap:

— Sunt damă de companie.

Ochii lui s-au mărit:

— Oh, Doamne!

S-a uitat de la ea la mine, pe măsură ce creierul lui prelucra informaţia. Mi-l şi imaginam la şcoală sau la pizza a doua zi. Probabil că nu l-ar fi crezut nimeni. Săracul recepţioner!

— Oh, Doamne! a zis din nou.

Jen părea să creadă că totul era o glumă. Stătea întinsă pe spate cu un zâmbet aşternut pe chip şi cu ochii închişi.

Eu, în schimb, încă aveam chef de joacă. M-am mişcat puţin ca să poată sta întins pe şezlong, apoi m-am urcat pe el. I-am dat jos tricoul, îl mângâiam pe piept. Îi simţeam prin pantaloni penisul întărit şi brusc m-am simţit îndrăgostită de acel băiat, de acel moment în care orice se putea întâmpla doar pentru că aşa ne plăcea. Nimic nu fusese pus la cale, nimic nu se taxa.

Mi-am tras rochia peste cap, stând tot deasupra lui, iar el a gemut de plăcere. I-am lins gâtul, simţin-du-l cum se mişca sub mine. Mi-a desfăcut cu îndemânare sutienul, asta spre surprinderea mea. Vasăzică, nu era prima oară.

Asta m-a excitat.

I-am dat jos pantalonii; şliţul şi nasturele s-au deschis uşor. Şi-a ridicat fundul ca să-i pot trage de pe el.

Cineva mi-a pus mâna pe umăr. Jen, cu geanta ei de seară în mână, stătea lângă mine, căutând ceva în ea. Într-un final, a scos un prezervativ. Am dat din cap în semn de mulţumire, apoi am râs tare, pentru că mă simţeam fericită, fără griji, plină de viaţă. Încă zâmbea când s-a aşezat la locul ei, a luat o gură de vin şi a închis din nou ochii. Nu-mi puteam da seama dacă dezinteresul ei era real sau mimat.

Pe de altă parte, în acea clipă nu mă interesa prea mult ce făcea Jen.

Mă aşezasem din nou deasupra lui; recepţionerul era mai mult decât pregătit să continue. M-a ţinut de şolduri în timp ce şi le-a ridicat pe ale lui şi şi-a vârât mădularul în mine. Mă umezisem; am încercat o senzaţie foarte plăcută când m-a penetrat. Am gemut, am început să-l călăresc. Mă deplasam sus-jos, de-a lungul penisului lui. A dat drumul şoldurilor mele, mă ţinea de sâni, înfingându-şi cu putere mădularul lui tare, tânăr şi foarte mare.

A durat parcă la nesfârşit. Într-un final, am avut orgasm, respirând sacadat, prăbuşindu-mă peste el şi tremurând de plăcere. Apoi, m-a ridicat de pe şezlong şi m-a aşezat direct pe podea. S-a aşezat deasupra mea şi a continuat să-şi împingă cu putere penisul în mine, ţintuindu-mă cu el de, podea. Transpirase îngrozitor şi gemea. M-am mişcat în acelaşi ritm cu el şi, absolut uimitor, am avut două orgasme unul după altul. Când mi-a băgat-o ultima oară, a juisat şi m-a ridicat de mijloc.

Am stat acolo preţ de câteva minute, amândoi încercând să ne recăpătăm suflul până când, în sfârşit, el s-a ridicat în capul oaselor. Avea picături de sudoare pe spate; eu parcă tocmai ieşisem din cadă. Şi-a scos prezervativul cu pricepere şi l-a aruncat în coşul de gunoi de lângă uşă, unde se aflau doar dopuri şi sticle goale. Stând în picioare, s-a întins să-şi ia hainele. Carevasăzică, era un om care poate să reguleze ca lumea şi ştie suficient de multe ca să nu înceapă să vorbească despre asta. Mai mult, îşi dăduse seama cum stau lucrurile: nemaifiind vorba despre sex, el era în plus. Şi, pentru că era în plus, îşi făcea graţios ieşirea. Recepţionerul acela valora greutatea lui în aur. L-am aprobat apreciativ din cap.

Mi-a răspuns zâmbind:

— Deci… a început el, iar aşteptam cine ştie ce vorbe.

Un individ cu aşa bun-simţ, cu siguranţă va face o remarcă elegantă.

— Deci, reluă, cum le pot demonstra altora că tocmai am futut o matroană?

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, mi-a zis Jen pe când ne pregăteam de culcare.

În cameră era un pat dublu matrimonial; nu-mi aminteam când am dormit ultima dată într-unul de acest fel.

— Era tânăr, am zis eu, căutând o scuză sau o explicaţie, nici eu nu sunt prea sigură.

— Avea acnee, observă ea maliţioasă.

Se spălase pe dinţi şi în acel moment se îmbrăcase cu un tricou negru şi cu un şort asortat.

— Care e faza cu francezii şi hainele negre? am întrebat eu fără nicio legătură.

— Şi oamenii din New York se îmbracă în negru, a spus ea. Şi cei din Londra. Poate că e un obicei al celor de la oraş...

— Şi eu sunt de la oraş, am spus, privind spre cămaşa de noapte albă din bumbac cu care tocmai mă ajutase să mă îmbrac.

Da, eram mult mai beată decât credeam.

— Cine ţi-ar vedea garderoba n-ar zice, mi-a răspuns cu un zâmbet.

A stins lumina şi am stat pe întuneric câteva clipe, după care a început să chicotească:

— Ce e? am întrebat-o.

S-a întors cu faţa spre mine:

— Aşadar, zise ea încercând să-şi păstreze un ton serios şi imitându-l pe recepţioner, cum le pot demonstra altora că am futut o matroană?

Am început şi eu să râd cu poftă, ceea ce nu prea era normal, dar, pe de altă parte, ăsta e tot farmecul în a fi beată: totul devine amuzant.

— Astfel, am zis fără să gândesc.

Mi-am pus mâinile în jurul ei şi am tras-o spre mine. Ne-am sărutat, buze moi peste buze moi, ale mele încă rănite şi frăgezite, ale ei cu izul proaspăt al pastei de dinţi.

Sărutul a durat parcă trei secole sau trei secunde. Jen s-a depărtat puţin şi a vrut să spună ceva; dar am pus un deget pe buzele ei.

— Şşşt. Nu spune nimic.

Şi n-a făcut-o. Mai mult chiar, şi-a deschis buzele şi şi-a băgat degetul meu în gură, sugându-l mai întâi cu fineţe, apoi tot mai hotărâtă. Mi-am apropiat şoldurile de-ale ei, tremurând excitată. Mi-am scos degetul din gura ei şi cu el i-am explorat corpul, masându-i un sân, ciupindu-i un sfârc prin tricou. Din nou a vrut să spună ceva, dar m-am aplecat spre ea şi mi-am lipit gura de a ei, mai insistent de această dată, limba mea explorându-i cerul gurii.

Şi-a pus braţele în jurul meu şi m-a ridicat deasupra ei. Săruturile ei erau acum la fel de insistente ca ale mele. Sânii noştri se frecau unii de alţii, respiraţia ei devenise sacadată; încercă să desfacă panglicile cămăşii mele de noapte. Nu a reuşit şi amândouă am început din nou să râdem. Şi-a apropiat mâinile şi a rupt pur şi simplu materialul cămăşii.

— Îmi place de tine când eşti hotărâtă şi nerăbdătoare, am gâfâit eu.

Mâinile noastre se mişcau haotic, mângâind şi ciupind trupul celeilalte. Jen s-a lăsat mai jos, pe pat. Cu buzele şi limba îmi mângâia sânii, îmi lingea şi îmi sugea sfârcurile. Încercam să rezist, dar mă ţinea nemişcată în timp ce mă chinuia. Mă ondulam sub ea, respirând cu greutate, sucindu-mă şi întorcân-du-mă până când am ajuns eu deasupra. Am coborât pe ea până când buzele mele i-au sărutat vulva. Ea era acum cea care gemea şi se zvârcolea de plăcere, cu degetele încâlcite în părul meu.

M-am ridicat să trag aer în piept şi ne-am lipit şoldurile. Ea şi-a apropiat mâna de labiile mele şi mi-a introdus un deget în vagin, apoi încă unul, mişcân-du-le ritmic înăuntru, jucându-se cu clitorisul meu, apoi înfingându-le din nou. Gemeam şi gâfâiam foarte tare. A tresărit de încântare şi s-a aplecat pentru a-mi gusta din nou vulva. Mi-am încolăcit picioarele după grumazul ei şi am strâns.

Trecuse de ora trei dimineaţa când ne-am oprit extenuate; eram încă bete. Stătea în uşa toaletei dând pe gât ce mai rămăsese din sticla de vin. Eu mă uitam la cămaşa mea de noapte care era ruptă.

Jen a râs şi a început să cânte:

— „Bun venit la azilul de nebuni…”

M-am aşezat în fund pe pat, vrând să-mi aprind o ţigară.

— M-am născut în Carolina de Sud, am spus, aprinzând un băţ de chibrit pentru ca, mai apoi, să-l arunc în scrumieră.

Am inhalat fumul, apoi i-am dat drumul încet.

— Cineva faimos – nu-mi amintesc exact cine – a zis că acest stat, Carolina de Sud, e prea mic pentru a fi considerat o plantaţie şi prea mare pentru a fi transformat într-un spital de nebuni.

S-a întors în pat, mi-a luat ţigara din mână şi a stins-o în scrumieră. Aplecându-se peste mine ca să stingă lumina, mi-a zis:

— Şi tu crezi asta?

Am rămas tăcute foarte mult timp.

La domiciliul clientului, altfel spus catering

Crăciunul se apropia cu repeziciune: mama mă întreba prin intermediul unui şir lung de scrisori dacă avea să mă mai vadă vreodată.

Dorul ei nu avea nimic de-a face cu semnificaţia religioasă a acestei sărbători. Familia mea mă crescuse în credinţa luterană, dar religia nu a ocupat niciodată un loc important în viaţa mea.

Uneori, îmi doresc ca lucrurile să nu fi fost aşa.

Îi aud pe acei oameni, toate acele voci, chiar şi pe cei de la mine din Sud, care vorbesc despre ispăşire şi pocăinţă ca fiind experienţe comune şi îndrăgite şi eu nici măcar nu pot să mă apropii de astfel de sentimente.

Obişnuiam să întâlnesc acele voci în cărţi – la Walker Percy şi Flannery O'Connor, în special – şi toate proclamau certitudinea că există ceva care poate constitui măsura vieţii noastre; îmi doream şi eu asta, acea provocare şi nevoie. Noaptea foarte târziu, copila din mine se întreba – încă o face – unde e Dumnezeu şi dacă El se gândeşte la mine vreodată; dar cam la asta se limitează sentimentul meu religios. Port uneori conversaţii lungi cu Dumnezeu, în poezia şi în scurtele mele povestiri, dar acestea sunt mai degrabă monologuri pe care le pun pe hârtie pentru a-mi calma durerea, vinovăţia, frica, în căutarea icoanei unui părinte care să îndrepte lucrurile.

Această privire simplistă nici nu atinge adâncimea, intensitatea, misterul pe care aud că alţi oameni le încearcă. Cei mai mulţi dintre aceştia sunt catolici. Cred că a fi catolic este ceva cu adevărat special. Toţi par să cunoască lucruri la care eu nu am acces, taine zăvorâte în spatele unei uşi cu mii de lacăte. Jeannette mi-a vorbit într-o noapte despre vremea când frecventa şcoala de maici, despre rugăciunile de dimineaţă, despre acea atmosferă pe care o creează lumânările, cântecele, fumul de tămâie.

— Ne rugam pentru restul lumii şi pentru oameni care nu vor afla asta niciodată. E un lucru plin de mister, nici n-ai cum să-ţi dai seama dacă n-ai trăit asta. E pur şi simplu vorba de mister.

Da, ea e catolică. Face parte din acel „club".

Trebuie să recunosc că unele dintre cele mai bune

scrieri pătrunse de credinţă erau dintre cele datorate autorilor din Sud. Flannery O'Connor era catolică în Sudul protestant, iar povestirile şi corespondenţa ei reflectă nu doar sentimentul diferenţei, ci şi faptul că accepta semnificaţia ei. Protestanţii se vor profund religioşi, dar, sinceră să fiu, nu cred că depun prea mari eforturi în direcţia asta. Ei trăiesc religia şi discută despre ea în termeni elevaţi şi pompoşi care altora li se par inaccesibili.

Dar tot ei îşi pun aceleaşi întrebări la care mă gândesc noaptea sau mi-e frică. GaiJ.Godwin are, undeva, un personaj care îl întreabă pe un preot: „Cum pot eu să-ţi cer ţie sau lui Dumnezeu să-mi ierte păcatele când ştiu că ieşind de-aici o să spun data viitoare aceeaşi minciună atunci când voi fi întrebat?"

Noi nu prea înţelegem care sunt limitele fiinţei umane şi în ce constă pacea spirituală extraordinară conferită de credinţa că undeva, chiar dacă noi toţi creăm haos înjur, Dumnezeu le vede pe toate. Tocmai acest aspect mă fascinează.

Dar nu într-atât cât să mă convertesc. Sau cât să fac asta. Dar suficient cât să meditez şi, într-un fel, să-i invidiez pe alţii.

V-am spus toate acestea pentru a vă explica faptul că mama nu mă ruga s-o vizitez pentru că împărtăşeam amintiri legate de slujba de Crăciun. Nu, mama voia să ştie ce se petrecea.

O, da! Asta era o întrebare de milioane: „Cu ce te ocupi, Abby?"

Trebuie să am grijă ce le răspund celor care-mi spun Abby. E vorba despre lumea reală, iar întrebarea devine una dificilă.

Multă vreme le-am spus celor care mă întrebau că aveam o firmă de *catering.* Asta explica multe: vorbeam la

telefon întreaga seară, supraveghind felul în care erau respectate contractele pe care le semnasem; vorbeam ziua la telefon pentru a organiza evenimente, pentru a lua legătura cu femeile care lucrează pentru mine ca bucătărese şi chelneriţe. Nu aveam un sediu, era vorba despre o companie de distribuţie, cum se spunea prin anii ’90. Părea un răspuns plauzibil pentru cei mai mulţi oameni, care se declarau mulţumiţi de el.

Şi asta era – şi încă e partea cea mai bună din această minciună: nu stârneşte curiozitatea pentru că, pur şi simplu, nu e nimic interesant la mijloc.

Imaginaţi-vă o petrecere cu cocteiluri, conversaţii animate şi zâmbete false.

— Şi cu ce te ocupi?

— Am o mică firmă de catering.

Zâmbetul rămâne în mod artificial pe figura interlocutorului:

— O! Ce... drăguţ!

Dacă trebuie să mai stea de vorbă cu mine, se va chinui să găsească o altă întrebare. Nu sunt prea multe.

— Şi îţi place ceea ce faci?

Dau din umeri cu indiferentă:

— E bine. Nu e chiar atât de interesant.

Şi subiectul este închis. Garantat.

Această „afacere” îmi oferă un excelent paravan. Am făcut chiar şi un antet cu emblema şi numele companiei, pe care le-aş putea folosi pentru corespondenţă oficială la nevoie. I-am spus şi mamei că am o astfel de firmă şi, odată ce a trecut de faptul că eu nu ştiu să gătesc („Mamă, am oameni care fac asta pentru mine!”), a acceptat ideea.

În cea mai mare parte a timpului...

Când m-am întâlnit cu tatăl unei prietene, în scurtul răstimp cât am făcut parte din consiliul de administraţie

al unei biblioteci, am încercat să spun acelaşi lucru în aşa fel încât să pară credibil. Aveam o firmă de catering şi eram foarte bună în domeniu.

Jeremy Burns era un fel de guru al marketingului. Erau mulţi ca el în anii ’90, indivizi ale căror afaceri constau în a le spune „vrăjitorilor” care creaseră în-ternetul cum să-şi cheltuiască banii şi să devină faimoşi făcând ce ştiau ei mai bine. M-am întâlnit cu el când căutam cărţi la anticariatul Avenue Victor Hugo de pe Newbury Street şi am ieşit cu el o dată sau de două ori la o cafea. Nu erau întâlniri romantice, îl priveam doar ca pe o cunoştinţă. Şi atât. Când Jeremy m-a întrebat cu ce mă ocup, răspunsul mi-a venit imediat:

— Am o mică firmă de catering.

Mi-a cerut cartea de vizită şi am mimat surpriza profesionistului care te asigură că tocmai le-a terminat, dar că urma să-mi fac altele. I-am dat numărul meu de serviciu, pentru că linia mea privată nu prea funcţiona. Am mai dat nas în nas cu el de câteva ori, pentru că Bostonul e un oraş mic. Dar doar în treacăt.

Apelul a venit într-o zi de marţi.

— Alo? Bună, ăăă, firma Avânţi?

Agenţia mea are un nume, pe care însă îl folosesc destul de rar şi doar în scopuri promoţionale.

— Da, aşa este, am spus. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Tu eşti Abby? Pare a fi vocea ta. Sunt Jeremy Burns. Noi – ăăă – neam întâlnit pe Newburry Street acum câteva săptămâni. Sunt cel cu care ai stat de vorbă despre Faulkner…

Ştiţi care e calea sigură spre inima mea? Să îmi vorbeşti despre Faulkner. Dar ceva nu era în regulă. Cum aflase Jeremy de afacerea mea? Voia o fată? Intrasem deja în rolul matroanei, răspundeam la telefon şi le anticipam nevoile. Apelul acesta mă luase prin surprindere.

— Îmi amintesc de tine, am zis într-un final, neajutorată.

Nu ştiam ce altceva să spun.

— Mă bucur. Pari ocupată, nu o să te reţin. Organizez o mică serată...

„O, ce bine!”, m-am gândit eu. „O invitaţie.” Lucrurile se limpezeau. Poate că totuşi exista un soi de atracţie între noi.

— Şi mă întrebam dacă ai putea aranja ceva pentru, să zicem, 30 de oameni? Nu mă interesează preparatele calde şi nici nu mă dau în vânt după bucătăria asiatică. Doar nişte aperitive, ceva ingenios. O să am şi un bar bine aprovizionat, vreo doi tipi care să se ocupe de băuturi; cred că vor mai trimite pe cineva. Aşa că, poate, doar trei sau patru oameni care să servească...? Ce zici? Tu eşti experta. De duminică în două săptămâni. Orice crezi tu că ar fi nimerit îmi convine de minune.

Nasol. *Foarte* nasol.

— Jeremy, las apelul tău în aşteptare pentru un minut. Revin imediat.

Asta ca să-l fac să creadă că-mi verificam calendarul. Am inspirat adânc şi apoi am sesizat comicul situaţiei şi am izbucnit în râs. Parcă aş fi fost prinsă cu mâna în bolul cu bomboane. „Asta să-ţi fie învăţătură de minte!”, mi-am zis şi am reluat convorbirea.

— Uite, ştii ce, suntem ocupaţi până la sfârşitul lunii viitoare. Mă bucur totuşi că ai sunat.

Dacă îl dezamăgisem, a reuşit totuşi să mascheze asta.

— Ce păcat... Bine, eu de obicei apelez la altă firmă. Doar că mă gândisem...

— Nicio problemă, am zis eu repede.

Aveam încă un apel, iar afacerile sunt afaceri.

— Mult succes cu petrecerea...

Îi venise altă idee:

— Uite, Abby, poate ai vrea să vii?

„A, nu, mulţumesc!. De ce? Ca să mai fac rost şi de alţi clienţi pentru «firma mea de catering»? Nu, cred..."

— O să fiu destul de ocupată cu tot felul de treburi aici, i-am răspuns sinceră. Trebuie să închid, Jeremy. Mă sună cineva. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Nu mai folosisem pretextul cu firma de catering în faţa mamei de câţiva ani. Nici nu o mai vizitasem în tot acel răstimp. Mă gândeam la ea, la casa şi la felul ei de-a vorbi. Îmi aminteam de petrecerile obligatorii de Crăciun – şi care fac parte din tradiţia oraşului Charleston – la care mama mă va determina să particip. Pahare de sherry ciocnite cu oameni în vârstă şi bogaţi, în faţa şemineurilor mult prea fierbinţi, voia bună pe care trebuia s-o întreţin fără vreun alt sprijin decât alcoolul. Mă gândeam. Am mai luat un pahar de vin şi am continuat să mă gândesc.

Am ajuns la concluzia că în niciun caz nu mă voi duce acasă de Crăciun.

*

Ningea când taxiul m-a lăsat la aeroport. Mă gândeam tristă că nu aveam niciun chef să mă duc acasă. Dar măcar acolo nu era zăpadă.

Acasă a însemnat întotdeauna Charleston, Carolina de Sud. Oricât de mult stătusem în nord, ştiam că rădăcinile mele se aflau acolo unde mă născusem. Sunt originară din al optulea stat care semnase Constituţia, primul care ieşise din Uniune înainte de Războiul Civil.

Nimic din toate astea nu păreau a fi suficiente pentru cei din Charleston. Tot ce fac ei este excesiv: locuitorii unei insuliţe aflate la sud de Charleston au zis că, dacă statul nu ieşea din Uniune, atunci ei îşi vor proclama autonomia. Aşa sunt oamenii pe-acolo – îşi formează o opinie şi apoi nimic nu-i mai poate convinge de contrariul, orice le-ai spune. Fie că e vorba despre bucătăria noastră

(în care sunt folosite din plin *okref*[18]*,* alune fierte, jumări, brânză pimento şi mult prea multe piersici) sau despre moştenirea noastră culturală (Rhett Butler care era din Charleston, piraţii faimoşi), noi suntem foarte mândri de ceea ce ne caracterizează.

La fel era şi mama, trebuie să recunosc. Există doar câteva familii în Charleston care contează – şi ea face parte dintr-una dintre ele, asta dacă nu punem la socoteală căsătoria cu tatăl meu. După moartea lui, şi-a recăpătat numele ei iniţial şi cred că a regretat întotdeauna că renunţase la el în acea perioadă.

Am fost crescută – mama încă trăia acolo – într-o casă cu arhitectură italiană, pe South Battery Street. Era, în acelaşi timp, un vis şi un coşmar să creşti acolo. Verandele sudice nelipsite, balustradele şi ornamentele şi-ar fi avut locul mai degrabă pe un tort de nuntă decât pe o astfel de clădire.

Acum râd de Charleston, dar din pricina lui am ajuns cine sunt acum, cine eram până ce am plecat la Emerson College din Boston, unde am descoperit ce bine e să nu te ştie toată lumea. În copilăria mea, totul avea un Sens. Da, cu majusculă.

La nici trei străzi de casa unde am locuit se găsea Cabbage Row, redenumit în *Porgy andBess* drept Cat-fish Row de George Gershwin, care s-a mutat în Charleston în 1934. Îmi amintesc că mă plimbam pe plaja Folly în perioada romantică a adolescenţei mele, gân-dindu-mă că Gershwin şi Heyward[19] lucraseră la doar câţiva iarzi

---

[18] *Abelmoschus exculentus,* plantă ale cărei fructe sunt folosite mai ales în bucătăria Africii de vest. (n. Red.)

[19] Du Bose Heyward (1885-1940) – autor american cunoscut mai ales datorită romanului *Porgy,* adaptat ulterior în varianta muzicală semnată de George Gershwin *(Porgy andBess).* (n. Tr.)

distanţă de locul pe unde hoinăream, încercând să redea sunetele de atunci ale locurilor: strigătele lăptarului, ale celui care vinde căpşune sau ale celui care aducea crevete.

Mă amuzam de slăbiciunea compozitorului pentru publicitate şi de felul în care încercase să rede-numească plaja Folly cu numele lui.

Doar că nu i-a mers, desigur, v-am zis că locuitorii de-acolo sunt încăpăţânaţi.

Sunt copilul trecutului meu şi sunt la fel de încăpăţânată ca oricare dintre ei. Poate de aceea mă aflam acolo: nu voiam să-mi las mama sau trecutul să mă împiedice să-mi adjudec prezentul. Aveam o viaţă pe care o iubeam. Totuşi, oraşul meu natal făcea parte din mine. Sosise vremea ca trecutul şi prezentul meu să se unească din nou, pentru ca, în sfârşit, cercul vieţii mele să se închidă. Deci propria mea încăpăţânare mă adusese aici, încăpăţânarea oamenilor în jurul cărora am crescut, a vântului şi a vocilor din trecutul Charlestonului.

La sud de oraş şi până la Savannah, coasta e plină de insule deşertice ca nişte diguri. Dacă mergi cu maşina la sud de oraş, pe Route 17, râurile sunt maronii precum ceaiul. În faţa ochilor tăi se desfăşoară lent o panoramă care te seduce: chiparoşi înalţi şi stejari vajnici, palmieri – simbolul vegetal al statului (de ce au nevoie statele de un astfel de simbol oficial?), plante *kudxu* şi arbuşti de yucca. Malul e presărat cu ierburi înalte, singurele care sunt în stare să reziste vitregiilor climei.

Uraganele atacă nemilos coasta, urlând în vreme ce cotropesc insulele de barieră, apoi caută drumul spre Charleston. Multe uragane au lăsat urme asupra oraşului. În 1989, cel botezat Hugo a trecut prin Charleston deplasându-se spre interiorul continentului până la Charlotte. Lunile de septembrie şi octombrie nu au mai

fost la fel de-atunci, cel puţin asta spunea mama când vorbea în acea perioadă cu mine la telefon, aproape sigur cu privirea aţintită la cer. Dacă nu are ceva care s-o îngrijoreze, mama nu e fericită.

Grijile privitoare la mine constituie pasiunea ei cea mai mare. Iar ele priveau tot ce ţine de mine: notele, prietenii, tivul fustelor. După ce m-am mutat la Boston, se plângea că nu mâneam suficient, că nu îmi spălam rufele cum trebuia, că le dădeam lui Siddhartha şi lui Court mâncare proastă.

Ca să nu mai vorbesc despre slujba mea…

M-a aşteptat la aeroport. Era la fel de sprintenă ca întotdeauna. Nu am putut niciodată nici să înţeleg şi cu atât mai puţin să ajung să depun la fel de multă energie în orice activitate aşa cum face mama.

— Maşina e parcată acolo. Ce ai de cărat? Mă bucur să te văd. Nu ţi-e frig?

Ne-am aşezat în faţa uriaşului şemineu din sufrageria casei în stil italian de pe South Battery Street. Am băut câte un pahar de Chardonnay; mama îmi povestea ce s-a mai întâmplat, ce însemna să-mi împărtăşească istoria unui întreg an de bârfe.

— Da, desigur, ştiam cu toţii atunci când s-a căsătorit cu el că va fi un dezastru, dar ea totuşi a făcut asta. Nu avea *un Nume,* ştii…

În Charleston, există nume şi există Nume, iar mama se referea la cele din urmă. Cei care le poartă sunt anglo-saxonii, deşi nimeni nu le spune aşa. Ei sunt Oamenii Importanţi de-acolo. Până când s-a căsătorit cu tatăl meu, mama a purtat un astfel de Nume.

În camera unde se servea masa în acea imensă casă, pe care acum o împarte numai cu umbre şi cu amintirile ei, există un fel de altar dedicat tatălui meu: portretul lui, pictat de un artist celebru din Carolina, o medalie din al

Doilea Război Mondial, în care el a luptat, diverse fotografii pe un perete lateral, primul cadou pe care i l-a oferit, un exemplar cu dedicaţie din *Winnie-the-Pooh.*

Mă opresc în faţa altarului, ating acele amintiri; îi aparţin ei, nu mie. Nu astea erau lucrurile legate de el care-mi rămăseseră în suflet. Eu îmi aminteam de barba lui ţepoasă atingându-mi obrazul când mă săruta, de omniprezentul miros de tutun de pipă, de acea uşă care mi-a fost închisă în vreme ce aşteptam în hol.

Mama are propriile relaţii cu cei din casta superioară a „brahmanilor" din Boston şi e mai mult decât dezamăgită că nu mi-am găsit şi eu locul printre ei. Aduc în discuţie firma mea de catering. Ea intervine îndemnându-mă să mă reapuc de şcoală. Încerc să argumentez devotamentul faţă de afacerea de care mă ocup.

— Poate consideri că o meserie în acest domeniu e sub nivelul meu, o provoc eu.

A strâmbat din nasul plin de zbârcituri:

— Nimeni nu te acuză că te ocupi de catering, dragă, îmi răspunde ea.

Mâinile ei delicate ţin în echilibru ceaşca de ceai. Este dintr-un porţelan foarte fin care străluceşte în lumina focului.

— Altceva ar fi într-adevăr sub nivelul tău.

Şi astfel am aflat că ştia de afacerea mea reală, dar nimic mai mult, pentru că ea nu spune lucrurilor pe nume atunci când e vorba despre aspecte care prezintă inconveniente. Orice mică problemă poate fi tratată cu un zâmbet; orice problemă majoră poate fi ignorată. Era o abordare care a ajutat-o de-a lungul vieţii şi la care nu voia să renunţe acum.

Cu toate acestea, eu nu mă lăsam aşa uşor. Poate chiar voiam o confruntare

— Cine ştie? Prietena mea Tammy, care e lesbiană, mi-a

povestit odată despre dezamăgirea trăită când s-a întors acasă ca să-i înştiinţeze pe-ai ei cu privire la orientarea ei sexuală.

— Am crezut că vor fi şocaţi, mi-a spus, că vor fi îngroziţi, că mă vor renega, că le va fi ruşine de mine, ceva, orice. Dar au acceptat asta foarte uşor. Toată povestea aia chinuitoare s-a sfârşit cu bine.

Poate că şi eu mă simţeam la fel, provocând-o pe mama să mă conjure să-i spun cu ce mă ocupam. Nici nu ştiu de ce. Poate că, dacă ar fi reuşit să mă scoată din sărite, m-ar fi făcut să simt că sunt, în sfârşit, egalul ei.

Dar se consideră, oare, vreodată vreo fiică egala mamei sale?

În oraş au fost organizate toate cele tradiţionale de Crăciun: coruri cântând în stradă, petreceri cu vin fiert – lucruri care aminteau de lumea lui Dickens. Simţeam că toate acestea se întâmplă undeva, departe. Mama şi cu mine am decorat un uriaş brad de Crăciun, cât două etaje, l-am pus în holul nostru înalt. Ne-au vizitat prieteni de-ai ei, veniţi la un pahar de punch sau de rom, discutând despre probleme lor. În dimineaţa Crăciunului, am deschis cadourile atent alese. Am primit un medalion din argint pe care îl port şi astăzi.

Nu că n-ar fi frumos; chiar este. Nu că nu ne înţelegeam bine în atmosfera aceea dominată de superficialitate. Dar, în sfârşit, recunoşteam faţă de mine că, pur şi simplu, nu aveam ce căuta acolo şi probabil că de multă vreme locul meu nu mai era acolo.

M-am întors la Boston şi am nimerit într-un uriaş ambuteiaj tot drumul prin Callahan – Summer Tun-nel, venind dinspre aeroport spre oraş. Şoferul de taxi nu era prea vorbăreţ, iar asta nu mi-a displăcut.

Eram acasă.

Cred că, până la urmă, fiecare îşi alege familia. Nu mă

refer la cea în care te-ai născut şi de care eşti legat prin trecutul comun şi viitorul nesigur, ci la oamenii pe care îi alegi să fie în jurul tău.

Stăteam în living şi îi priveam pe Robert, pe Luis, pe Jeannette, pe Lily şi pe Benjamin, cu Siddhartha şi Court torcând în apropierea noastră şi îmi venea şi mie să mă pun pe tors. Legăturile care ne ţineau laolaltă erau fragile – mai fragile decât credeam fiecare dintre noi dar reale, rezultat al unei alegeri libere. Şi, la urma urmei, acesta poate că este singurul lucru de care avem nevoie.

Undeva în muzica celor de la Clannad apare un vers care sună cam aşa: *As deep as you could wish to find/ On the blând side of your heart, safe inside your mind*[20]. Acolo se aflau toţi: în siguranţă, în mintea mea.

Familia şi afacerile

Tot referindu-mă aici la felul în care vorbeşti despre profesia ta, ajung din nou la prezent.

Sam adoră să meargă în parc. De ce? Există oare ceva în ADN-ul fiecărui om din pricina căruia, copil fiind, te simţi atras de aceste locuri cu nisip, leagăne, tobogane şi discuţii stupide? îmi vin în minte o mulţime de locuri, unde copiii se pot distra, unde pot merge – pe plajă, la fermă, la râu într-o călătorie –, dar nu, el vrea în parc, mereu în parc.

Trebuie măcar să recunosc că e consecvent.

Când intră în vacanţă sau suntem în weekend, ne ducem acolo aproape în fiecare zi în care vremea e frumoasă. Îmi iau o revistă şi mobilul, împreună cu toate

[20] „În acele profunzimi pe care-ai vrea să le afli/ în nevăzutul inimii tale, adăpostit în mintea ta” (engl.) – versuri din cântecul *Court of Love* al formaţiei irlandeze Clannad. (n. Red.)

nimicurile nelipsite când copii ies în parc: pahare din plastic, ceva de mâncare ca să reziste până la ora mesei şi, desigur, plasturi. Nu e prea rău; pe vremuri trebuia să car şi o pungă de scutece, loţiuni şi şerveţele umede. Nu le duc dorul acelor zile, deşi uneori aş vrea ca Sam să fie din nou bebeluş.

De obicei, revista rămâne nedeschisă, pentru că Sam are nevoie de atenţia mea în tot ceea ce face, chiar şi în cazul celor mai banale lucruri.

— Uite, mami, cum mă dau pe tobogan!

— Mă uit.

— Mami! Nu-i bine! *Nu m-ai văzut*

— Te-am văzut, Sam, te-am văzut.

— Mami! Uită-te cum mă dau în leagăn! Ia uite cât de sus ajung!

— Foarte frumos, dragă.

Cam aşa decurg de obicei conversaţiile noastre. Aşa că-mi iau tot felul de lucruri cu mine, sperând că în acea zi copilul meu mă va lăsa ca printr-o minune în pace şi voi putea să citesc. Dar asta nu se întâmplă niciodată.

În privinţa telefonului mobil, lucrurile stau cu totul altfel.

Stau de vorbă cu celelalte mămici, desigur. Şi (spre marea mea surpriză) nui o categorie rea din care să faci parte – cea de mămică. Discutăm doar despre copii, nu despre lucrurile pe care le facem în afara calităţii noastre de mame. Nici măcar despre familie, soţi sau despre alte lucruri care nu au legătură directă cu scutecele, urticariile sau febra.

Vorbim doar despre copiii noştri.

Aici nu trebuie să mă chinuiesc cu povestea mea plictisitoare despre catering. Faptul că sunt mama lui Sam e suficient pentru ele.

Stăm pe o bancă, lumina soarelui filtrându-se prin

frunzişul copacilor; copiii se joacă liniştiţi. Câte unul dintre ei mai cade şi trebuie să-l iei în braţe, alţii se mai ceartă, dar la atât se rezumă neplăcerile care s-ar putea produce. Păsările ciripesc deasupra.

Mănânc şi sunt atentă la discuţia despre problemele create de faptul că fiicei lui Marianne îi dau dinţii.

Şi apoi îmi sună telefonul.

Acum, toată lumea are celular. Copii puţin mai mari ca Sam au aşa ceva. Dacă te afli la raionul de alimente din orice mall, înţelegi instantaneu ce vreau să zic. Aşa că nimeni nu mai e luat prin surprindere când un telefon mobil sună undeva în apropiere.

— Alo?

— Bună, Peach. Sunt Pete Povaklas.

„Nemaipomenit”. Cel mai bun client al meu din iad... iar eu trebuie să joc rolul mai ceva ca o actriţă.

— Bună, Pete, îi răspund prudentă.

Celelalte mămici vorbesc acum cu voce scăzută, din politeţe, ca să pot purta conversaţia.

— Peach, vreau o fată nouă. Adică, una cu adevărat nouă. Una care să mă aprecieze.

Dacă aş fi fost acasă ştiu ce i-aş fi zis, şi anume că ar fi apreciat mult mai mult dacă s-ar fi purtat mai respectuos cu ele. E o discuţie pe care o purtăm destul de des. Dar având în vedere circumstanţele...

— Desigur... îi zic eu pe un ton nesigur. Nu sunt la birou acum, mă poţi suna mai târziu ca să rezolvăm problema?

Aş vrea eu.

— Nu, Peach, îmi zice enervat. M-am săturat să mă tot amâni. Tot ce-mi spui e: „Discutăm mai târziu”. Vreau să vorbim acum. Pe vremuri, aveai fete minunate.

Are o memorie selectivă. Era la fel de nervos şi în acele vremuri bune, indiferent ce-ar fi însemnat asta în lumea

lui imaginară.

— Încă am, Pete, îi spun nepăsătoare, întâmpinând privirea uneia dintre mămici cu un zâmbet.

Acum eu sunt doar o mamă ca toate celelalte, o femeie obişnuită care încearcă să-i spună individului acesta că nimeni nu vrea să se culce cu el pentru că are un fel de-a fi atât de neplăcut.

— Mă pot uita pe listă când ajung acasă, nu o am cu mine acum.

— Pe listă? Ce listă?

„O, Doamne! Demonstrează-mi, Pete, că totuşi creierul tău funcţionează cât de cât…”

— Glumeam, zic eu neconvingător.

„Cum să scap de tipul ăsta şi încă repede?”

— Ce vreau să spun e că sunt plecată, sunt ocupată şi aş fi bucuroasă dacă am putea vorbi mai târziu. Acum nu pot, îl informez ferm.

Sam aruncă totul din nisiparniţă. Până şi ăsta e un bun motiv ca să închid; nu e un lucru care să-mi atragă prea multe simpatii în parc.

— Peach, tu întotdeauna vrei mai târziu…

II întrerup cu obrăznicie:

— Ei bine, acum nu e mai târziu, Pete, îi dau eu replica inteligentă. Vorbim mai încolo.

Închid apelul şi oftez, având grijă să nu mă uit la mămicile din jur. S-or gândi că lucrez în domeniul imobiliar?

Uneori mă gândesc că ar fi o alternativă mult mai bună.

Trebuia să iau o decizie în privinţa lui Benjamin.

După ce s-a perindat pe la periferia vieţii mele timp de doi ani, într-un final a hotărât că avea nevoie de ceva mai mult decât o formaţie care repetă într-un garaj şi câte o noapte petrecută ocazional la mine. Iar acesta era un lucru foarte bun altminteri. Nu mă înţelegeţi greşit: nu

eram sigură dacă aveam şi eu un loc al meu în noile sale planuri.

S-a lăsat de şofat, a renunţat la slujba de taxime-trist, nu a mai lucrat ca şofer de noapte pentru agenţia mea. Stătea toată ziua pe jos, în livingul meu, înconjurat de broşuri lucioase de la diverse şcoli, răsfoindu-le, vorbind de unul singur. A făcut asta câteva săptămâni la rând. Mi s-ar fi părut un lucru minunat dacă nu mi-ar fi dat o stare de nervozitate.

Deşi nu eram prea liniştită în privinţa relaţiei mele cu Benjamin, îmi era totuşi frică să-l pierd. Dacă acel lucru pe care îl căuta l-ar fi îndepărtat de mine?

Aşa că l-am pus la încercare. Am scornit tot felul de motive ca să mă supăr pe el. Am băut şi am petrecut şi l-am ignorat zile în şir, apoi m-am luat de el, fără să ascult de glasul raţiunii. Trăiam într-o rutină înnebunitoare, preferam să mă enervez decât să contracarez lucrurile care mă făceau să mă comport aşa. Era o situaţie neplăcută.

Benjamin a suportat toate aceste răbufniri ale mele. Pleca atunci când aruncam cu tot felul de lucruri după el şi se întorcea după ce mă calmam. Trebăluia prin apartament, făcând reparaţii de care nu avusese timp luni întregi. Făcea dragoste cu mine încet, cu gingăşie. Se uita întruna prin acele broşuri.

Într-un final, a luat o decizie şi s-a înscris la faimoasa North Bennet Street School din Italian North End.

Am rămas cu gura căscată. Eram cu cineva despre care crezusem că-şi va petrece tot restul vieţii schimbând slujbele, trupele, ieşind şi plecând din viaţa mea când avea chef. Iar el lua acum decizii care îi schimbau radical cursul vieţii.

Totuşi, eram speriată că, odată ce va face asta, nu-mi voi mai găsi un loc în viaţa lui.

Aşa că am fost încântată când m-a rugat să mergem împreună să vizităm şcoala. North Bennet Street School are o reputaţie internaţională, fiind cunoscută ca şcoală de meserii, un gen de unităţi de învăţământ aflate pe cale de dispariţie. A fost construită în 1885: până şi numele ei impune respect. Nu cred că mai sunt multe nume care să aibă o asemenea rezonanţă.

Aici poţi învăţa care este tehnologia de construcţie a pianelor, poţi afla cum se fac bijuteriile, poţi descoperi misterele lăcătuşeriei, ale legării cărţilor, cum se fac viorile şi cum se recondiţionează. Benjamin a ales tâmplăria în domeniul restaurării. În acest univers al fast-foodurilor, al relaţiilor sexuale consumate pe fugă, al educaţiei făcute în doi timpi şi trei mişcări, North Bennet iese în evidenţă prin faptul că reprezintă o continuare a unei lungi tradiţii de meşteşugari pe cale de dispariţie dacă e să ne luăm după succesul Wal-Mart[21].

Sau cel puţin aşa mi-a zis Benjamin. Încă încercam să par la fel de entuziasmată ca el. Luam cunoştinţă de idei care nu ştiam să-i fi trecut până atunci prin minte. Voia să le redea lăcaşurilor vechi frumuseţea. Făcuse prospecţii, mi-a zis el, plecase la vânătoare de fantome, studiase mori abandonate şi case în paragină.

Voia să readucă viaţa în aceste clădiri şi voia să o facă aşa cum trebuia. Voia să înveţe calea.

Nu ştiam ce să zic.

Îl subestimasem, credeam că Mnemonic şi fotbalul de duminică după-amiază erau singurele lucruri la care se gândea. Mă uitam la meşteşugarii din North Bennet Street School, contemplându-le concentrarea, bucuria, atenţia pentru detalii. Îl priveam pe Benjamin a cărui figură se lumina urmărindu-i. Am ştiut că se întâmpla

[21] Wall-Mart – cea mai mare corporaţie din lume, al cărui obiect de activitate îl constituie comerţul. (n. Red.)

ceva misterios. Ca atunci când Jeannette îmi povestea despre slujbele de dimineaţă din copilăria ei. Simţeam că universul începe să se mişte şi ceva cu totul special, plin de forţă, ieşea la lumină pentru a-l însufleţi.

Când scrisoarea de acceptare a lui Benjamin a sosit, l-am dus la Aquitaine în clădirea St. Cloud de pe Tremont Street să sărbătorim. Faţa de masă era de-un alb imaculat. Am băut un vin foarte bun şi am mâncat mult prea mult.

Când l-am privit pe deasupra paharului, am avut senzaţia ciudată că era un străin, un om pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Nu spun asta într-un sens negativ. Nici pomeneală! Dimpotrivă, se năşteau un fior şi o încântare – senzaţia că-l voi redescoperi. Iar asta îmi plăcea. Mi-am încleştat degetele într-ale lui, privindu-l de parcă ar fi fost prima noastră întâlnire.

Câteva dintre firele sprâncenelor sale erau zbârlite, lucru pe care îl găseam atrăgător. II sorbeam din ochi, fără a da pic de atenţie la ce se întâmplă în jur, chelnerilor! care serveau la mese, vântului care mătura Tremont Street. Stăteam, mă ameţeam cu vin şi mă îndrăgosteam de Benjamin.

Când, în sfârşit, am plecat de-acolo la o oră foarte târzie, ne-am îndreptat spre apartamentul meu, stând tăcuţi în taxi, ţinându-ne de mâini cu un soi de înfricoşare pe care nu o mai simţisem până atunci. Nici măcar nu ne sărutam, nici nu ne mângâiam, cum aş fi ftcut-o eu – pe cine încerc să păcălesc, cum am tot făcut – cu o mulţime de alţi bărbaţi. Totul era învăluit în mister, dar era, în acelaşi timp, simplu, plin de intensitate, cumva neliniştitor, cu totul altfel decât dacă ne-am fi năpustit unul asupra celuilalt sărutân-du-ne şi mângâindu-ne.

Am intrat după el, închizând uşa în spatele meu şi

rezemându-mă uşor de ea. Era pentru prima dată, din adolescenţă, când nu ştiam ce să fac. Apoi, i-am simţit răsuflarea pe gât şi m-a luat de mână.

— Vino cu mine.

L-am urmat.

M-a aşezat pe pat, apoi a aprins el lumânările. De obicei eu mă ocup de lucrul ăsta. De fapt, când vine vorba de atmosferă, se ştie că, dacă ţi-o doreşti, tu ca femeie trebuie să te ocupi de toate. Ştiţi că am dreptate.

Dar Benjamin punea acum CD-uri cu jazzla combina muzicală, aprinzând lumânări şi beţe parfumate, creând atmosferă. O făcea cu atenţie, cu grijă.

Când s-a întors în pat, mâinile lui m-au prins uşor, dezbră-cându-mă lent, şi mă privea întruna de parcă aş fi fost extrem de fragilă, făcându-mă să mă simt specială. Buzele lui mi-au acoperit trupul; limba lui, mâinile lui mă mângâiau, se întorceau, mă pipăiau. Îl doream mai mult decât mi-aş fi putut imagina vreodată că mi se poate întâmpla.

Cred că, uneori, a face dragoste înseamnă să uiţi de toate, mai ales de şinele tău. Te dezintegrezi în torentul de sentimente şi senzaţii şi, câteodată, chiar asta îţi doreşti.

Făcând dragoste cu Benjamin în seara aceea nu m-a făcut să simt asta. Nu voiam să uit de mine, voiam să devin eu însămi. Voiam să găsesc acea căldură şi intensitate despre care am crezut întotdeauna că se află undeva în afara mea – când, de fapt, erau ascunse adânc în mine, în miezul fiinţei mele, ca o flacără, ca o lumină, ca o scânteie pe care o căutam de mult, în sex. În alcool. În droguri. În dragoste.

A trebuit să vină Benjamin ca să-mi arate că totul era, de fapt, în mine. Fusese acolo de la bun început.

Am făcut dragoste la început cu lentoare, apoi sporind

intensitatea, transformând ceva de ordin fizic într-un lucru suprafiresc, ceva obişnuit într-un lucru extraordinar. Simţeam că mă ridic mai sus decât aş fi putut spera...

La birou

Mă pregătesc de muncă şi simt cum mă ia încet durerea de cap.

E din cauza vremii. Ştiţi că există oameni, de exemplu cei care poartă o rană veche sau care suferă de artrită, care pot să-şi dea seama dacă vine o furtună doar pentru că simt dureri în articulaţii? Ei bine, durerile mele de cap sunt barometrul cel mai istovitor din lume.

A fost o după-amiază liniştită. Sam a avut teme şi eu l-am urmărit rezolvându-le. Când a terminat, am preparat prăjituri în bucătărie, râzând şi murdă-rindu-ne amândoi cu ciocolată.

Jane a sosit chiar înainte de şase.

O iubesc. Nu ştiu cum de-am reuşit să găsesc pe cineva care face cu plăcere totul – de la a răspunde la telefon la învăţat sau la cititul poveştilor ca să-l adoarmă pe fiul meu; dar am găsit-o şi încerc să mă port cu ea cât se poate de frumos. A venit să lucreze pentru mine ca damă de companie iniţial, în primul ei an de maşter la Colegiul Boston, dar vocea ei aspră şi temperamentul autoritar m-au determinat s-o pun să răspundă la telefoane; iar ea n-a stat pe gânduri.

Nu acceptă mizerii din partea clienţilor, dar are, în acelaşi timp, un mod fermecător de a stabili anumite limite cu ei, astfel încât aceştia nici nu-şi dau seama ce se petrece cu ei. Îi poate convinge să se vadă cu o fată pe care au refuzat-o deja în alte trei ocazii şi îi face să-i şi

mulţumească pentru asta.

Ştiu că Jane nu va rămâne mult timp la mine. Până la urmă, se va plictisi şi îşi va lua o slujbă adevărată, dar, între timp, e a mea. De când şi-a terminat maste-ratul, anul trecut, şi a început studiile doctorale, sper ca perioada pe care o va petrece cu mine să fie cât mai lungă.

Sam o iubeşte, o strigă „mătuşica Jane”; ea îi aduce cadouri – hârtie colorată, carioci sau tot felul de fructe ciudate. Locuieşte lângă piaţa braziliană din Somer-ville, aşa că întotdeauna cumpără tot felul de lucruri de care nu am auzit niciodată.

În acea seară era aici în calitate de bonă.

— Să îi faci baie, da? am zis eu, verificându-mi mesajele primite pe mobil.

Jane mă privea cu subânţeles. Uitasem de ciocolată.

— Se pare că nici ţie nu ţi-ar strica una, observă ea. Dar ce-a fost asta, ai făcut un fel de experiment de laborator?

— Acolo unde m-am născut eu, am zis cu telefonul la ureche, se numeşte „a găti”.

A ridicat din sprâncene, dar nu a adăugat nimic. Sam dădu buzna în cameră.

— După miros, eu cred că-i gata, mami!

Sam aproape strigă, niciodată nu vorbeşte pe un ton normal. Am strâmbat din nas.

— Bună, mătuşa Jane!

— Bună, Sam, răspunse ea uşor. Ce faceţi la bucătărie?

— Prăjituri!

— Frumos. Pot să vin să văd?

— Da, zise şi se uită spre mine. Vii şi tu, mami?

Am dat din cap că nu.

— Trebuie să lucrez în seara asta, iubire, am zis, simţind că mă cuprinde un val de regret.

Problema oricărei mame care munceşte: niciodată nu

are suficient timp să le facă pe toate... Când Sam era mic şi nu mergea la şcoală, nopţile în care lucram nu aveau prea mare importanţă: ne petreceam zilele împreună şi el adormea înainte ca eu să încep munca. Dar, de când cu şcoala, vine acasă de-abia pe la trei şi nu ne prea rămâne mult timp împreună.

— Hai, îi spuse Sam lui Jane dând din umeri şi trăgând-o de mână. Ca să-mi spui când trebuie scoase din cuptor!

M-am dus în birou şi am închis uşa încet. Familia mea rămăsese de cealaltă parte şi inima mea suspina. Cum am zis deja: acestea sunt problemele oricărei mame care munceşte.

Biroul meu nu prea seamănă a birou. Nu lucrez în pat, cum făceam atunci când eram o femeie singură şi nu aveam copil. Încăperea seamănă destul de mult cu un budoar şi este şi la parterul casei. Se află aici o canapea atât de lată, încât doi oameni pot sta foarte bine pe ea unul lângă altul (am probat asta), acoperită de perne pe care le pun în jurul meu pentru a mă simţi confortabil sau cu care să dau de pereţi când vreau să mă calmez. Tot acolo mai e şi necesarul teanc constituit din *Pagini Aurii* şi din cărţi; mai sunt televizorul şi telecomanda, toate la îndemână.

Înainte ţineam o sticlă de vin pe-aproape; acum am înlocuit-o cu una de apă minerală. Mă hrănesc din ce în ce mai sănătos pe măsură ce îmbătrânesc.

Dar să trecem peste aceste lucruri, oricum niciunul dintre noi nu întinereşte.

Bănuiam eu cine urma să fie disponibilă, aşa că am sunat-o rapid:

— Jenny? Eşti liberă în seara asta? Super, o să te sun curând.

Am aprins o ţigară şi am deschis o carte, *The Optimistă*

Daughter[22] de Eudora Welty, şi am mâzgălit numele lui Jenny pe copertă. Cred că v-am mai spus asta: nu ţin o agendă, din acelea mici şi negre; reţin cele mai multe numere de telefon. Dar dacă ai împrumuta vreodată o carte de la mine, ai descoperi în ea nume scrise la întâmplare, numere, tot felul de date despre fete. Ştiu în ce noapte am făcut o astfel de însemnare pentru că ştiu ce citeam atunci.

Telefonul suna deja înainte ca lista mea să fie completă.

— Peach? Care fată e liberă în seara asta?

— Bună, Evan. O am pe Tina, te-ai mai întâlnit cu ea, îţi convine?

— Desigur. Roag-o să mă sune.

Deconectez, mulţumindu-i Domnului că există oameni ca Evan. De fiecare dată când sună, se vede cu cine îi sugerez s-o facă. Mană cerească sunt clienţii ca Evan.

Dar, desigur, seara nu continuă la fel de bine. Asta nu se întâmplă niciodată. Pe la nouă ies din cameră să-l sărut pe Sam de noapte bună, deschid un nou pachet de ţigări; aproape că am terminat prima sticlă de apă minerală. Apelul de la Roger e în aşteptare.

— Vreau neapărat să o văd pe Amy, Peach, poţi să aranjezi lucrul ăsta?

— Pot încerca, am răspuns precaută.

Sus-menţionata Amy nu e chiar angajata mea cea mai loială şi mai de încredere. Dar arată nemaipomenit, aşa încât toţi vor să se vadă cu ea.

— Lasă-mă o jumătate de oră şi te sun eu.

Inspir adânc. Roger e un client bun – nu îmi face viaţa grea, se vede cu una dintre fetele mele de două sau de trei ori pe lună, demonstrând precizia unui ceas elveţian, nu se supără niciodată din chestiuni privitoare la timp sau la bani. Uneori mă lasă chiar să-l programez eu, lucru

[22] *„Fiica optimistului”.* (engl., n. Red.)

nemaiauzit într-o profesie ca a mea, unde achiziţiile făcute sub impulsul momentului reprezintă norma. Formez numărul lui Amy şi îmi răspunde la al şaptelea târâit.

— Bună, sunt Peach. Am ceva de lucru dacă vrei.

Chicoteşte. Sper din tot sufletul că ori se uită la televizor, ori mai e cineva acolo – când cineva se amuză de unul singur e un semn rău.

— Bună, Peach.

Nu mi-e clar dacă a băut, a luat droguri, a făcut şi una, şi cealaltă sau niciuna dintre ele. Dar chiar vreau să meargă la Roger.

— Poţi să iei un client? o întreb cu voce calmă şi – deşi constituie un efort – veselă.

Urmează o pauză.

— Sigur, Peach. Unde?

— Roger Jones. Pe West Roxbury. Te-ai mai întâlnit cu el.

Trag rapid aer în piept şi continui înainte să aibă şansa să obiecteze:

— Numărul lui e 555-6676. Dă-i telefon acum şi apoi sună-mă, da?

— Care era numărul ăla?

Îl repet.

— Să mă suni imediat după aceea, te rog.

— Bine, Peach.

Mai rezolv două cereri urgente, una venită de la un client din centru, aflat la Sheraton, cealaltă de la un client cu retard mintal şi care stă în Medford. Telefonul sună din nou.

— Bună, Peach, scuză-mă că te deranjez iarăşi... Sunt Roger. Ai reuşit să dai de Amy?

Nu o să-mi vărs nervii pe Roger.

— Ar trebui să te sune în scurt timp, îl asigur eu,

încercând să-mi păstrez un ton calm şi neutru. Cred că încearcă să-şi refacă programul ca să poată să vină la tine. Ştiu că te place, poate că durează mai mult decât a crezut.

— A, bine, super. O să mai aştept atunci.

Mi-l şi imaginez în căsuţa lui mică şi cochetă de pe Lagrange Street, de lângă cimitir. Casa pare goală, mult prea goală, de când soţia lui Roger a murit de cancer acum doi ani şi el s-a mutat în clădirea de alături. Nu se străduieşte să aibă întâlniri cu alte femei, pentru că nu cred că e interesat să se recăsătorească. Una dintre fetele mele mi-a spus că pe şemineu se află un fel de altar dedicat soţiei sale. Acum stă acolo, pur şi simplu stă în faţa televizorului uitându-se la ştirile de noapte, gândindu-se doar la Amy, care va apărea zâmbind, fericită şi fără griji, ajutându-l să-l fiică să creadă că viaţa e ceva mai frumoasă. Scrâşnesc din dinţi.

Amy…

Nu răspunde la telefon; nu e un semn bun. Încerc pe mobil. Nimic. E trecut de şapte. Mă uit la lista de nume pe care am scris-o pe marginile paginii 5 din cartea Eudorei Welty: Karen. Ea s-ar putea duce. Nu are un temperament la fel de efervescent ca Amy, dar e tânără, drăguţă şi nimic din ceea ce se se întâmplă în jur nu o afectează. Unii oameni numesc asta nesimţire. Mie mi se pare reţeta pentru o viaţă lungă.

— Bună Karen, sunt Peach. Am ceva de lucru pentru tine.

— Bună, Peach.

Vorbeşte sacadat; probabil e pe banda de alergat. De fiecare dată când o sun, e pe banda aia. Nu am cunoscut niciodată un om care să aprecieze într-o asemenea măsură acel aparat.

— La ce oră?

— Cât de repede poţi ajunge acolo. Roger Jones, în zona West Roxbury.

— Rahat. Maşina mea e la service.

„Asta era o informaţie pe care ar fi trebuit să mi-o transmiţi când te-ai declarat disponibilă acum o oră şi jumătate”, gândesc eu cu amărăciune.

— Bine, îţi trimit un şofer.

— Nu-mi place să fiu dusă de un şofer.

O pauză şi apoi un gâlgâit, semn că fata bea nişte apă. Simt trepidaţiile bandei prin telefon.

— Ajung să le dau bani. Nu-mi poţi găsi un tip care stă în zona mea?

Oh, ba da, pentru că eu sunt o maestră în magie!

— Karen, mi-ar fi de mare folos dacă te-ai duce să te întâlneşti cu el. E un client bun, îl rezolvi foarte uşor.

Încerc să o păcălesc şi mimez o voce insinuantă.

— Pare să nu fie tocmai o noapte bună, aşa că nu ştiu dacă o să mai am ceva pentru tine.

De obicei, apelând la un astfel de şiretlic impulsionez dorinţa de a coopera a fetei respective. Dar nu întotdeauna...

Karen face pe vedeta.

— De ce nu aşteptăm să vedem dacă mai sună cineva, apoi, dacă nu mai sună, mă duc să-l văd pe tipul ăsta, pe Roger, spune ea.

„Cine e şefa până la urmă?”

— O să trimit pe cineva chiar acum la el, îi zic. Şi o să văd dacă va apărea ceva pentru tine mai târziu.

Întrerup convorbirea înainte ca ea să mai adauge ceva. „La naiba, la naiba, la naiba!”

II sun pe Roger:

— Bună, sunt Peach. Cred că Amy are ore în seara asta, nu pot să dau de ea. Am câteva fete foarte drăguţe, nu te-ai întâlnit cu ele niciodată până acum. Ce zici, te-ar

interesa? Sincer nu pot să-ţi promit că voi reuşi să dau de Amy.

— Poţi să-mi spui câte ceva despre celelalte fete?

— Pai, ar fi Zoe... Şi ea e tot studentă. Cred că vrea să devină educatoare.

Multora dintre dienţi le place asta; o tipă tandră şi dulce.

— Are 1,68 metri, 60 de kilograme, 91-66-86, păr lung, castaniu. E foarte frumoasă.

Aştept, dar nu vine niciun răspuns din partea lui Roger, aşteaptă să trec prin tot meniul. Uneori chiar asta simt că fac: „Bună, sunt Peach şi eu voi fi ospătăriţa dumneavoastră în această seară. Vă putem oferi câteva specialităţi despre care aş vrea să vă spun câte ***a*** ceva...

Scutur din cap să-mi alung gândurile şi încerc să mă concentrez asupra descrierii următoarei fete.

— O mai am şi pe blonda asta superbă, de 23 de ani. O cheamă Sara. Are 1,71 metri, 60 de kilograme, 93-66-86. Ce zici?

Fără glumă, sincer, Roger e un drăguţ.

— Ce vrei tu, cred. Mă ştii doar. Vreau doar să mă întâlnesc cu o fată, şi asta cât mai curând.

În minte îmi apare imaginea lui în această noapte lungă pe care o are de trecut – parcă aud voci din cimitir ce râd de singurătatea lui. Le-aş strânge de gât pe Amy şi pe Karen în acest moment.

— Lasă-mi câteva minute, îi spun. Să văd ce pot face pentru tine.

Epopeea Roger ţine de aproape două ore şi, între timp, telefonul nu s-a oprit din zbârnâit. Trimit pe cineva la Peter Povaklas. O sun pe fata de la Sheraton şi aranjez cu şoferul să se ducă şi să ia banii; e nouă la mine şi numi place ca banii mei să fie ţinuţi de cele pe care nu le cunosc încă. O sun pe Zoe-Kim, cum îmi place mie să fac

referinţă la fete când folosesc un alt nume în cadrul agenţiei.

— Muncă, îi zic eu succint.

A treia oară trebuie să fie cu noroc, nu?

— Roger Jones, West Roxbury, numărul lui e 555-6676. Sună-l şi apoi sună-mă înapoi să mă anunţi!

Îi închid înainte să aibă ocazia să înceapă să se certe cu mine, lucru la care toată lumea pare predispusă în seara asta. Ce s-o fi întâmplat? Se află planetele într-o aliniere nefastă sau ce?

Zoe-Kim m-a sunat zece minute mai târziu.

— Sunt pregătită, Peach, te sunt când ajung acolo.

„O, Doamne! În sfârşit iese ceva”, oftez cu uşurare.

— Mulţumesc, dragă. Vorbim atunci.

Peter Povaklas sună să se plângă., A comandat", după cum elegant se exprimă, o fată să stea la el două ore. Vrea ca ea să stea încă o oră, dar fata nu doreşte.

— Dă-mi-o la telefon, îi spun.

— Bună, Peach.

Simt oboseala din vocea ei. Şi eu aş fi la fel după două ore cu Peter.

— Bună, dragă. Nu mai vrei să stai încă o oră?

Deşi îmi e simpatică, aş fi foarte mulţumită dacă ar rămâne cu el. Sunt plătită pentru fiecare oră petrecută de o fată cu un client, asta fără să muncesc în plus. E bine şi pentru mine, şi pentru fată. Primesc bani pentru încă o oră fără să fiu nevoită să dau alte telefoane şi nici fata nu trebuie să se mai deplaseze în altă parte.

— Nu.

Simt hotărârea în vocea ei. Înţeleg şi asta.

— Eu – ăăă – i-am spus deja lui Peter, am o audiţie mâine dimineaţă, trebuie să mă odihnesc.

Dacă are sau nu audiţie e mai puţin important; e clar că vrea să plece de acolo. Aşadar, nu va fi nicio oră în plus.

Renunţ.

— Bine, e în regulă, dragă, dă-mi-l pe Peter la telefon.

— Aşadar? zice Peter cu tonul agresiv care îi e specific.

Fac o pauză ca să-mi aprind o ţigară doar ca să ştie cine e şeful. Îmi şi imaginez cum bâţâie nerăbdător din picior pe când eu inspir şi expir fumul. „La naiba, ce bine e să fumezi!”

— Aşadar, are o audiţie şi nu poate sta, Peter. Nu o pot forţa. Nu aşa îmi conduc eu agenţia. Vrei să încerc să-ţi trimit pe altcineva?

— O vreau pe ea.

De parcă ar fi un copil. Nu, îmi retrag cuvintele, Sam nu e niciodată într-atât de capricios. Dacă ar fi, aş avea grijă să nu se repete.

Nu e prima dată când îmi dau seama că a conduce o agenţie de call-girl constituie o foarte bună pregătire pentru meseria de părinte.

— Ştiu, Pete, dar nu poate. Când trimit pe cineva acolo, nu pot să garantez decât cât a promis la început. Nu pot obliga pe nimeni să stea în plus.

Dar nu înţelege de ce nu ar vrea cineva să mai stea.

— I-am dat un pahar de vin, a zis grav, ca şi acum acest act de generozitate fără precedent ar fi reuşit să cumpere supunerea fetei pentru totdeauna.

— Sunt sigură că i-a plăcut, îi răspund.

Încă un apel.

— Bine, Peter, trebuie să închid. Se pregăteşte să iasă?

— Da. Deja se îmbracă.

Nu o s-o lase prea uşor să plece, îmi dau seama de asta.

— Roag-o să mă sune de pe mobil când ajunge în maşină, da? Imediat ce iese? Trebuie să-i vorbesc.

În felul ăsta ştie că, dacă ea nu mă sună, o să-l sun eu iarăşi. Este un mod nu foarte subtil de a-l face să o lase să plece. De altfel, e greu să te joci cu subtilităţi când vine

vorba de Peter.

— Aşa... Vrei să mai vezi o fată în noaptea asta?

— Mă mai gândesc.

— Aşa să faci.

Apăs butoanele şi ratez la mustaţă apelul nou. Uitându-mă pe afişaj, îmi dau seama că e un număr pe care nu-l cunosc, iar eu nu mai am energia să sun înapoi. O să-mi ascult mesajele vocale într-un minut. Ecranul televizorului afişează ceva ca un fel de altercaţie şi mă gândesc pentru o clipă să dau sonorul mai tare ca să aflu despre ce e vorba. Sinceră să fiu, tele-novela ar pica la ţanc altcuiva în acest moment. Întotdeauna necazurile altuia te fac să le suporţi mai uşor pe ale tale, dar hotărăsc să fac o pauză şi mă duc până la bucătărie pentru o ceaşcă de cafea rece. Gata cu alimentaţia ăsta sănătoasă!

Jane e la masa din bucătărie, cu laptopul şi cărţile în jurul ei, certându-se cu prietenul ei la telefon. Îmi face cu mâna când mă vede.

— E ridicol, spune ea. Nu am zis nimic de genul ăsta.

Îmi torn cafea şi mă sprijin de chiuvetă, sorbind lent. Uneori, doar simpla evadare din birou îmi e de ajutor.

— Sună-mă mai târziu, Brian, spune ea. Când o să ai de gând să-mi spui adevărul.

Îmi beau cafeaua în tăcere.

— Urăsc bărbaţii! răbufneşte ea pe un ton sumbru.

— Cunosc sentimentul, o aprob şi mă reîntorc în birou.

O trimit pe Sara la un client din North Shore care vrea ca ea să rămână la el două ore şi telefonul sună din nou.

— Bună, Peach, sunt Roger. Lartă-mă că te deranjez...

„La naiba”. Mă uit la ceas. Zoe-Kim trebuia să fi ajuns la el acum 20 de minute. Îmi închipuisem că uitase să mă sune. Unele dintre fetele care lucraseră pentru alte servicii nu au obiceiul ăsta, au ele grijă să stea doar o oră. Dacă aşa vor ele...

— Bună, Roger, îi răspund cu precauţie.

— Bună, ăăă, mă întrebam, din câte mi-a zis Zoe, ar fi trebuit să ajungă până acum...

— Da. Ar fi trebuit. Lasă-mă să dau de ea şi să aflu ce se întâmplă şi te sun imediat.

— Bine.

„Rahat!” Îi trimit un mesaj pe pager lui Zoe-Kim.

Jane e la uşă.

— Hei, Sam doarme, ai nevoie să mai stau?

— Nu, mulţumesc, dragă.

Ridică din sprâncene:

— Te simţi bine?

— Nimic neobişnuit, dau eu din umeri. Peter Povaklas şi fete care dispar. Nu vrei să ştii...

— Ai dreptate. Chiar nu vreau.

Îmi trimite o bezea şi închide uşa după ea. Întotdeauna avem grijă să închidem uşa. Sam crede că eu câştig făcând telemarketing. Ştie că e în regulă să ciocă-ne la uşa biroului meu noaptea şi aşa şi face uneori; dar ţin uşa închisă, aşa, pentru siguranţă.

Sună telefonul: un client nou. Sunt politicoasă, dar nu vrea să-şi dea numărul real şi eu nu înghit asta. Nu cer prea mult.

— Poate ne-aţi putea suna săptămâna viitoare, îi spun eu cu un ton fals şi închid chiar când numărul lui Amy reapare pe afişaj.

— Bună, Peach, iartă-mă, am avut treabă. Vrei să mă văd cu cineva?

„Dacă vreau? *Acum trei ore* voiam.” Inspir adânc. Zoe-Kim nu ştiu unde e. Iar eu n-am de gând să transform viaţg. Lui Roger într-un iad.

— Am, dacă poţi ajunge pe West Roxbury acum. Şi când zic acum, asta înseamnă *acum.*

Fata a devenit nespus de drăguţă şi de amabilă.

— La Roger? Desigur. Spune-i că sunt pe drum.

— Chiar eşti pe drum? Nu vreau să-mi bat joc de tipul ăsta.

— Bineînţeles că da, Peach!

Pare chiar surprinsă.

— De ce nu aş fi pe drum?

Îmi înghit cele câteva replici posibile şi închid. Îi mai dau un mesaj pe pager lui Zoe-Kim şi îl sun pe Roger: – Veşti bune, Amy e pe drum!

— Bine, spune el confuz. Acum, serios, dacă e vreo problemă, pot să revin altă dată...

Poate că îşi doreşte să se bage în pat să se culce acum. Eu una asta aş vrea să fac.

— Nu, Roger, îmi cer scuze. Doar că a fost o noapte înnebunitoare. Ai avut foarte multă răbdare şi îţi sunt recunoscătoare pentru acest lucru...

Zece minute mai târziu, mă sună Amy. E acasă la Roger şi totul e în regulă. Mă simt ca după o cursă de maraton. Uneori îmi câştig banii cu uşurinţă, adăugând o oră la ceva ce fusese deja rezervat sau alte lucruri asemănătoare. Dar în nopţi ca asta... Uneori a trebuit să dau 18-20 de telefoane că să reuşesc să-i găsesc vreunui client o call-girl. Nu întotdeauna e uşor.

Îi mai dau un mesaj pe pager lui Zoe-Kim şi mai aranjez o întâlnire. Cafeaua începe să-şi facă efectul, iar eu mă simt destul de bine; se pare că voi termina mai devreme în seara asta, iar ăsta este un lucru bun.

Nu răspund niciodată la apelurile târzii. Adică la cele de la trei, patru dimineaţa. De obicei, e vorba despre dienţi ciudaţi, care sunt greu de verificat şi care sigur au luat droguri. Oamenii care se decid brusc la patru dimineaţa că au nevoie de o call-girl nu mă interesează. Nu e un lucru asupra căruia să te decizi astfel. E altceva la mijloc.

Nu-mi imaginez că voi fi vreodată atât de săracă încât să-mi asum astfel de riscuri în ceea ce mă priveşte şi nici în ceea ce le priveşte pe fetele mele. Dacă am nevoie de mai mulţi bani, pur şi simplu conectez liniile telefonice mai devreme şi încep să le trimit pe fete de după-amiaza. Mulţi dintre clienţii căsătoriţi preferă acest moment al zilei – întâlnirea având loc fie acasă la ei, fie la un hotel. Totul se rezolvă rapid şi ei ajung acasă la ora cinei.

De obicei, dacă încă nu am terminat la două dimineaţa înseamnă că trebuie să sun vreo fată după ce ora ei a trecut sau pe vreuna care s-a dus la vreo întâlnire mai lungă. De regulă, mă bag în pat înainte de ora două noaptea, uneori chiar pe la miezul nopţii. Acest lucru îmi garantează suficiente ore de somn ca să-i fac faţă lui Sam şi poveştilor lui de la micul dejun. Tatăl său mă ajută, dar de obicei pleacă la muncă mai devreme decât aş vrea eu. Am reuşit să punem însă totul la punct aşa încât să ne descurcăm.

Munca se apropie de sfârşit, termin ultimul pachet de ţigări pe seara asta. Un client sună şi face o rezervare pentru marţea viitoare. E ciudat, dar nu pare ceva periculos. Nu prea fac astfel de rezervări. Lucrez într-o industrie a nevoilor imediate. Dar, cum am mai zis, nu mă plâng.

Zoe-Kim mă sună, într-un sfârşit, pe la miezul nopţii. S-a rătăcit, s-a oprit să ceară indicaţii şi s-a întâlnit cu un prieten, şi dintr-una în alta...

— Nu mai contează, i-am răspuns obosită.

Probabil s-a întâlnit cu cineva pe cont propriu, dar nu mă deranjează. Atâta timp cât fetele nu-mi fură clienţii, pot lucra şi pentru alte agenţii şi pot lua propriii dienţi, pot face orice. Dar ar fi putut să aibă bu-nul-simţ să mă sune şi să-mi spună că nu va mai ajunge nicăieri după întâlnirea de pe West Roxbury.

Bun-simţ... Ăsta da concept! Aşa cum am mai spus, nu prea lucrez cu oameni care să aibă o viaţă ordonată. De ce m-aş aştepta ca Zoe-Kim să fie altfel?

Nu îmi pasă. E ora unu dimineaţa, închid liniile telefonice, televizorul şi lumina. „Spune noapte bună, Abby."

Dependentul. Alia

Clienţii nu mai iau chiar aşa de multe droguri cum făceau pe vremuri – nici măcar cam cât prizau acum zece ani, ca să nu fac comparaţie cu perioada de la începuturile agenţiei mele.

Pe vremea aceea, toată lumea lua cocaină. Şi eu prizam, de multe ori în exces, aşa că nu încerc să fac pe moralista. Vorbesc despre dependenţă, care este la ea acasă în lumea în care am trăit şi în care încă mai lucrez.

Dar să nu uităm nici de dependenţa de sex – ce surpriză! Am clienţi care mă sună în fiecare noapte, uneori de două sau de trei ori în decursul câtorva ore. Nu îşi pot permite să se vadă cu cineva atât de des, dar discuţia cu mine constituie pentru ei o rezolvare temporară.

Încerc să descurajez astfel de atitudini, bineînţeles, întotdeauna vor fi bărbaţi care vor încerca să se folo-»

sească de mine ca de un surogat.

— Mai spune-mi o dată cum arată... hmmm... Are sânii mari? Da? Şi ce formă, foarte rotunzi? Aaaah...

Bleah! Uneori încerc să le fac pe plac, dar foarte puţin, asta dacă am impresia că discuţia noastră va ajunge la un rezultat concret; dar ăştia sunt indivizi cu care urăsc să stau de vorbă la telefon. Ăsta nu e un număr cu 89 89...

Unii chiar recunosc că au această problemă. Jack

Wilson e unul dintre ei. Se vedea cu fetele de două ori pe săptămână, de obicei câte două ore şi, uneori, chiar şi cu două fete în acelaşi timp. Când şi-a dat seama că el cheltuia mult prea mult, s-a dus la psiho-terapeut.

M-a sunat o săptămână mai târziu.

— Bună, Peach? Eu sunt... ăăă... Jack.

— Bună, Jack, i-am răspuns eu bucuroasă.

Jack egal bani.

— Da. Bine. Ascultă – vreau să te rog ceva. O favoare, de fapt, vreau să-ţi cer o favoare.

— Desigur, am zis eu cu prea multă uşurinţă. Cu ce te pot ajuta?

A urmat o lungă linişte la celălalt capăt al firului, începusem să mă întreb dacă închisese:

— Jack? Eşti acolo?

— Ăăă, da, sunt aici. E... o, da, e puţin cam jenant...

Am ridicat din sprâncene, lucru pe care, bineînţeles, n-avea cum să-l vadă. Când am de-a face cu apeluri foarte, foarte ciudate – pe care le primesc destul de des – trebuie să fiu atentă la ce i s-ar putea părea unui client ca fiind jenant. Există o grămadă de chestii care în lumea mea sunt considerate ruşinoase, dar clienţii mei nu ştiu, din fericire, cum reacţionez eu la preferinţele lor.

— Nu-ţi face griji, Jack, l-am încurajat. Poţi să-mi spui orice.

Atâta timp cât nu e vorba despre copii şi animale, sunt un bun ascultător.

— Bine. Uite ce vreau. Vreau... ăăăă... vreau să mă tai de la porţie.

Am clipit.

— *Să te tai de la porţie?* am repetat eu.

— Da. Adică... ştii tu... încerc să nu mai fac asta atât de des. Chestia cu sexul, ştii...

„Da, ei bine, Jack, sinceră să fiu, nici nu credeam că te

referi la excesul de carbohidrati...”

— Adică, nu-mi mai permit, pe bune, iar psihoterapeutul meu spune că trebuie să mă opresc. Sau măcar să o fac mai rar. Şi ştiu că are dreptate, înţelegi? Sexul a cam pus stăpânire pe viaţa mea.

A tuşit sau s-a prefăcut că-i venea să tuşească.

— Uite care-i treaba: nu cred că o să mă descurc prea bine cu asta. De fapt, sunt sigur că nu voi reuşi.

Altă ezitare.

— Pentru că nu vreau să renunţ, înţelegi? Dar ştiu că trebuie. Ştiu că mi-ar face bine. Deci, Peach, ce vreau eu să zic este că eu probabil voi continua să te sun, dar vreau să nu-mi mai trimiţi pe nimeni.

„Vai, Jack! Să înţeleg că o să mă suni să-mi spui că aş putea câştiga bani frumoşi, iar eu ar trebui să-ţi răspund aşa: «Oh, nu, mulţumesc Jack, dar nu mă interesează!»? Par eu o idioată?” Am scrâşnit din dinţi.

Pe de altă parte, Jack a fost un client foarte bun timp de trei ani. Am vorbit aproape în fiecare zi în toată această perioadă. De parcă mi-ar fi fost un coleg de serviciu, oricum, relaţia cu el se apropiase destul de mult de definiţia acestui cuvânt, în sensul că „lu-cram” împreună mult şi des, iar el avea probleme. Îmi cerea ajutorul. Am tras aer adânc în piept şi am încercat să nu mă gândesc la contul meu bancar sau la pierderile pe care le va suferi.

— Jack. Stai să pricep şi eu: ar trebui să te refuz data viitoare când mă suni după o fată.

— Ăăă... da.

— Bine, aşa voi face.

Am cam ezitat.

— Şi cât de des anticipezi că se va întâmpla asta? — Probabil în fiecare zi.

Vorbeam la telefon cu un individ care era suficient de puternic încât să se privească în oglindă.

— Sunt serios. Vreau ca tu să... Nu, nu, nu asta, la naiba, de tine am nevoie... Vreau să refuzi să-mi trimiţi pe cineva.

Respiraţia lui devenise sacadată.

— Lisuse, nu vreau să fac asta, Peach.

— Ştiu, i-am răspuns imediat, liniştindu-l. Ştiu că nu vrei. Şi o să te ajut.

— Pe bune? făcu el cu uşurare, dar şi cu ceva jalnic în glas.

— Bineînţeles că da.

Eu nu eram atât de sigură.

Nu a durat mult pentru ca această înţelegere să fie pusă la încercare. Sâmbăta următoare a fost o nebunie, parcă puseseră stăpânire hormonii pe toţi bărbaţii şi tocmai atunci şi-a găsit Jack să sune.

— Bună, Peach.

Vocea lui semăna cu a unui băieţel care nu ştia cum va fi întâmpinat. Şi probabil că avea de ce să se teamă.

— Bună, Jack! Ce mai faci?

— Păi, mă întrebam ce fete sunt disponibile în seara asta, mi-a zis pe un ton precaut, încercând să pară firesc, fără a reuşi însă să ascundă tremurul vocii.

De parcă ar fi prezentat un ordin de plată la ghişeul băncii, ştiind că acesta va fi refuzat.

— Jack, i-am spus, nu putem sta de vorbă în seara asta, e multă agitaţie pe-aici.

A urmat o pauză scurtă.

— Bine. Bine. Ştiu ce vrei.

— Mă bucur că ştii. Trebuie să închid.

— Aşteaptă!

Fusese un ţipăt.

— Nu închide! îşi aduci aminte de chestia aia despre care am discutat săptămâna trecută?

A urmat o scurtă pauză, apoi s-a grăbit, fiindu-i frică de

ce aş fi putut să-i răspund:

— Ştii, m-am gândit la ce ţi-am spus. Şi o să încep acel program, pe bune, foarte curând. Sunt decis, înţelegi? Dar am hotărât, ăăă, ştii tu, să-mi fac renunţarea mai uşoară. Nu pot să mă opresc aşa, brusc. Cred că am şanse mai mari de succes dacă încerc să mă las încetul cu încetul de sex.

„Iar eu n-am timp de tâmpeniile tale", îmi trece prin minte.

— Jack, nu asta mi-ai zis data trecută.

— Ştiu.

Simţeam o doză de ostilitate în tonul lui:

— Ştiu, dar m-am răzgândit. Vreau să mă întâlnesc cu o fată în noaptea asta.

Am suspinat:

— Aşteaptă.

Am schimbat, trecând pe cealaltă linie:

— Alo?

— Bună, Peach, sunt Gary.

— Aşteaptă un minut, i-am replicat, apoi m-am întors la Jack: Trebuie să închid.

— Nu! zise el gata de harţă, dar şi panicat. Vreau să mă întâlnesc cu o fată!

— Îmi pare rău, Jack...

Am închis şi m-am întors la muncă. M-a sunat din nou după cinci minute.

— Peach, uite, nu-mi pasă de ce am spus înainte.

Vreau să mă întâlnesc cu o fată în seara asta.

Strângeam receptorul între ureche şi umăr, vreme în care mi-am aprins o ţigară, oferindu-mi astfel un răgaz de gândire.

— Nu am pe nimeni de care să-ţi placă, am zis, abordând o altă strategie.

— Nu te cred. Acum câteva minute spuneai că eşti atât

de ocupată! Ce fete sunt disponibile?

Am oftat. Sunt genul de om care îţi înţelege problemele, dar situaţia devenea de-a dreptul ridicolă. Mi-e de-ajuns că mă prind în tot felul de jocuri stupide; măcar ştiu că, la sfârşitul nopţii, îmi încasez banii. Pe când aşa, intram în joc pe gratis. Creierul meu se blocase încercând să depăşească această dilemă.

— Jack, încerc să te ajut. M-ai rugat să te tai de la porţie. Asta şi fac. Sunt şi foarte ocupată pe deasupra. Te rog să mă laşi în pace!

— O să sun la altă agenţie!

— Aşa să faci!

Îmi convenea aşa; era soluţia perfectă, de fapt. Procedam corect şi nici nu mai trebuia să mă cert toată noaptea cu un obsedat sexual.

Partea rea era că ştiam că nu-şi va duce la îndeplinire ameninţarea. Unii dintre clienţi se poartă ca nişte curve şi sună la toate agenţiile din oraş, ameninţând că vor apela la serviciile celorlalte. Alţii sunt „monogami”. Jack, din fericire, şi acum din păcate, făcea parte din a doua categorie.

Aşa cum mă aşteptam, după o jumătate de oră a sunat din nou. I-am recunoscut numărul pe ecran, dar mă pregătisem sufleteşte.

— Jack, nu mă mai suna. Chiar nu putem discuta în noaptea asta.

— Am banii chiar aici. Vreau să vină o fată. Acum.

— Nu am pe nimeni pentru tine.

Cât timp trebuia să mai fac pe virtuoasa? îmi imaginam bancnotele de o sută de dolari din mâna lui, dar am alungat gândul imediat. Trebuia să-l ajut.

— Ascultă, Jack, dacă te simţi la fel şi mâine, sună-mă atunci şi o să te rezolv, bine? O să adormi mai repede dacă te gândeşti la asta.

Ca şi cum un toxicoman ar putea să se culce când îl chinuieşte o astfel de nevoie stringentă! îmi aminesc de înfrigurarea cu care îl căutam pe cel care-mi furniza droguri, pe la opt dimineaţa, pentru că rămăsesem fără elixirul binefăcător şi nu puteam să adorm. Mă aşteptam ca şi Jack să facă la fel. Nu mă mândresc cu acest gen de amintire, dar asta nu le face mai puţin reale.

— Acum nu voi mai putea să adorm! mi s-a plâns el.

Ăştia chiar ar trebui internaţi într-o secţie care tratează dependenta de sex.

De când lucrez în acest domeniu, am întâlnit câţiva indivizi ca Jack, care se chinuiau cu dependenţele lor, şi mulţi alţi oameni care considerau că acest tip de dependenţă e o caracteristică ţinând de vitalitate.

Toate celelalte dependenţe sunt la fel. Poate că există oameni mai fragili, mai traumatizaţi în domeniul în care lucrez, dar oricare ar fi motivul, nu sunt prea mulţi – fete sau clienţi – care să dea pe-afară de sănătate. Cei sănătoşi scapă.

Cele care continuă să profeseze an după an, nu vor primi notă de trecere la capitolul sănătate mintală.

Consumul de cocaină a scăzut de-a lungul anilor. Eu m-am oprit înaintea clienţilor mei, când am fiicut schimbări radicale în viaţa personală. Văd că sunt din ce în ce mai puţini toxicomani. Pot spune că în urmă cu zece ani cel puţin jumătate dintre clienţii mei foloseau drogurile ca modalitate recreaţională, iar unii chiar mai des. Fetele trebuiau să se chinuiască cu aceşti cli-enţi săriţi de pe fix, paranoici, agitaţi şi, uneori, chiar înfricoşători; în acele vremuri, o fată îşi putea petrece o treime din timpul vizitei la un client verificând uşile şi ferestrele pentru ca el să fie sigur că oamenii imaginari care se ascundeau pretutindeni şi care îl urmăreau nu se vor năpusti asupra lor. Acest lucru nu prea se mai întâmplă în prezent. A

devenit o excepţie de la regulă.

Acum, riscul ca fetele să fie bruscate s-a diminuat. Nu spun că toată lumea se poartă drăguţ şi grijuliu, dar nu li se mai pare aşa de palpitant să faci rău altcuiva. Ori poate că frica e mai mare.

Am avut un client care, slavă Domnului, s-a căsătorit şi a renunţat. Ingurgita multe pastile şi şampanie şi nu voia să petreacă astfel de unul singur. Obişnuia să-şi ia o cameră într-unul dintre hotelurile mai mici de pe Soldiers Field Road, frecventate, de obicei, de oamenii de afaceri, şi chema trei fete, una după alta, aşteptându-se ca toate să bea şampanie cu el şi să încerce pastilele lui.

După ce am aflat ce fiicea, am devenit mai precaută. Asta îmi lipsea mie: să mă trezesc că vreuna dintre fetele mele a fost omorâtă în drum spre casă, după o întâlnire amoroasă. Le-am spus să palmeze pastilele, să pretindă că le înghiţeau sau măcar să ia un taxi acasă după ce termină. Era dificil; multe dintre ele erau tinere şi nu prea aveau experienţă în arta prefăcătoriei. Multe voiau să-i fie clientului pe plac. Altele erau suficient de curioase încât să încerce să se drogheze pe gratis. Ca şi cum ar exista droguri pe gratis. Aşa că am răsuflat uşurată când el a renunţat la serviciile agenţiei.

Ştiu că mulţi oameni iau în prezent Ecstasy şi că heroina revine în top, deşi pilulele de Ecstasy sunt cel mai des folosite de clienţi şi de fetele mele. La o astfel de întâlnire, apăreau şi probleme cu erecţia. Iar pastilele de Ecstasy ar fi trebuit să fie de ajutor în aceste circumstanţe. La fel, medicamentele din farmacii – pastilele de valium, oxycontină, percocet – toate minunile astea care îşi creează clienţi fideli.

Nu sunt pentru mine. Acea perioadă a trecut şi sunt fericită că i-am supravieţuit. Sinceră să fiu, nu aş mai reveni la acea viaţă... nici pentru toată cocaina din

Columbia.

*

Vorbesc mult despre probleme. Despre fetele care se pierd – fie din pricina drogurilor, lăcomiei sau întâl-nindu-l pe bărbatul nepotrivit. Ar trebui să spun câte ceva şi despre partea frumoasă a afacerilor mele, pentru că sunt multe fete care lucrează pentru mine şi care sunt sănătoase, deştepte, care activează în domeniu o perioadă, apoi merg mai departe. Munca într-o agenţie de call-girl nu constituie neapărat calea spre dezastru.

Cele mai multe dintre fetele care lucrează pentru mine sunt studente: fie în primii ani de facultate, fie la masterat, fie studente străine venite aici cu bursă. Acest lucru se datorează modului în care îmi conduc agenţia, cum am mai spus, iar această decizie s-a dovedit până acum a fi corectă. E un lucru bun pentru că-i oferă lui Avânţi o anumită credibilitate.

Pe de altă parte, acest aspect ridică unele probleme specifice. Nimeni nu poate lucra prea mult în timpul sesiunilor de examene, de exemplu. La asta se adaugă şi stresul pe care-l provoacă bănuielile colegei de cameră.

În mod obişnuit, stau de vorbă cu clientul şi îl conving să aleagă o fată. În principiu, ar trebui ca totul să se oprească aici; dar nu se întâmplă niciodată aşa. Fata îl sună pe client, teoretic pentru a confirma întâlnirea, dar lui îi arde de tot felul de jocuri.

— Păi, nu sunt sigur, poţi să-mi spui cum arăţi?

Deşi deja mă ocupasem eu de acest aspect. Cred că asta le dă fiori. Aşadar, cu toate că eu l-am convins, trebuie să-l convingă şi ea. De multe ori, partea asta din conversaţie devine explicită – dureros de obscenă. E mai mult decât enervant, dar şi asta reprezintă o parte din munca noastră.

Imaginaţi-vă cât este de dificil să porţi o astfel de

conversaţie stând într-o cameră de cămin, alături de o colegă de cameră care nu ştie nimic despre lucrurile cu care te ocupi şi care se află la câţiva metri de tine. Nu e uşor să găseşti o explicaţie inteligentă pe moment.

Astăzi, aproape toată lumea are celular şi facilităţile pe care ţi le oferă fac ca întreaga afacere să meargă mai uşor. Dar nu pentru toţi.

Alia era rusoaică. În Boston, există o comunitate rusească semnificativă, mulţi dintre ei fiind de religie iudaică. Au venit în Statele Unite ca să scape de nenorocirile trăite în fosta Uniune Sovietică. O altă generaţie de ruşi a venit însă la Boston cu acelaşi scop ca al celorlalţi tineri precum cei care sosesc aici: să înveţe. Iar proaspeţii imigranţi, atât cei care au forme legale de şedere, cât şi cei care nu au trebuie să muncească.

Când fetele sunt tinere şi frumoase, lucrează pentru mine.

Problema Allei era că locuia cu părinţii. Banii pe care îi făcea lucrând ca damă de companie intrau în-tr-un cont de economii. Avea să fie pregătită atunci când îşi va încheia studiile postuniversitare şi va dori să-şi înceapă propria afacere. Dar, între timp, stătea cu ai ei, iar tatăl era cel care *întotdeauna* răspundea la telefon.

Pentru el, eu eram prietena ei, pe nume Catherine, cu care Alia studia destul de des, mai ales seara. Odată, tatăl ei m-a întrebat – într-o engleză cu un accent rusesc atât de pregnant, că de-abia am înţeles ce zicea – la ce cursuri mergeam noi două împreună. I-am dat un răspuns vag că am învăţat despre procedurile contractuale şi cum se începe o afacere, lucruri pe care probabil nici el nu le-a priceput. Din punctul meu de vedere, gradul de comunicare dintre noi era suficient.

Nu m-aş fi băgat în atâtea mişmaşuri dacă Alia nu mi-ar fi adus atâţia bani. Nu se purta prea frumos cu indivizii pe

care îi întâlnea. De fapt, avea un aer rece şi îngâmfat care nu m-ar face *pe mine* să vreau să mă culc cu ea, dar, repet, eu nu am prea multe în comun cu clientii mei. *Ei nu se mai săturau de ea.*

— Lucrează Alia în seara asta? era primul lucru pe care îl auzeam de la o grămadă de bărbaţi, iar asta s-a întâmplat mai bine de un an şi jumătate.

Nu avea maşină şi nu numai că folosea şoferul trimis de mine, dar trebuia ca el să nu se supere când îi cerea s-o ducă şi la cumpărături. Se pare că nu le oferea niciun fel de compensaţie şoferilor, dar m-am abţinut să pun prea multe întrebări pe tema asta. Însă nu-mi convenea deloc situaţia. În loc să o lase pe Alia acasă după o întâlnire şi să fie disponibil să conducă pe altcineva, şoferul irosea multă vreme făcând ceea ce îi cerea fata.

Dacă se întâmpla ca un client să se uite urât la ea, refuza să-l mai viziteze, iar dacă o făcea, îi cerea bani în plus pe care, spre surprinderea mea, cei mai mulţi dintre ei îi dădeau fără să comenteze. Şi nu uitaţi că ei sunt cei care se plângeau de *oricare dintre fete.* Dar nu şi de Alia.

Încercam să-i fac rezervări când puteam, ca să-l ocolesc pe Cerberul cu care locuia. Poate că Sfinxul, cu eternele lui întrebări, ar fi o comparaţie mai potrivită în privinţa relaţiei mele cu tatăl Allei... Oricum, când puteam să evit să discut cu el la telefon, o făceam.

Mi-a spus că pot să-i programez clienţi în avans, dar am constatat cu uimire că ea nu ajungea întotdeauna la întâlnire. Am descoperit că vizitele prearanjate nu erau considerate drept angajamente ferme, nici de client şi, mai ales, nici de fată. Uneori, Alia se ducea la o astfel de întâlnire, alteori nu. Nu îşi cerea scuze niciodată, pentru că i se părea normal să fie iertată de la sine.

De fiecare dată când mă enervam din această pricină, îmi reaminteam câţi bani îmi aducea Alia şi îmi muşcam

limba. Pot fi la fel de dură ca ele, dar nu sunt proastă.

A renunţat fără să se obosească să mă anunţe. Am aflat de la un client care mi-a spus că va renunţa la serviciile mele: se însura cu Alia.

Am precizat deja că majoritatea lor este constituită din masochişti?

Calea spre fericire

Dar cine sunt, mai exact, clienţii mei?

În rândurile lor se poate afla oricine. Sunt indivizi de toate vârstele şi toate categoriile sociale, cu toate tipurile de personalităţi.

Singurul lor lucru comun este singurătatea.

Am avut clienţi – iar unii fac asta chiar din prima zi – care mă sună doar ca să întrebe:

— Ce mai faci?

Nu vor o întâlnire; nu au nici măcar plăcerea obscenă de a afla ce fete lucrează pentru mine şi cum arată ele. În general, ei vor doar să stea de vorbă cu mine.

Cândva, mi se părea minunat că există bărbaţi într-atât de singuri încât îi consideră pe cei care le furnizează servicii sexuale drept prieteni. Şi care, atunci când simt nevoia să stea de vorbă, nu au pe altcineva pe care să poată suna în afara unei persoane care face bani pe seama singurătăţii lor. Îmi amintesc un episod din serialul *Fraiser,* când Niles, proaspăt separat de Maris, se întreabă (pentru a suta oară) dacă a venit sau nu momentul să-i mărturisească lui Daphne sentimentele pe care i le poartă. În scena respectivă, vorbeşte la telefon în apartamentul lui:

— Aşadar, întreabă Niles, crezi că ar trebui să-i spun? Da, da, pare logic ce-mi zici tu. Mulţumesc pentru sfat.

E întrerupt de sonerie.

— Îmi pare rău, trebuie să închid, adaugă el în receptor. Da, îmi doresc un abonament pe un an şi drept

cadou îmi aleg ceasul de călătorie cu alarmă. Îmi amintesc că urmăream acel episod cu gura căscată. Mă gândeam că Niles era exact ca unul dintre clienţii mei şi îmi cerea – mie, o persoană care există în viaţa lui doar din interes comercial – sfaturi, aştep-tându-se să-i ofer compasiune şi ajutor în momente de acută nevoie şi de indecizie.

Mi se părea jalnic. Cu mult timp în urmă, râdeam de astfel de oameni.

Acum... Ei bine, am devenit mai înţelegătoare. Dalai Lama spune că adevărata cale spre fericire o afli în compasiune – şi viaţa îi dă dreptate, ca de obicei. Poate că am suferit pentru că nu am crescut într-o familie catolică, dar dacă există în viaţa mea ceva care să ţină de credinţă şi de practica religioasă, acele lucruri ţin de budism. *Calea spre fericire o afli în compasiune.* Prin conştientizarea suferinţei celeilalte persoane şi prin acceptarea ca adevăr suprem a faptului că doar printr-un capriciu al sorţii nu eşti tu în locul lui şi invers...

Prin anii ’60 apăruse o melodie folk pe care mama o fredona câteodată când îmi spăla sâmbătă seara cu şampon părul roşcat, lung şi încâlcit. *Show me the whisky stains on the floor/ Show me the drunkyard as he stumbles out the man /And I’ll showyou, young man / With so many reasons why / There butfor fortune go you orl/You ori*[23]*.*

Nu sunt sigură că ea a înţeles care era ideea. Dacă mama s-a simţit vreodată apropiată de cineva, nu ar fi fost în stare oricum să arate acest lucru, mai ales în cercurile ei de prieteni. Dar, din melodia pe care o fredona, m-a învăţat ceva. Doar pentru că eu mă aflu la acest capăt al

[23] „Arată-mi petele de whisky de pe podea / Arată-mi beţivul care se împiedică în uşă / Iar eu, tinere, îţi voi arăta / De ce, din fericire / Nici eu, nici tu / Nu suntem aşa.” (engl., n. Red.)

firului şi ei la celălalt nu înseamnă că eu sunt mai bună, mai inteligentă sau mai zdravănă la minte decât vreunul dintre clienţii mei.

Poate că ei sunt cam răvăşiţi acum, dar şi eu am fost aşa la un moment dat, deci cine are dreptul să spună care dintre noi este mai întreg decât ceilalţi?

Până la urmă, suntem toţi la fel. Calea spre fericire o găseşti în compasiune – asta e şi credinţa mea. Trebuie să ştii că oricare dintre noi poate oricând eşua; şi chiar dacă asta nu se întâmplă, nu suntem mai buni decât cei care au păţit-o.

*

Mă aflam într-o galerie de pe Newburry Street, admirând nişte obiecte de artă orientală. Într-un colţ, am văzut o vază din timpul dinastiei Ming, expusă sub o lumină intensă. Acolo mirosea puternic a lac de mobilă. Imaginea îmi amintea vag de un lucru de demult, îmi stârnise o senzaţie de déjà-vu. Vaze Ming şi lac de mobilă... Şi, în acel moment, mi-a picat fisa.

Mi-au revenit în minte nişte imagini: stăteam în holul casei părinţilor mei de pe South Battery Street, lângă o măsuţă ce mirosea a lac de mobilă. Probabil că menajera făcuse curat de dimineaţă. Mirosul de lac şi murmurul venind din camera de alături. Tatăl meu care era pe moarte.

Care era pe moarte şi întreba de mine. Dar mai era ceva. Am încercat să mă concentrez, privind şi mai atentă vaza. Era ceva legat de ea...

Mă aflam în hol şi ceilalţi plecaseră. Doctorul încă vorbea cu mama pe o voce joasă şi îngrijorată; doi bărbaţi în costum se apropiau. Erau oameni mari discutând şi, ca de obicei, nebăgându-mă în seamă.

Uşa dormitorului era închisă. Voiam să intru, simţeam că asta era la îndemâna mea, ca şi cum chiar se întâmpla;

uşa aceea închisă mă îndemna, îmi cerea parcă s-o deschid... Am făcut un pas, am întins mâna spre clanţă... Sticlă... mânerul era din sticlă, dar când l-am atins, am auzit brusc vocea mamei:

— Abby! Treci imediat jos!

Mi-am retras mâna ca arsă.

— Da, doamnă! am strigat eu.

Nu m-am mişcat.

— Abby! M-ai auzit, copilă? Am zis: acum!

Stăteam în hol, nehotărâtă, privind fix. Tăticul meu era acolo şi, dacă deschideam uşa, ar fi dorit să mă vadă. Dacă o deschideam, nu mai trebuia să mă ţin tare, puteam plânge, iar el nu se va supăra, pentru că şi tăticul era la fel de trist că moare şi că mă părăseşte, eram sigură de asta. Nu s-ar supăra că ei mi-au zis să plec, ba dimpotrivă, le-ar fi spus...

— Abigail!

— Da, doamnă! am ţipat, întorcând definitiv spatele acelei uşi.

Vaza cea nepreţuită şi importantă se afla pe masă. Mi se spusese că „lucrurile” de felul acela sunt foarte importante.

Am ridicat vaza şi am trântit-o de pământ cu toată puterea.

Cea mai importantă persoană

După aproape zece ani în acest domeniu, am început să-mi pun întrebări despre ce va urma. Nu despre viitor în general, ci despre ce voi face eu.

Devenisem cunoscută şi simpatizată. Apăruse şi un articol despre mine în *Boston Magazine.* Nu despre mine, Abby, desigur; ăsta era secretul meu. Articolul era despre

Peach. De altfel, totul se învârtea în jurul lui Peach.

Barmanii de la cele mai cunoscute cluburi îmi ştiau numele. Făceam bani frumoşi, eram independentă şi fericită. Adică ar fi trebuit să fiu fericită.

Benjamin nu era deloc fericit şi îmi arăta acest lucru:

— Abby, mă gândesc să încep o afacere împreună cu un coleg de şcoală după absolvire. Să deschid o firmă în California...

În California... Am simţit un gol în stomac.

— De ce nu aici?

A ridicat din umeri.

— El de-acolo este şi ar fi multe de făcut în California. Arhitectura victoriană din San Francisco, ştii tu, chestii de genul ăsta...

Atunci când mă sperii, devin brusc nervoasă şi dificilă. Mi se face greaţă când ţin prelegeri de morală cuiva, iar asta se întâmplă doar atunci când mă cuprinde frica.

— Nu are niciun sens ce spui. Ar fi mult mai mult de lucru ca restaurator în Est. Aici există clădiri mult mai vechi.

Nici măcar nu s-a deranjat să-mi arunce o privire. Luam micul dejun în localul Swisshotel din Lafayette Place; ţinea ziarul desfăcut deasupra cornului şi a paharului cu suc proaspăt de portocale. Nici ştirile nu-i stârneau prea tare atenţia.

— Nu ştiu de ce, dar acolo găseşti adevăratele angajamente de lucru, mi-a spus repede, cu ochii aţintiţi asupra titlurilor. Tipul ăsta cunoaşte şi multă lume în domeniu, undeva pe lângă Morro Bay.

Mă jucam nervoasă cu şervetul de pe genunchi.

— Şi cu mine cum rămâne?

A împăturit cu un gest demonstrativ ziarul, a luat o gură de cafea şi şi-a găsit o poziţie mai confortabilă pe scaun. De-abia după aceea şi-a ridicat ochii spre mine:

— Ce vrei să spui?

— Cum rămâne cu mine? Cum rămâne cu noi doi?

Eram pe punctul de a mă smiorcăi. Benjamin păru că îşi ia un moment de gândire.

— Nu sunt atât de sigur că putem vorbi despre noi, Abby, mi-a zis într-un sfârşit. Eu sunt lângă tine doar când vrei tu să fiu. A fost în regulă o vreme, a fost foarte plăcut, nu mă înţelege greşit, dar simt că mă maturizez şi eu.

— La ce naiba te referi? l-am întrebat, deşi ştiam foarte clar la ce. Tu eşti cel care a hotărât întotdeauna când să vină şi când să plece. Tu eşti cel care nu vrea să se mute cu mine.

A zâmbit, dar fără prea multă căldură.

— Am luat decizii în parametrii pe care mi i-ai stabilit, a zis. Recunoaşte, Abby: mă vrei lângă tine când eşti singură. Când apartamentul tău nu e plin de oamenii care te admiră. Când eşti tristă, însingurată şi mahmură – atunci mă doreşti lângă tine. În rest, Sid şi Court îţi oferă suficientă companie. În jurul tău roiesc oameni mai importanţi cu care să îţi petreci timpul.

— Nu e adevărat! Tu eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea!

Nu-mi dădusem seama de lucrul ăsta până în acel moment.

— Atunci dovedeşte-o.

Vocea lui era rece, detaşată. Parcă discutam despre articole din ziar.

— Cum? l-am chestionat, simţind cum mă apucă toţi dracii. Nu mă mut cu tine în California!

El aruncă rapid o privire în jur pentru că vocea mea devenise ascuţită, stridentă, deranjantă; oamenii se uitau la noi.

— Lartă-mă, am zis eu mai încet, fără să-mi pese prea

tare de situaţia pe care o creasem. Dar nu cred că te aştepţi să mă mut cu tine în…

— Nu mă aştept la asta.

Un zâmbet îşi făcuse loc în colţul gurii…

— Nu sunt sigur nici că vreau să mă duc acolo, continuă el.

— Aşadar, spuneai asta doar ca să mă enervezi… Eram plină de nervi şi simţeam că voi răbufni.

— Nu.

S-a aplecat spre mine şi şi-a pus o mână peste a mea.

— Termină, Abby! Calmează-te!

Nu şi-a mişcat mâna, deşi eu am încercat să mi-o retrag.

— Ascultă-mă, te rog, măcar de data asta. Te iubesc, dar nu-mi place viaţa pe care o ducem împreună. Trebuie să am certitudinea că lucrurile nu vor fi mereu ca acum şi nu ştiu dacă tu îmi poţi garanta asta. Cred că-ţi place viaţa pe care o duci şi, pentru mine, asta constituie o problemă.

Eu rămăsesem cu mintea la prima parte din monologul lui.

— Mă iubeşti?

Mi-a zâmbit sincer, cu căldură:

— Da. Te iubesc.

— Oh!

Nu mai voiam să-mi trag mâna din a lui. Îmi plăcea. Poate că am o fire prea sentimentală, mai ales pentru cineva care lucrează în domeniul meu, dar îmi plăcea nespus declaraţia lui.

Benjamin nu terminase.

— Dar nu ştiu cum va fi viitorul nostru…

Am ezitat şi l-am privit în ochi:

— Chiar mă iubeşti?

Ştiam răspunsul, dar aveam nevoie să-l aud, iarăşi şi

iarăşi dacă era necesar.

Nu păru surprins:

— Bineînţeles că te iubesc, Abby.

Am rămas aşa un moment, apropiaţi, fiecare simţind răsuflarea celuilalt. El mirosea a pâine cu unt şi a cafea, o aromă foarte plăcută.

— Bine, am zis eu uşor.

— Bine ce?

— Bine. Orice ai vrea tu…

Am ezitat o clipă:

— Ce doreşti de la mine, de fapt?

Am zâmbit, dându-mi seama că situaţia era mai degrabă amuzantă. A zâmbit şi el, iar tensiunea dintre noi s-a risipit.

— Ei bine, întâmplător, chiar am o listă la mine…

L-am strâns de încheietura mâinii cu un gest jucăuş.

— Fără liste. Ce-ţi doreşti?

Se sprijini de spătar. Întreaga situaţie îi făcea plăcere.

— Pace în lume. Bilete pe viaţă la meciurile echipei Red Sox sau, şi mai bine, să câştige şi ei campionatul măcar o dată…

— Aha! Ştiam eu că gândeşti ca un băiat din Boston.

— Da, ei bine…

Mi-a atins mâna din nou, a mângâiat-o, privind atent ceea ce făcea, apoi, brusc şi-a ridicat privirea spre mine.

— Vreau să fiu persoana cea mai importantă din viaţa ta, mi-a zis încet.

— Dar eşti.

Nu îmi dădusem seama până atunci, dar îi spuneam adevărul în acel moment.

— Şi vreau să trăim împreună. Nu doar să mă mut la tine acasă… Aş vrea să găsim împreună un loc care să fie numai al nostru.

Ţineam la apartamentul meu din Bay Village, cu tavanul

lui fals plin de spoturi, cu pereţii acoperiţi de cărămida aparentă şi cu baia de mărimea dormitorului. Am respirat adânc.

— Bine.

— Şi vreau să fim împreună. Să ne facem planuri împreună. Să fim un cuplu.

— Bine.

— Eşti de acord? Pe bune?

Am zâmbit:

— Da, pe bune.

— Atunci e perfect.

Vorbele lui nu erau întocmai poeziilor lui Shakes-peare şi nici nu însufleţiseră cea mai pasională declaraţie de dragoste făcută vreodată, dar mi-au schimbat viaţa definitiv. În mai puţin de o săptămână, am început să căutăm un apartament; în mai puţin de o lună găsiserăm unde să ne mutăm. Era o casă din Charlestown, proaspăt renovată, pe o străduţă liniştită. Nu departe de Olive, unul dintre cele mai bune restaurante din Boston – cel puţin asta îi ziceam oricui mă întreba de ce m-am mutat acolo. De parcă trebuia să conving pe cine ştie cine că încă eram cineva, chiar dacă părăseam Bay Village. În realitate, pe mine însămi încercam să mă conving, dar acesta nu era un lucru prea dificil. Să fii cineva devenea pentru mine, pe măsură ce timpul trecea, un lucru tot mai puţin încărcat de sens.

Cred că totul a început când Jeannette a încetat să mai lucreze pentru mine. Nu că decizia ei ar fi contat chiar atât de mult pentru viaţa mea, dar mi-a reamintit cumva că alţii mergeau mai departe, iar eu rămâneam pe loc. A renunţat la a mai face pe dama de companie; a renunţat şi la profesorat. S-a dedicat scrisului şi s-a căsătorit cu un tip care nu avea nicio legătură cu lumea în care noi două ne cunoscuserăm. Părea fericită, foarte fericită chiar;

vocea ei era mai veselă ca niciodată. Migrenele îi dispăruseră. Râdea mult mai des acum; îmi doream şi eu să râd mai mult.

Mama era uimită.

— În Charlestown? întrebă accentuând, observând şi asemănarea dintre numele zonei şi cel al oraşului meu natal, Charleston.

— Încerc să rămân consecventă, i-am răspuns cu un aer degajat şi am plecat amândouă să cumpărăm draperii.

Am contactat o firmă din Bay Village care să ne ajute la mutare şi i-am văzut pe chiriaşii de la etajele inferioare holbându-se la mobila cărată prin faţa uşilor lor. Ce curios: am locuit acolo o grămadă de timp şi, aşa cum se întâmplă la oraş, nu am schimbat niciodată mai mult de două vorbe cu fiecare dintre ei. Dar poate că nici nu mi-am dorit s-o fac.

Stăteam pe treptele mari de marmură, rezemată de metalul negru al balustradei şi mi-am dat seama că habar nu aveam ce crezuseră vecinii despre mine câtă vreme locuisem acolo. O mare parte din timp – dacă nu toată acea perioadă – fusesem destul de nepă-sătoare. Poate că venise vremea să nu mai fiu atât de indiferentă. Aşa că am cumpărat draperii, iar Benjamin şi cu mine ne-am împărţit sarcinile. (Fără curăţenie – nu aveam de gând să devin o femeie casnică. Există firme care se ocupă de astfel de lucruri.) Robert mi-a oferit drept cadou că ne mutăm în casă nouă o carte de bucate, la care m-am uitat iniţial cu un aer întrebător şi, până la urmă, după trei săptămâni de când o primisem, am deschis-o cu oarecare neîncredere. Poate aş putea încerca să gătesc *ceva,* m-am gândit. Ar fi o surpriză pentru Benjamin. Ar fi o surpriză şi pentru mine...

Faptul că nu mai lucram în dormitor constituia o mare schimbare. Aveam bârlogul meu acum, în noua casă, şi

îmi mutasem fericită acolo toate instrumentele necesare. Aveam acolo o saltea din bumbac, televizorul şi biblioteca mea plină până la refuz cu toate cărţile pe care le păstrasem în cutii încă din copilărie, în podul casei mamei mele din South Battery Street din Charleston. Era pentru prima dată când le puteam aduce pe toate în acelaşi loc şi eram beată de fericire. Mă simţeam înconjurată de prieteni: Flannery O'Connor, Anne Tyler, Ernest Gaines, Gail Godwin, Pat Conroy, Walker Percy. Erau cu toţii acolo, iar eu mă aflam acasă.

Numerele de telefon nu se schimbaseră. Afacerea mea continua să prospere şi nimeni, nici clienţii şi nici angajatele nu ştiau ce schimbare monumentală survenise în viaţa mea. Exact aşa cum îmi şi doream.

Viaţa mea profesională mergea înainte. În fiecare seară se petrecea ceva nou şi neaşteptat deşi, uneori, totul s-ar fi simplificat dacă aş fi trecut prin mai puţine emoţii.

Am trimis-o pe Tiffany să-l vadă pe Dave Willis în zona Sudbury în primul weekend de când ne mutaserăm în noua casă. Când am angajat-o, nici măcar nu s-a deranjat să-mi spună numele ei adevărat; sau poate că Tiffany chiar *era numele ei adevărat.* Poate că undeva, la un moment dat, nişte părinţi care îşi priveau fetiţa lor frumoasă au hotărât să-i dea pur şi simplu un nume ridicol. Dar am văzut eu şi lucruri mai ciudate.

Dave Willis se număra printre clienţii mei fideli; Tiffany lucra din când în când, era drăguţă, emana un aer de prospeţime, era foarte deschisă cu clienţii, în ciuda faptului că nu prea avea personalitate. De fapt, nu cred că era suficient de obraznică, dar, în mod cert, era genul de fată care nu prea ştia să poarte o conversaţie, aşa că mai bine trecea la treabă.

Lucru care ştiam că îi va conveni lui Dave. El se apropia de 60 de ani, avea două căsătorii nereuşite la activ şi o

pensie alimentară ce-l chinuia lună de lună. Cred că singura lui formă de relaxare era să sune la agenţia mea. Şi televizorul. Îşi programa fetele care veneau să-l vadă astfel încât să nu rateze vreuna dintre emisiunile sale preferate. Dave era genul de bărbat care refuza să se mai vadă cu o fată dacă aceasta întârzia, aşa că i le trimiteam întotdeauna pe cele de încredere. Nu voiam să-l pierd de client.

Tiffany, spre uşurarea mea, a ajuns la timp şi m-a sunat la 30 de secunde după ce vizita se încheiase. „Tipa asta va fi una dintre cele bune", mă gândeam eu mulţumită. „Probabil că n-o să fie nevoie să mă mai sune când iese" – Dave termina, de obicei, cu mult înainte de expirarea timpului şi îi permitea fetei să plece –, dar mi-am notat oricum ora şi am trecut la o întâlnire mai complicată de aranjat, cu un client. Trebuia să le coordonez pe două fete care veneau din locuri total opuse din Boston, astfel încât să ajungă împreună la unul dintre hotelurile aeroportului, lucru deloc uşor.

Când a sunat telefonul 20 de minute mai târziu, deja uitasem de Tiffany.

— Peach?

Era Tiffany. Mi s-a părut că era mult mai tânără şi mai vulnerabilă decât o ştiam eu; aproape că nu i-am recunoscut vocea.

— Ce s-a întâmplat?

A scos un suspin, după care a făcut o pauză cât să-şi pună gândurile în ordine. Citeam frica în vocea ei:

— Tiffany? Ce problemă ai?

— Peach… Peach…

— Calmează-te, dragă, am zis cu hotărâre, dar şi ca s-o liniştesc, stingând ţigara în scrumieră ca şi cum m-aş fi pregătit să fac ceva. Nu te pot ajuta până nu-mi spui care e problema.

Dar mintea mea deja năştea tot soiul de presupuneri într-un ritm frenetic. Ce problemă ar putea crea Dave Willis?

— Peach...

A tras adânc aer în piept pentru a doua oară şi apoi a reuşit să îngaime:

— E mort.

Am uitat să mai respir. Am uitat şi că fata asta era speriată şi se baza pe ajutorul meu.

— Tiffany, e în regulă. Deci tu eşti bine... Inspiră adânc, da? Inspiră adânc şi spune-mi ce s-a întâmplat.

A tras aer în piept de două ori, prelung. Mi-o imaginam tremurând din toate încheieturile. Un alt client aştepta să-i răspund, dar n-am dat atenţie apelului.

— Peach... nu a fost din vina mea...

— Sigur că nu, draga mea. Dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat ca să te pot ajuta.

Cum adică, nu a fost din vina ei? *Adică ea îl omorâse?*

— Cred că a avut un atac de cord, Peach. S-a întâmplat atât de repede... Adică, într-o clipită. Stăteam deasupra lui cu... a lui în mine... Şi el a început să gâfâie. Atunci am crezut că voia să-mi spună că-i place, aşa că am început să mă mişc mai repede, de sus în jos... Doar că nu prea mă uitam la faţa lui, înţelegi?

S-a oprit din nou.

— Apoi nu s-a mai mişcat şi n-a mai zis nimic şi când m-am uitat la el, Peach, faţa lui căpătase o culoare ciudată, violetă. M-am dat repede jos de pe el – adică, închipuie-ţi şi tu ce scârbos... Penisul unui mort în mine... Ciudat, dar încă mai era tare... I-am ascultat inima şi am observat că nu mai respira deloc.

— Bine...

Avusesem timp să mă gândesc. Nu era pentru prima dată când sexul provocase un atac de cord fatal. Cel puţin

ştiam care era situaţia.

— Tiffany, trebuie să închizi şi să suni la 911.

— Poftim? replică ea aproape ţipând. Nu pot să fac asta!

— Trebuie s-o faci, i-am spus cu fermitate. Nu te vor aresta. Dar trebuie să se ocupe de Dave.

— Nu!

La capătul celălalt al firului am auzit-o cum îşi strângea agitată lucrurile.

— Oh, Doamne, amprentele mele sunt peste tot!

Asta era ceva nou

— Ce contează asta? Ai mai fost arestată vreodată?

Îmi spusese că nu atunci când am angajat-o.

— Doar o dată. În New York.

Vocea ei devenise cumva tâfnoasă.

— Şi s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Cu mult timp în urmă – ţinând cont de vârsta lui Tiffany, asta se traducea în luni, nu în ani, iar eu deja începusem să-mi cam pierd răbdarea cu ea.

— Draga mea. Ascultă-mă! îmbracă-te, sună la 911! Vor veni, vor constata ce s-a întâmplat, o să-ţi ceară numele şi telefonul şi cu asta, basta!

Sau aşa speram eu.

Da, recunosc, o parte din mine era de acord cu impulsul lui Tiffany de a fugi de acolo. De a se preface că nu s-a întâmplat nimic; de a-şi vedea de treabă în continuare. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu poliţia, mai ales când lucrul de care te ocupi este ilegal. Cei de la Moravuri nu vor însoţi ambulanţa chemată de urgenţă, dar simţeam totuşi un gol în stomac, gândindu-mă la posibilitatea ca Dave să-şi fi notat pe ceva numărul meu chiar lângă telefon.

Dar situaţia lui Dave – singur, fără soţie, fără prea mulţi prieteni, cu copii care locuiau la trei state depărtare de

aici – mă ţinea lipită de receptor. Era un om onest. Nu aveam de gând să-i las trupul să putrezească în casa sa din suburbii până când cineva ar fi sesizat mirosul degajat. Îmi place să cred că sunt un om bun.

Aşa că am sunat eu însămi la 911.

Am telefonat de pe numărul meu privat şi mi-am folosit numele real, dar le-am spus că primisem informaţia de la o prietenă. Le-am dat adresa, le-am povestit ce se petrecuse şi cu asta s-a terminat. În mod ciudat, după aceea nam mai primit nicio veste, nici de la poliţie, nici de la Tiffany. Am văzut mai târziu un anunţ în ziar despre înmormântarea lui Dave. M-am întrebat care din fostele lui soţii făcuse pregătirile.

Li eram mai mult decât recunoscătoare lui Benjamin. Dacă aş fi murit, el era lângă mine. Lui i-ar fi păsat de mine: nu aş fi ajuns să locuiesc singură într-o casă din suburbii stând mereu cu telecomanda aproape şi cu un om străin lângă mine, venit ca să facă sex pentru bani.

Dar nu eram încă pregătită pentru următorul episod din povestea lui Abby şi a lui Benjamin.

Copil egal familie

Rămăsesem însărcinată.

Lucrul la care te aştepţi cel mai puţin să ţi se întâmple va surveni la un moment dat. Întotdeauna am fost convinsă de asta, iar viaţa mi-a dovedit-o de nenumărate ori.

La fel ca în cazul celor mai multe prietene ale mele, am investit foarte mult efort, mulţi bani şi multă nelinişte ca să împiedic apariţia unei sarcini nedorite. Dacă ai grijă, nu păţeşti nimic, mai ales în zilele noastre. Pe de altă parte însă, am mai făcut sex neprotejat în trecut (fără prezervativ sau anticoncepţionale) şi nu se întâmplase nimic, aşa că atitudinea mea oarecum relaxată la acel moment în raport cu acest subiect era cumva bazată pe

realitate. De fapt, nici măcar nu luam pastile atunci când s-a întâmplat şi nam avut până la acel moment niciun fel de probleme.

Dar vai…

Benjamin tocmai termina ultimul semestru la North Bennet Street School; muncea deja, cu jumătate de normă, pentru o companie de restaurări din zona North Shore şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Gloucester's Eastern Point, renovând una dintre casele părăginite din zona aceea. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre felul în care va reacţiona.

Faptul că mă gândeam la reacţia lui demonstra o schimbare majoră a modului în care priveam viaţa. În trecut, dacă această întrebare s-ar fi ivit, nu mi-ar fi trecut prin minte să mă consult cu partenerul: era corpul meu, decizia mea, una nu prea dificil de luat. Dar viaţa cu Benjamin se dovedea diferită. Nici nu îmi trecea prin cap să nu-i spun, dar nici nu îmi puteam imagina ce reacţie urma să aibă.

Când aveam de dat o veste, obiceiul meu era de a crea cel mai bun cadru, de a pregăti terenul, aşa că l-am sunat pe mobil.

— Bună. Ştii vreun restaurant bun prin Glou-cester?

Părea uimit.

— Depinde ce înţelegi tu prin restaurant bun, mi-a răspuns prudent. Există câteva localuri cochete cu specialităţi din peşte.

Am strâmbat din nas, dar am acceptat.

— Mă gândeam să iau trenul până acolo şi să cinăm împreună.

— Şi cum rămâne cu munca?

Se referea la treburile mele, desigur.

— O pot pune pe Evelyn să răspundă la telefoane.

Lui Evelyn – sau Taylor, cum îi spun clienţii mei – îi

plăcea la fel de mult să vorbească la telefon pe cât îi plăcea să fie call-girl. Ştia cum să-i ia pe clienţi. Într-o noapte fără prea multe apeluri îşi aranja şi ea o întâlnire mică, aşa că oricum ieşea în câştig.

— Desigur, a zis Benjamin. Vino la West Glou-cester şi sună-mă din staţie. Trec eu să te iau de-acolo. Acum trebuie să mă întorc la treabă, dragă.

— Bine, ne vedem mai târziu.

Am închis. „Va fi bine", îmi spuneam. „Orice s-ar întâmpla va fi bine."

*

Restaurantul Gull se află în staţiunea Cape Ann Marina; nu-l remarci dacă nu-l cauţi în mod special. Dar, odată ajuns acolo, n-o să-l uiţi niciodată. Ferestrele de la podea până în tavan oferă o privelişte superbă: iahturile ancorate pe râul Annisquam, toate pregătite să iasă în larg pentru o zi de pescuit şi relaxare.

Le priveam cum vin şi pleacă de aproape o oră fără să găsesc o cale de a spune ceea ce voiam.

Benjamin părea să nu bage de seamă starea mea de agitaţie. Mă aşteptase în gară – deşi staţiile de pe acea linie nu prea pot fi numite gări – şi m-a dus să văd clădirea cât un castel la care lucra el şi o echipă de la North Bennet Street School. Mi-a arătat cu mândrie ce făcuse el până atunci.

— Au şi ceafa de porc, a spus cu încântare, ofe-rindu-mi un meniu. George vine aici aproape în fiecare zi să ia prânzul.

Habar nu aveam cine era George. Nici nu-mi păsa. Am comandat vin şi, după două înghiţituri, mi-am amintit că nu trebuia să beau cât eram gravidă, asta dacă voiam să ţin copilul... Dacă, dacă, dacă. Starea de greaţă care mă făcuse să cumpăr testul de sarcină îmi revenise.

Am gustat puţină salată, ciugulind din fructele de mare

şi din garnitură şi încercând să nu privesc spre ceafa de porc din farfuria lui Benjamin (pe care o ceruse, desigur, în sânge). Într-un sfârşit, mi-am dat seama că nu ştiam cum să-i dau vestea.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, am zis cu un aer gânditor.

De-abia atunci mi-am dat seama că el îmi explica cu înflăcărare ceva legat de cornişe.

— Scuză-mă, nu am vrut să fiu nepoliticoasă şi să te întrerup.

S-a încruntat, vădit îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

M-am gândit la toate felurile în care voiam să-i spun acel lucru, le exersasem în tren, după care am renunţat. Fără cuvinte, am deschis geanta, am scos testul de sarcină şi i l-am dat.

După aceea am vomitat.

—

Există momente în viaţă când îmi imaginez că sunt una dintre divele de altădată. Audrey Hepburn. Kate Hepburn. Grace Kelley. Lauren Bacall.

Dar, în adâncul sufletului, în acele momente când realitatea preia controlul, înţeleg că întotdeauna voi semăna mai mult cu Luciile Ball în rolul Lucy Ri-cardo[24].

În mod cert, să vomiţi într-un restaurant pare mai aproape de stilul ei.

Toată lumea s-a purtat foarte frumos cu mine, trebuie să recunosc. Mizeria a fost curăţată repede şi eficient; Benjamin a rămas în urmă pentru a achita nota de plată şi pentru a-şi exprima scuzele de rigoare, în timp ce eu am stat şi l-am aşteptat afară, pe ponton. Lemnul de sub picioare trosnea din când în când, lucru care îmi prindea

[24] Luciile Desiree Ball (1911-1989) – actriţă americană de comedie, celebră pentru rolul Lucy Ricardo din serialul *I Iove Lucy.* (n. Red.)

bine; şi eu simţeam că eram gata să mă sparg în mii de aşchii.

Benjamin se afla lângă mine.

— Gata, am rezolvat totul.

— Lartă-mă, i-am zis eu pe un ton jalnic. A fost foarte urât din partea mea.

M-a luat pe după umeri.

— N-o să spun decât atât: a fost memorabil. O să putem să-i povestim primului nostru născut că el sau ea a făcut valuri încă de la început.

M-am întors spre Benjamin:

— Vrei să spui…

Vocea mi s-a stins; brusc, mă simţeam prea obosită ca să mai articulez vreun cuvânt.

Benjamin a scos testerul din buzunarul lui.

— Uite aici, mi-a zis, scotocind după un pix.

Incruntându-se puţin din pricina concentrării, a scris data pe tester, după care mi l-a întins.

— Un suvenir, a zâmbit el. Un suvenir care să ne amintească de începuturi.

Aşa am aflat noi de Sam. Pe neaşteptate, totul părea atât de simplu…

Hotărâri

Poate că Benjamin şi cu mine conveniserăm să facem un copil, dar asta nu însemna că eu începusem măcar să înţeleg ce schimbări se impuneau în urma unei asemenea hotărâri. Nu eram pregătită pentru o sarcină. Nu mă vedeam în stare să cumpăr cărţi despre copii, să mă gândesc la haine… „Oh, Doamne, să nu-mi mai pot vedea de sus picioarele timp de câteva luni! Eram totuşi încă matroană. Sexy şi şireată… O femeie care nu ştie ce e

acela un accident. Îmi venea greu să fac aşa încât acele două imagini despre mine – *cele două realităţi* – să fuzioneze într-un mod care să aibă logică

Reacţia mea imediată a fost să ignor faptul că eram însărcinată. Am fost la doctor, am început să iau ceva vitamine şi am încercat de câteva ori să mă las de fumat; nu puneam vin în gură decât o dată pe săptămână şi am lăsat deoparte drogurile definitiv; dar cam la asta s-a limitat tot ce am făcut.

De parcă viaţa mea nu era suficient de complicată şi fără să fi fost gravidă. Trei zile după cina de la Gloucester, am auzit la ştiri că o prostituată, care lucra pe Kneeland Street, murise asasinată. Ce drăguţ din partea lor să menţioneze că fusese prostituată, m-am gândit eu cu un gust amar. Ştirea căpăta astfel o altă valoare. La urma urmei, pe cine interesează dacă moare o chelneriţă, o angajată de la vreo bancă sau o funcţionară? Desigur, dacă sar fi încadrat în vreuna dintre aceste categorii, probabil că acum ar mai fi fost încă în viaţă. Să negi pericolul care decurge din practicarea unei profesii ilegale în care ai de-a face cu oameni cu probleme înseamnă să contrazici evidenţa.

Cu toate că eu le ofer angajatelor mele mult mai multă siguranţă şi mai puţină expunere la violenţa din jur decât dacă ar fi lucrat pe stradă, cu sau fiără proxenet, nu pot jura cu mâna pe inimă că dorm ftră coşmaruri.

Am citit recent că într-un oraş din Canada – parcă Montreal – a fost construită o bază de date cu probe de ADN ale prostituatelor de acolo. În caz că li se întâmplă ceva, trupurile lor vor putea fi astfel identificate.

Presupun că destul de multe femei uşoare au acceptat să li preleveze probe pentru identificarea ADN şi mi se pare un lucru trist şi de-a dreptul înspăimântător: îţi asumi faptul că decesul tău violent poate surveni oricând

şi, mai mult, că nimeni nu-ţi va putea identifica trupul. Mă trec fiori când mă gândesc la asta şi, ca să fiu sinceră, încerc din răsputeri să n-o fac.

Rezultatul mutării într-un loc nou împreună cu Benjamin şi a faptului că eram gravidă a fost senzaţia că, în sfârşit, ajunsesem „acasă”. Iubeam zona Charles-town chiar mai mult decât Bay Village. Era o combinaţie ciudată de lux şi farmec, iar acolo m-am simţit încă din prima zi ca şi cum m-aş fi aflat în sânul unei mari familii.

Charlestown nu a fost întotdeauna o zonă rezidenţială. Când baza navală Charlestown reprezenta singura atracţie de acolo, viaţa aici nu era tocmai plăcută. Fusese un cartier de muncitori, iar faptul că era liniştit se datora doar intereselor pe care mafia le avea în zonă. Dar Nixon a închis baza navală ca să se răzbune pe statul Massachusetts şi, după o perioadă ce a semănat cu o convalescenţă, regiunea s-a populat din ce în ce mai mult pentru că oamenii care lucrau în sectorul financiar au descoperit că îşi puteau acum permite să locuiască în oraş. În scurt timp, nimeni altcineva nu mai avea loc de ei aici. Am avut mulţi clienţi care locuiau în Charlestown. Şi încă am destui.

Locul îşi are istoria lui încă de dinainte de construirea bazei navale, iar unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la Charlestown este incapacitatea bostonienilor de a face lucrurile cum trebuie. Nu contează că am greşit, rămânem pe poziţii.

În primul rând, Bunker Hill Monument, vizibil de la câţiva kilometri, este un obelisc în stil egiptean care comemorează bătălia pierdută de „patrioţi”[25].

---

[25] Monumentul comemorează bătălia de la Bunker Hill (17 iunie 1775), purtată între britanici şi locuitorii celor 13 colonii din Lumea Nouă, fiind confruntarea cea mai importantă din Războiul de Independenţă. (n. Red.)

Bătălia nici măcar nu a avut loc pe Bunker Hill! E doar un detaliu, dar unul real.

Nu mă înţelegeţi greşit, ar fi trebuit să fi avut loc pe Bunker Hill. Britanicii plănuiseră să-l fortifice, aşa că patrioţii au încercat să fie primii acolo. Au ajuns pe întuneric însă, aşa că au fortificat un alt deal. Prin urmare, faimoasa bătălie de pe Bunker Hill a avut loc într-adevăr – numai că monumentul a fost ridicat pe un alt deal, pe Breed.

Şi, până la urmă, britanicii au câştigat. Interesantă această ciudată lecţie de istorie.

Benjamin şi cu mine ne-am plimbat prin toată zona Charlestown în primăvara aceea. Am făcut chiar şi vizita turistică obligatorie la bordul faimoasei fregate *Constitution.* În general, mergeam prin pieţele cu arbuşti de liliac frumos mirositor şi cu plante agăţătoare, pe străzi înguste şi întortocheate, luminate de lămpi cu gaz în stil vechi. Reuşeam să rezerv o masă la faimosul restaurant Olive destul de des şi eram foarte mândră de asta; până şi numai acest lucru a contat imens pentru mine.

Într-un sfârşit, am început să le spun oamenilor – prietenilor foarte, foarte apropiaţi – folosind clasicul eufemism desigur, că eram însărcinată. Am încercat multe alte figuri de stil. Rămăsesem grea. M-am rotunjit. Benjamin mi-a sugerat bine-cunoscutul „cu burta la gură” şi s-a ales cu o pernă în cap. Să afirm că toţi ceilalţi păreau surprinşi ar fi ştirea secolului, numai că spusă pe jumătate.

Cred totuşi că era vina mea. Ani la rând am încercat să par o femeie misterioasă, sofisticată, să fiu mai mult Peach decât Abby; şi percepţiile oamenilor nu se modifică doar pentru că te-ai îndrăgostit.

Nu am spus asta nici unui client, evident. Erau convinşi

că ştiau cam ce gen sunt: pantofi cu tocuri înalte, ciorapi fini, o rochie neagră semitransparentă, stând cu picioarele pe birou, cu spatele sprijinit de spătar în timp ce discutam cu ei... Doar o iluzie. Şi chiar când începeam să mă cred aşa, nu mă îmbrăcam niciodată în felul acesta când mă apucam de lucru. Întotdeauna am preţuit, înainte de toate, confortul. Dar făceam minuni cu ajutorul vorbelor, al inflexiunilor vocii mele. Lăsam să se subînţeleagă orice, minţeam despre toate cele; cu cât clienţii mă cred mai sexy, cu atât îmi merge mai bine afacerea.

Nici până acum clienţii mei nu au aflat nimic despre viaţa mea personală, despre faptul că sunt căsătorită, despre fiul meu, despre locul în care stau, despre preocupările mele, despre felul în care arăt. Peach încă a rămas doar o plăsmuire a minţii lor şi a gândurilor mele.

*

Jill a început să lucreze pentru mine la puţin timp după ce m-am mutat în Charlestown cu Benjamin.

Eram încântată. Asta pentru că era absolut superbă; avea un ten sidefiu, un chip desprins parcă dintr-un tablou prerafaelit, încadrat de un păr negru şi ondulat, ochi mari şi căprui. Tocmai îşi terminase un stagiu în cadrul armatei israeliane şi voia să câştige cât de mulţi bani putea într-un timp cât mai scurt, lucru care mie îmi convenea de minune.

Nu avea maşină, dar poseda, în schimb, o energie nelimitată şi dorea să rezolve orice cerere. Mergea oriunde, la orice oră, la oricine, atitudine pe care o apreciam mult mai mult decât o lăsam să vadă. Uneori mă simt de parcă toate angajatele mele ar fi nişte VIP-uri: nu pot să mă văd cu ăla, nu pot înainte de şapte, poate după nouă, asta doar joia, în suburbii, în zona Southie, doar cu un asiatic, iar asta numai dacă este vorba despre un tip

căsătorit... Lista de pretenţii era aşa de lungă şi de detaliată, că uneori aveam impresia că îmi trebuie o bază de date. Ţinută într-un program *performant.*

Dar Jill accepta să facă orice cu oricine şi oricând, iar clienţii o adorau. Era tânără, degaja un aer proaspăt şi se pricepea prea bine să negocieze, lucru care e foarte rar.

Odată, i-am făcut o programare pentru un client din suburbii. Maşina destinată ei mai ducea o fată în aceeaşi zonă. Tipa cealaltă şi-a terminat întâlnirea şi a venit să o ia şi pe Jill. Acolo însă a aflat că bărbatul respectiv voia să prelungească întâlnirea cu Jill cu o oră.

— Doar dacă ne vrei pe amândouă, s-a alintat ea.

Iar el a acceptat, ajungând să se destrăbăleze încă două ore cu ambele fete. În fine, nu spun că nu eram şi eu în stare să aranjez aşa ceva, dar Jill făcea singură o mare parte din treaba care îmi revenea mie. Când se vedea cu un client nou, nu ezita niciodată să-l bată la cap să-şi stabilească pe loc o nouă întâlnire cu ea.

— Sunt liberă mâine seară, ne vedem la opt? îl întreba în timp ce se îmbrăca şi, înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmpla, eu îl sunam pentru confirmare.

Poate că toate acestea se datorau disciplinei desprinse în armata israeliană

— Până la urmă, n-am de unde şti –, dar nu-mi amintesc de vreun tip care s-o fi refuzat pe Jill.

Lucru pe care nu-lpot spune despre mine.

O programam mai ales în nopţile aglomerate. Îi stabileam trei întâlniri, una după alta, iar ea voia mai mult. Mă întrebam cum se dregea între partidele de sex, din moment ce şoferii o duceau de la un client la altul. Totuşi, nimeni nu se plângea. Adevărul este că eu câştigam foarte mulţi bani de pe urma ei şi nu aveam de gând să aflu care îi era secretul. Bănuiam că nu mă trage în piept şi că nu-mi fură clienţii. Nici nu ar fi avut timpul

necesar, pentru că mă îngrijeam să fie extrem de ocupată. Şi, de obicei, eu aflu când una dintre fete încearcă să ţină pentru sine clienţii fideli. Asta se poate întâmpla pe termen scurt, dar pe o perioadă lungă se dovedeşte că relaţia adevărată este, de fapt, între mine şi client. Pe jumătate, joc rolul de confesoare, pe de alta, de femeie dominatoare. Iar bărbaţii se întorc întotdeauna la mine, cerându-mi iertare, ca nişte soţi care au călcat strâmb şi care se justifică într-un moment de vulnerabilitate, jurând că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Şi, ca orice soţ care a înşelat, o vor mai face. Aşa că îi pedepsesc o vreme, trimiţându-le fete pe care nimeni altcineva nu vrea să le vadă. Apoi îi iert. Ciclul se reia şi decurge în mod predictibil.

Nu mă gândeam că Jill mi-ar fura clienţi – cel puţin, nu într-atât de des ca să pierd o sumă comparabilă cu banii pe care mi-i aducea. Şi mai ştiam şi că această situaţie nu va dura. Nimeni nu poate presta pentru atâţia clienţi pentru o perioadă prea îndelungată; entuziasmul se stinge mai devreme sau mai târziu. Cele care rezistă sunt cele care o fac cu măsură. Margot mergea la întâlniri doar în weeken-duri; Jen, după câteva luni de când lucra pentru mine, se vedea cu un singur client pe noapte; Cam ieşea pe teren doar dacă îşi făcuse antrenamentul pe ziua respectivă. Ele sunt cele care au rezistat. Când am de-a face cu femei ca Jill, mă aştept ca ele să renunţe după maximum trei luni. În acest răstimp eşti dispusă pentru orice. Când depăşeşti acest interval, survine epuizarea, iar eu sunt foarte atentă la acest prag, pentru că, atunci când eşti terminată, greşeşti. Bine, nu este vorba de genul de greşeală pe care o săvârşeşti când accepţi să ţi se preleveze mostre ADN pentru poliţia locală; dar sunt totuşi greşeli serioase pe care nu le doresc atâta timp cât eu sunt cea care stau de veghe.

A trecut o lună şi eu cu Benjamin am cumpărat mobilă nouă pentru sufragerie. Nici nu mi-aş fi imaginat vreodată că astfel de cumpărături mi-ar putea provoca o asemenea fericire, din moment ce mâncarea comandată şi consumată pe măsuţa de cafea reprezentase pentru mine norma. În vechiul meu apartament din Bay Village mâneam pe unde apucam. Iar acum, ne aflam în jurul acestei mese din fier foijat şi sticlă, stând pe scaune tapiţate, iar toate acestea se datorau în mare parte venitului pe care Jill mi-l aducea.

Primul indiciu că existau probleme l-am primit, cum se întâmplă întotdeauna, chiar de la clienţi. John Richter m-a sunat într-o seară şi mi-a cerut să se vadă cu o fată. I-am spus pe nerăsuflate că Jill era disponibilă.

— Bine, Peach, dar, altcineva mai e?

— De ce, John, ce s-a întâmplat?

Ştiam că s-a petrecut ceva. John era un tip dulce, de treabă şi nu cred că mai refuzase cândva vreo fată în cei patru sau cinci ani de când apela la agenţia mea.

Şi-a dres glasul. De două ori. Semn rău.

— Nu, nimic, doar că... ăăă... Peach, e în regulă. Poate că doar mi se pare. Poţi s-o trimiţi pe Jill.

— Nu, John, dacă e vreo problemă, trebuie să ştiu despre ce-i vorba. Te rog să-mi spui.

Şi-a dres din nou glasul.

— Păi, nu e chiar ceva rău. Poate că mă înşel, poate doar mi se pare...

„Treci la subiect odată”, gândeam eu nerăbdătoare.

— Sunt sigură că nu e aşa, am încercat eu să-l liniştesc. Ascultă, e vorba de serviciile pe care le ofer. Pentru mine dacă eşti sau nu mulţumit contează. Mi-ai face o mare favoare dacă m-ai ajuta...

John a inspirat adânc.

— Păi, ştii, nu-mi cere niciodată în mod explicit bacşiş –

„Ar face bine să nu o facă”, mi-a trecut mie prin minte –, dar te face să te simţi prost dacă nu-i dai ceva în plus, mă înţelegi?

— Nu aveam nici cea mai vagă idee că face asta.

John se fâstâci. Era avocat, mi-am amintit eu atunci. Speram, pentru binele lui, că nu se simţea aşa de încurcat şi în faţa juraţilor.

— Păi... Ei bine... face aluzii, a reuşit el, într-un final, să spună. Nu îţi zice nimic în faţă, dar te face să înţelegi că ar fi mai bine dacă te-ai conforma.

— Poţi să-mi exemplifici?

Nu mai ştiu dacă am întrebat din fascinaţie sau din repulsie.

— Păi, i-am spus că urma să iau bilete la Boston Pops şi mi-a sugerat că trebuia să îi iau şi ei bilete. Şi... ăăă... i-am luat.

Părea ruşinat, cum, de altfel, şi trebuia. Jill demonstra un neaşteptat spirit întreprinzător.

— Continuă, l-am îndemnat eu hotărâtă.

Trebuiau, să fie la mijloc şi alte lucruri.

— Păi, cam asta e... Serios. Bine, mai sunt şi celelalte lucruri...

— Ce gen de chestii?

Mă făcea să scrâşnesc din dinţi şi brusc mă enervasem cumplit pe Jill că îl făcuse pe omul ăsta drăguţ să se simtă atât de prost.

— Păi, am spus la un moment dat că vreau să-mi cumpăr un nou set de farfurii şi m-a lăsat să înţeleg... că ar trebui să i le dau ei pe cele vechi.

— John, îmi pare rău, am zis, simţindu-mă complet neajutorată.

Dar John mă ignoră şi turui mai departe.

— Iar bluza mea Gretzky... a adăugă el trist. Fratele meu vitreg obţinuse pe ea un autograf...

— John, sunt şocată...

— Şi o parte din bijuteriile mamei... A vrut să le încerce în timp ce – ăăă

— Făceam sex, ştii tu, şi i-am zis că îi stăteau foarte bine... Şi chiar arăta bine cu ele, Peach, strălucea de-a dreptul, aşa că i-am spus că i le pot împrumuta. A zis că nu, că îi era teamă, că s-ar ataşa de ele aşa de tare, încât nu mi le-ar mai înapoia. Sigur că i-am zis...

„Sigur că asta ai făcut..."

— ... Şi a mai adus odată o prietenă care nu lucra pentru tine, care nu voia să lucreze pentru o agenţie, dar Jill îi povestise despre mine şi ea voia să facem sex în trei, aşa că am acceptat...

Aoleo!" Deja atacurile lui Jill mă vizau direct.

— John, i-am zis ferm, pentru a stăvili noianul de informaţii, îţi mulţumesc că mi-ai zis. Jill nu va veni să te vadă în seara asta. De fapt, Jill nu se va mai vedea cu nimeni de-acum înainte...

— Nu poţi face asta! a ţipat el.

— Şi de ce n-aş putea?

Crezusem că asta îşi dorea.

— Îşi va da seama că eu am turnat-o, se tângui el. Va şti că eu ţi-am zis, Peach, şi are numărul meu de telefon, ştie unde locuiesc, unde lucrez...

Dar de ce ştia unde lucrează?

— Am luat-o acolo odată, ştii tu, când am stabilit o întâlnire pentru câteva ore... Am făcut-o pe birou...

Părea jenat de întreaga situaţie, iar eu îmi imaginam acea încăpere cu tavan înalt şi cu panorama pe care o ofereau ferestrele unei clădiri amplasate pe malul apei.

— ... Şi cred că l-a cunoscut şi pe partenerul meu de afaceri, nu ştiu sigur...

Bătea în retragere. Nu numai că el i-o prezentase, dar tipa se întâlnea acum şi cu partenerul lui de afaceri,

puteam să jur. Asta nu însemna că îmi fură un client, teoretic, dacă era să dau curs felului în care gândea Jill.

— Ştiu că o vor apuca toţi dracii, ştiu sigur că va...

„Vai, John!” Acestui avocat de peste 50 de ani, asociat în cadrul unei firme importante de profil din Boston, îi era frică nu cumva s-o supere pe o individă de 21 de ani care de-abia făcuse vârsta să se înscrie la facultate?

— John, nu îi voi spune că am vorbit cu tine.

— Îşi va da seama!

Simţeam din vocea lui că îl apucă istericalele.

— Va şti că eu am fost, Peach, îţi jur!

— Nu fi fraier! am zis eu pe tonul cel mai mămos cu putinţă. John, ascultă-mă... Ascultă-mă cu atenţie! Trebuie să îţi revii. Voi mai vorbi şi cu alţi oameni, bine? Ştii că e foarte probabil ca şi alţii să fi păţit la fel.

Dacă s-ar fi aflat în faţa mea, i-aş fi tras o palmă ca să se trezească.

— John? John, mă asculţi?

— Da, Peach, mi-a răspuns el cuminte.

— Nu îi voi spune lui Jill că noi doi am stat de vorbă. Voi mai discuta şi cu alţii, iar apoi mă voi confrunta cu ea. Îţi promit că nu va veni după tine. Dar să ştii că trebuia să-mi spui despre toate astea din timp.

— Ştiu, Peach...

— Totul va fi bine, i-am zis şi apoi am inspirat adânc. Între timp, o să ţi-o trimit pe Sarah în seara asta, drept cadou din partea mea. E superbă, blondă, slabă şi se gândeşte să dea examen la Drept. Te vei simţi bine...

— Bine, Peach. Mulţumesc.

— Cu plăcere, John.

Am închis telefonul. „O s-o omor pe fătuca asta.”

Suflet romantic

Jill n-avea cum să dispară. Asta nu se întâmplă în cazul celor fată de care nutresc asemenea sentimente amestecate.

Dar viaţa îşi continuă cursul. Urăsc să fac concedieri şi apelez la acest lucru doar atunci când este absolut necesar. Într-o lume în care relaţiile reprezintă totul, nu prea eşti dispus la renunţări. Aşa că am lăsat-o să se cufunde în acea uitare în care îşi dorise să se afle. Aveam să mă ocup de ea ceva mai târziu. Pe moment trebuia să mă concentrez asupra propriei vieţi.

Dacă mi-ar cere cineva să-i indic numărul unu de pe lista locurilor mele preferate, i-aş răspunde imediat: Block Island. Dacă n-aţi auzit de acest loc, nu-i de mirare, deşi cineva, cândva, undeva l-a numit unul dintre ultimele locuri extraordinare din America.

Când m-am mutat prima dată în Boston şi mă duceam la Emerson, o prietenă de-a mea, pasionată de ciclism, m-a convins să facem o excursie acolo.

— O să închiriem biciclete atunci când vom ajunge. O să fie minunat, m-a asigurat ea.

Am fost încântată de trecerea cu feribotul, dar n-a reuşit să mă captiveze ciclismul. (N-am nimic împotriva practicării sporturilor, cel puţin nu a priori, dar prefer să mă aflu într-o ambarcaţiune ce străbate luciul apei decât să dau la pedale traversând un deal plin de praf, sub soarele fierbinte.) Am admirat vechile hoteluri în stil victorian ce se aliniau de-a lungul malului şi am simţit că parcă mă întorceam în timp, într-o epocă a eleganţei şi a frumuseţii, când în fiecare după-amiază se servea ceai, se juca crichet, iar oamenii se îmbrăcau special pentru cină. M-am îndrăgostit de Block Island, iar sentimentele mele nu s-au schimbat niciodată

Odată, aproape că era să ajung cu Jesse acolo, dar el a

anulat întâlnirea noastră în ultima clipă, aşa că am rămas acasă şi m-am îmbătat. M-am enervat foarte tare, dar acum, gândindu-mă din perspectiva prezentului, mă bucur că s-a întâmplat aşa. Nu aş putea suporta gândul ca Jesse să fi pângărit locul acela.

Benjamin însă a făcut din acest prilej o surpriză.

— Crezi că poţi găsi pe cineva care să răspundă la telefon pentru două nopţi? m-a întrebat el în treacăt în timp ce spălam rufele împreună.

Casele din Charlestown au spălătorie şi uscătorie, într-o încăpere separată de baia principală. Probabil că aş fi apreciat mai mult genul acesta de lux dacă n-aş fi avut prostul obicei de a-i plăti pe cei de la curăţătorie să-mi spele rufele.

— Aş putea să încerc. De ce?

A ridicat din umeri, concentrându-se asupra şosetelor pe care la spăla.

— Oare de ce niciodată nu se mai potrivesc una cu alta după spălare? se întrebă el retoric. Nu ştiu, Abby, fără un motiv anume. Aş vrea să plec undeva şi cred că şi ţie ţi-ar prinde bine. Ai muncit mult.

Îmi place la nebunie să văd că oamenii observă cât de mult muncesc. Şi apreciez acel soi de recunoaştere pe care oamenii ţi-o arată atunci când munceşti mult.

— Da, am muncit, am rostit eu cu modestie. Şi la ce te-ai gândit?

S-a îndreptat de spate şi m-a privit:

— Ce zici să mergem la Block Island?

Nu l-am întrebat cum de ştia de preferinţa mea pentru Block Island. Benjamin acordă atenţie tuturor lucrurilor.

— Mi-ar plăcea, am spus.

Una era să observe că îmi plăcea locul respectiv şi cu totul altceva e să mă invite să mergem acolo. Mă simţeam copleşită. La urma urmei, el era prinţul meu.

— Excelent, a adăugat el, din fericire fără să ştie că îl priveam ca pe prinţul meu. O să sun la hotel. Când vrei să mergem?

— Oricând, am răspuns automat, după care mi-am venit în fire. Adică... Ce-ar fi dacă aş lucra vineri noapte şi am merge acolo sâmbătă, rămânând până luni seară? Cum ţi se pare?

Probabil că nu-i convenea. Avea şi el o slujbă. Mi se întâmpla să uit că locuiam cu un bărbat care trăia într-o lume guvernată de programul 9.0017.00. Răspunsul va fi unul negativ şi atunci vom începe să ne certăm a cui muncă e mai importantă...

— Perfect, a zis el.

Am făcut abstracţie de argumentele pe care le pregătisem şi am ridicat coşul cu rufe cu aerul unui om supus.

Dacă mergeţi vreodată acolo, cazaţi-vă la hotelul Manisses. Deşi numele mi s-a părut întotdeauna a fi unul de provenienţă sudică („Se spune Manisses, nu Manassas, Abby", mă corecta mereu Benjamin), de fapt, este o denumire care provine din limba tribului Narragansett[26] care înseamnă „Insula micului Dumnezeu". Foarte economicoşi în exprimarea lor, oamenii care făceau parte din acest trib! Hotelul se integrează perfect în peisajul insulei, fiind una dintre acele clădiri ce seamănă cu o doamnă din epoca victoriană, ale cărei încheieturi trosnesc şi care este cam arţăgoasă, dar care îşi păstrează întreaga eleganţă chiar dacă ar fi avut nevoie de ceva îmbunătăţiri şi de un corset mai strâmt. Camera noastră (neinspirat numită *Palantine,* după unul dintre vasele naufragiate în zonă) avea şi jacuzzi, facilitate

[26] Trib amerindian al cărui teritoriu cuprindea Rhode Island, zone din Connecticut şi estul statului Massachusetts. (n. Red.)

modernă care nu prea se potrivea cu restul; adevărata atracţie a hotelului era însă barul.

Acolo ti se serveau cocteiluri extraordinare, beneficiai de panorama portului

— Toate astea în vreme ce te aflai într-un cadru al cărui stil nu se va demoda niciodată.

Ne făcusem rezervare pentru cină la ora şapte seara şi pe la şase ne-am îndreptat spre bar. Mă gândeam la nişte amestecuri alcoolice albastre – întotdeauna mi-au plăcut cocteiluri colorate cât mai năstruşnic –, dar Benjamin făcuse nişte aranjamente în avans şi, la masă, ne aştepta o sticlă de Mumm's[27].

— Ce-i asta?

Da, uneori şi eu mă prind mai greu.

Benjamin şi barmanul au schimbat priviri pline de subînţelesuri, după care acesta din urmă a scos dopul – pe care l-a palmat discret – apoi a umplut cele două pahare înalte cu picior. Avea un zâmbet larg. Pe mine mă încerca o senzaţie ciudată, ca şi cum aş fi avut fermoarul de la spate al rochiei desfăcut sau cine ştie ce alt lucru m-ar fi stânjenit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat nedumerită.

— Uite...

A deschis o cutiuţă, după care mi-a întins-o. Da, *uneori mă prind chiarfoarte greu.* Inelul cu piatră sclipea de-ţi lua ochii, aşezat pe catifeaua albastră, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Poate că, până la urmă, matroana asta cu totul specială n-a reuşit să alunge cu totul sentimentalismul din inima ei.

Poate că a fi sentimental are legătură cu felul raţional în care îmi organizez activităţile zilnice.

Nu poţi să nu te schimbi când petreci mult timp privind

[27] Una dintre cele mai renumite mărci de şampanie. (n. Red.)

cum unii îşi distrug vieţile, când tu reprezinţi modalitatea prin care ei îşi câştigă existenţa, banii

— Pe care îi cheltuiesc apoi pe acele lucruri care i-ar putea ucide.

Când am deschis agenţia, nu prea m-am gândit la toate aceste aspecte. Refuzam să cred în existenţa efectelor secundare provocate de serviciile oferite de agenţia mea. Eram prea entuziasmată de faptul că mă ocupam cu lucruri ilicite, de banii pe care-i încasam, de succesul activităţii, precum şi de minunatul statut pe care-l căpătasem subit în viaţa de noapte a Bostonului – asta ca să menţionez doar câteva motive. Aveam o perspectivă foarte egocentrică asupra lumii; dar profesia mea încurajează această atitudine, aşa că mi-e greu să cred că aş fi obţinut succesul de care mă bucur dacă m-aş fi raportat la toate acestea.

Dar, pe măsură ce timpul trecea, şi priorităţile mele se schimbau, m-a cuprins îndoiala. Am început să am dubii şi să mă întreb din ce în ce mai des dacă eram chiar imaculată ca floarea de crin, inocentă aşa cum mă credeam. Mă gândeam dacă puteam să continui ceea ce făceam, considerându-mă mulţumită de mine însămi.

Realitatea era că trimiteam fetele în locuri în care eu nu m-aş fi dus niciodată, le îndemnam să facă nişte lucruri pe care eu nu le-aş fi făcut niciodată şi, dacă ar fi s-o iau de la capăt, tot aşa aş proceda. Intrasem în toată povestea asta pentru bani, aşa cum o făcuseră toţi din domeniu. Iar banii erau suficient de mulţi pentru a-mi linişti conştiinţa pe perioade îndelungate.

Există mai multe etape în acest proces în care încerci să te justifici. Ştiam, ba chiar aveam certitudinea că, dacă fetele nu ar fi lucrat pentru mine, atunci s-ar fi dus s-o facă pentru altcineva şi probabil ar fi nimerit undeva unde ar fi fost tratate mult mai rău decât la mine. Ştiam destule

despre celelalte agenţii din oraş, ca să nu mai vorbim de proxeneţii de pe străzi şi consideram că aparţin unui fel de elită a domeniului în care activam. Aceste convingeri şi-au făcut treaba pentru o vreme.

Mai există şi scuzele pe care ţi le găseşti luând în considerare că nouăzeci la sută dintre clienţii mei, aşa cum am mai menţionat, sunt băieţi buni, care îşi doresc sex normal. Ei alcătuiesc cea mai largă categorie de bărbaţi care s-au bucurat de fetele mele ani şi ani la rând. Îi cunosc, atât cât poţi să cunoşti pe cineva în micul nostru univers, şi am încredere în ei; măcar eram convinsă că-i puteam manevra aşa cum voiam eu. Dacă o fată venea la mine să lucreze după ce prestase pentru celelalte agenţii, consideram că făcuse un pas înainte, spre o viaţă mai bună. Uneori, una dintre fete mă părăsea pentru ceva şi mai bun. Câteodată, reuşea să treacă peste problemele financiare care o împinseseră să ajungă într-o astfel de poziţie, şi-şi vedea de treabă mai departe, iar eu mă felicitam pentru faptul că jucasem un rol important în drumul ei spre succes. Îmi spuneam atunci că făcusem un lucru bun.

Apoi, la un moment dat, n-am mai trecut nimic prin grila raţionamentelor.

Astăzi? Nu mă simt vinovată pentru ceea ce fac, cu toate că nu încerc să mă păcălesc că aş fi vreun fel de Maica Tereza. În ţara asta purtăm cu toţii povara trecutului nostru puritan. Este singurul loc din lume unde a urmări în direct la televizor o crimă nu e o problemă, dar unde imaginea unui sfârc nu-şi găseşte loc pe micul ecran şi chestia asta mi se pare o nebunie. Eu înlesnesc întâlnirea dintre doi adulti care sunt de acord să petreacă o oră împreună; el îşi face damblaua, iar ea se alege cu banii. Sincer, nu văd ce anume este greşit în chestia asta.

Şi nici nu înţeleg de ce se bate atâta monedă pe acest

aspect. Este o slujbă. Şi întotdeauna a fost, numai că eu obişnuiam să-i confer o aură atât de romantică, încât friza parodia. Undeva, de-a lungul acestui drum, busola mea interioară s-a dereglat.

Lucrurile ilegale stârnesc un soi de surescitare. În societatea noastră, toate aceste lucruri ilicite par şic, la modă şi chiar romantice. Asta este şi imaginea mea despre mine: sunt Peach, sexy şi seducătoare, isteaţă şi înţelegătoare, o adevărată divă a Bostonului. Iar asta m-a ajutat să trec prin nenumăratele perioade dificile şi peste nesiguranţa, pe care altfel n-aş fi reuşit s-o ascund.

Totuşi, pe măsură ce îmbătrâneşti, a te situa în afara legii devine o acţiune din ce în ce mai puţin atrăgătoare. Am rămas însărcinată. M-am căsătorit. Caracterul ilegal al lucrurilor de care mă ocup a fost un rău necesar, dar, la un moment dat, nu mi s-a mai părut încântător.

Una peste alta, am fost îndrăgostită de munca mea, considerând-o la modă şi fermecătoare, apoi mi s-a părut a deveni din ce în ce mai stânjenitoare, după care m-a plictisit, pentru ca, în sfârşit, să ajungem la atitudinea din prezent: este serviciul meu şi atât. Conduc o afacere şi o fac bine. Şi, la fel ca orice altă femeie care munceşte şi este şi mamă în acelaşi timp, ştiu că există dificultăţi în a păstra un echilibru în toate..

Orice femeie care are un post executiv într-un dintre marile corporaţii vă poate confirma asta...

Am devenit tot mai atentă la toate lucrurile imediat ce ne-am mutat în Charlestown. În trecut, nu mă gândisem mai deloc la felul în care mă percep vecinii. Nu mă interesau părerile lor. Acum însă ne împrieteniserăm cu bătrâneii care locuiau în aceeaşi clădire cu noi, făcusem cunoştinţă cu oamenii de la magazinul din colţ, unde încă mă duc zilnic să-mi cumpăr ţigări, chiar dacă Benjamin, mama mea, mama lui şi toţi ceilalţi apropiaţi mă

îndeamnă să mă las de fumat.

Oamenii importanţi din viaţa mea – prietenii mei, familia şi chiar clienţii mei – mă acceptau aşa cum eram şi acceptau necondiţionat ceea ce făceam. În trecut, unica *persoană* la care mă raportam era o matroană fermecătoare şi de succes. După ce ne-am mutat, toate lucrurile s-au schimbat şi, de aceea, nici felul în care mă comportam nu mai era acelaşi.

Am păstrat telefonul mobil, dar nu l-am mai folosit decât atunci când nu eram la birou: telefonul fix este mai sigur. Am tot spus povestea mea cu firma de catering până când mi s-a acrit. Voiam să reprezint ceva mai mult decât Peach; voiam ca şi despre Abby să pot vorbi.

Nu ştiu dacă am făcut-o pentru Benjamin sau dacă el a făcut-o pentru mine, dar, până când ne-am căsătorit, m-am autoanalizat din mai multe puncte de vedere. Încercam să văd portretul în toată complexitatea lui; eram o poetă din Sud, o matroană, o soţie şi o viitoare mamă – tot ce este complicat în fiinţa umană se regăsea şi în mine.

M-am înscris într-un club de sănătate şi am început să practic înotul în fiecare zi. Mergeam la piscină aşa cum obişnuiam să mă duc la cafenele. Stăteam pe marginea bazinului ţinând pe genunchi agenda cu coperte negre, notând versurile din poemele mele care parcă umpleau întreaga atmosferă din jurul meu. Am scris despre începutul şi sfârşitul vieţii, precum şi despre oamenii care-şi vindeau trupurile şi despre cei care-şi vindeau sufletele. Mă uitam la culoarea imposibilă, clorotică a apei şi-mi închipuiam insule leneşe scăldate în lumină, aflate în mările sudice, zile lungi, nesfârşite, nisipul între degetele mele de la picioare. Şi am scris despre toate acestea.

Apoi l-am născut pe Sam şi universul meu s-a schimbat pentru totdeauna.

La revedere, Jill!

Nu am concediat-o pe Jill, în ciuda celor spuse lui John Richter. Fata avea să se frigă singură, până la urmă. Între timp, eu nu voiam pur şi simplu să renunţ la veniturile pe care mi le asigura ea. Dar pentru că nu sunt chiar lipsită de inimă, m-am hotărât să n-o mai trimit la aceiaşi clienţi. Cei precum John, care erau uşor de manipulat, nu-i puteau face faţă unei femei ca Jill. Îmi rămâneau destui clienţi în portofoliu care să reziste jocurilor ei şi care să-i răspundă pe măsură. Dacă Jill avea de gând să joace dur, atunci trebuia să afle că eu aveam să-i răspund şi mai dur.

Nu mai aveam niciun dubiu că începea să se rătăcească. Îi mai văzusem şi pe alţii în aceeaşi situaţie, dar nu bănuisem până la un moment dat că şi cu ea se va întâmpla la fel. Părea prea determinată, prea dură. Cred că oricine poate suferi o astfel de cădere, dar nu e tocmai plăcut să urmăreşti o astfel de suferinţă. Te poate zdruncina din temelii.

Fetele sunt grosolane cu clienţii mai tot timpul; de aceea, şi ei sunt la fel cu ele. Dar când damele de companie încep să fie nepoliticoase *cu mine,* încep să iau distanţă. Oricât de mult aş avea nevoie de ele, ele au şi mai multă nevoie de mine. Există şi alte agenţii în oraş, dar, în acelaşi timp, Bostonul este asaltat de nenumărate tinere superbe. Pentru că multe sunt studente care sosesc anual, în august, aici, în acest oraş în care viaţa e atât de scumpă.

Ca să fiu cât se poate de sinceră, am beneficiat de pe urma lui Jill cât am putut înainte de a începe să iau distantă.

— Bună, Jill, sunt Peach. Am de lucru pentru tine. —

Cine e?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un căscat prelung.

— Henry Ramirez. În Back Bay. E de-al casei. Vreau să te duci la el pe la opt.

— Mai ai pe altcineva? Nu vreau să mă îmbrac dacă e să mă văd cu un singur tip.

— Din păcate nu, am răspuns ferm, uimită de egoismul ei.

Ca să nu mai vorbesc de mojicia pe care mi-o arăta…

— Nu te mai trimit la alţii. Nu-mi permit.

Am auzit-o inspirând adânc:

— Nu-mi vine să cred că mă concediezi! După tot ce am făcut pentru tine!

M-am gândit atunci la toate nemulţumirile pe care le auzisem, la telefoanele trântite, la durerile de cap.

— Nu mai merită, Jill, îmi pare rău. Va trebui să încerci la o altă agenţie.

— *Chiar aşa o să fac!*

Aproape că mi-a spart timpanele când a trântit receptorul în furcă. Nu era obişnuită să fie refuzată. Eram încântată că mi se oferise ocazia să fiu eu cea care i-a furnizat această nouă experienţă.

Dar mai rău decât atitudinea ei era faptul că Jill reuşise s-o înstrăineze pe Cynthia, şoferiţa pe care mă bazam. Adevărul e că şoferii buni valorează greutatea lor în aur, dar, în acelaşi timp, nu e atât de simplu să cazi la pace cu ei. Faptul că munca lor nu era una normală însemna că acei oameni care alegeau să o practice pentru agenţia mea trebuie să fi avut ceva cu totul ieşit din comun. Evit să folosesc cuvântul „ciudat”, deşi el e primul care-mi vine în minte.

În primul rând, îţi petreci timpul ducând dintr-un loc în altul femei frumoase, dar ele sunt mult prea preocupate

de ele însele. Multe dintre ele se droghează. Nu te iau în calcul ca pe o persoană care le face tot felul de comisioane sau favoruri. Şi, da, mai există, din când în când, şi câte-o fată dispusă să-şi dea obolul, făcându-i şoferului o felaţie; dar, în mare, recompensele lor nu justifică neplăcerile pe care trebuie să le suporte din cauza lor.

Apoi, mai e vorba şi despre bani. Am descoperit că oamenii au anumite aşteptări, anume că li se pare firesc ca venitul să fie continuu, constant, chiar şi când vine vorba despre o slujbă cu jumătate de normă. În meseria noastră, lucrurile nu stau aşa. Într-o noapte, un şofer poate să câştige 30 de dolari, iar în alta 150. Suma este direct proporţională cu distanţa pe care el o străbate, iar eu încerc să-l conving pe client să suporte o parte din costul cursei, astfel încât să nu afecteze prea mult câştigul fetei; cred că am un succes moderat din punctul acesta de vedere. Însă viaţa aşa este: haotică.

Orarul e îngrozitor şi, de multe ori, trebuie să facem faţă presiunii de a ajunge undeva în cel mai scurt timp posibil. După care urmează perioade lungi în care nu este nimic de făcut şi, uneori, mai apare şi câte un client care încearcă să facă glume proaste cu fetele, dându-le adrese greşite. Mulţi clienţi locuiesc în zonele liniştite din suburbii, unde vecinii ar suna imediat la poliţie dacă ar vedea parcată o maşină necunoscută, în aşteptare; şoferul trebuie să dea dovadă de multă imaginaţie când vine vorba să-şi găsească un loc unde să stea o oră, câtă vreme fata îşi face treaba.

Şi, în sfârşit, mai e şi sentimentul acela straniu care te încearcă atunci când laşi o fată undeva, ştiind că ea urmează să facă sex cu altcineva, pentru ca mai apoi să o iei de-acolo pentru a o duce acasă. Adică, mă întreb eu, ce fel de conversaţie ar putea umple acel timp? Sunt sigură

că nici măcar Emily Post, în cartea ei mare şi albă, nu are ceva lămuriri pentru o astfel de situaţie.

Totuşi e bine că există şoferi. Încep şi eu să înţeleg ce înseamnă să fii o mamă care îşi creşte singură copilul, lăsându-l pe bancheta din spate a maşinii în timp ce se duce la client sau care pleacă brusc de la acesta pentru că bona tocmai i-a dat un mesaj urgent.

Cred că părerea mea despre mame a început să se schimbe imediat ce am intrat în rândul lor.

De Muffy nimeni nu se mai sătura

N-am crezut niciodată că există femei care-şi spun Muffy.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Am crescut într-una dintre cele mai snoabe şi mai elitiste familii pe care vi le puteţi imagina. Aveam nenumărate feluri prin care să arătăm că suntem mai buni decât toţi ceilalţi. Ne amestecam doar cu oamenii „potriviţi" şi eram la fel de rasişti şi misogini ca predecesorii noştri. Nu există nimic care să indice o evoluţie în înalta societate din Charleston, Carolina de Sud.

Totuşi, reuşisem să trec prin exclusivista şcoală din Sud şi până mi-am făcut debutul în societate nu întâlnisem vreodată pe cineva care să se numească Muffy.

Pe de altă parte, noi, cei din Sud, nu prea ne dădeam în vânt după educaţia universitară. Nu ne doream stagii la *Cosmopolitan* sau la *Seventeen* ca să demonstrăm că avem toate datele pentru a face o carieră înainte de a parafa o căsătorie care să ne cimenteze viitorul. Pe noi ne interesa, în primul rând, să ne măritătm.

Muffy trecuse prin ritualurile obligatorii ale clubului de fete de la Wellesley, după care se hotărâse – împotriva

recomandărilor tuturor – să rămână la Boston ca să lucreze. Voia să profeseze în domeniul bancar, lucru respectabil dacă era vorba de partea *masculină* a familiei sale; şi voia să se descurce pe cont propriu, lucru nemaiauzit în cercurile din care provenea.

Singura problemă era că tinerii care abia terminaseră facultatea şi care se angajau la o bancă nu primeau salarii care să acopere toate cheltuielile. Sau, mă rog, în niciun caz genul de facturi care îi parveneau lui Muffy.

Armăsarul pe care-l deţinea la Hamilton, pantofii cumpăraţi de la Aldo's de pe Newbury Street, rochiile şi necesarele taioare marca Donna Karan şi Anna Molinari, obligatoriile apariţii la balurile de caritate şi la dineuri – ca să nu mai amintesc de vila din Beacon Hill – o făceau pe Muffy să apeleze la tăticul ei. Dar pentru că toată viaţa ei făcuse asta, se cam săturase. Aşa că m-a sunat pe mine.

Mi-a arătat odată o fotografie cu familia ei, în care toţi aveau aerul unor oameni relaxaţi, de parcă aparţineau familiei Kennedy, zâmbind într-o după-amiază însorită, în mijlocul unei pajişti verzi ca smaraldul, ajustată de maşina de tuns iarba. Imaginea perfecţiunii. Muffy era copia fidelă a mamei sale, cu 20 de ani mai tânără. Dacă mama ei şi-ar fi făcut ceva operaţii estetice de întinerire, ele ar fi fost indentice: hotărâte, vesele, iar senioarea avea o coafură impecabilă. Probabil că organiza o mulţime de evenimente caritabile ca să-i ajute pe cei săraci despre care ştia, cumva, la modul abstract, că există. Tatăl lui Muffy zâmbea larg, mândru de averea lui. Cele câteva kilograme din jurul taliei şi fălcile late adăugau un aer de seriozitate ţinutei sale. Fratele ei, Harrison (respectând absurda tradiţie de a le da fiilor prenume care se pot confunda cu numele de familie) urma cursurile şcolii locale, dar, de fapt, se afla pe drumul ce ducea spre Princeton şi, apoi, spre loc în

consiliul director condus de tatăl său. Muffy şi sora ei, Kerry, o fată cu braţe şi picioare uscăţive, bronzate... Era familia perfectă, tot ce şi-ar fi putut dori cineva care nu locuia în metropolă.

Clienţii nu se mai săturau de Muffy. Era femeia la care visaseră dintotdeauna: părea fata de liceu pe care niciunul dintre ei n-o avusese de prietenă în adolescenţă, pentru că venea din altă lume, din altă galaxie. Muffy era cea pe care ei n-ar fi îndrăznit s-o invite la balul de absolvire, pentru că ea nici măcar nu-i remarcase.

Chiar şi atunci, în anii ’80, în timpul exploziei internetului, când băieţii cu ochelari erau la modă, toţi clienţii mei întreprinzători îşi aminteau că întâlnirea cu ea era un fel de joc-şaradă, iar Muffy – prinţesa care-i întâmpina. Ea i-a făcut să înţeleagă ce le puteau aduce banii lor proaspăt câştigaţi.

La capătul tunelului în care se aflau se zărea o luminiţă. Mulţumită lumii minunate a capitalismului, şi ei se puteau bucura de o Muffy a lor. Fie şi numai pentru o oră.

Când se ducea la întâlniri purta rochiţe negre minuscule şi perle, parfumându-se din cap până-n picioare. Dresurile ei cu bandă adezivă probabil că erau extrem de scumpe, poate mai mult de 50 de dolari. Dar şi bacşişurile primite erau pe măsură. Jignea pe toată lumea cu zâmbetul pe buze, prea sigură pe ea pentru a se simţi neliniştită că-şi spunea părerea direct. Cred că pentru unii dintre bărbaţi a fi insultaţi de Muffy era mult mai bine decât a fi complimentaţi de oricare dintre celelalte fete.

La fel ca marea majoritate a celor care lucrează pentru mine, Muffy nu ştia nimic despre viaţa mea privată. Pentru ea eram doar Peach, aveam un birou cine ştie pe unde, de care ei nu-i păsa câtuşi de puţin. Se ducea singură la întâlniri, în vechiul ei Jaguar modelul E-Type,

pe care-l primise cadou de ziua ei de naştere de la fraţii săi (părinţii îi plătiseră avansul pentru vilă cu aceeaşi ocazie) şi se întâlnea, când şi când, cu unul dintre şoferii mei ca să-mi trimită partea ce mi se cuvenea.

Într-o zi însă, chiar aveam nevoie de bani gheaţă de la ea, iar Andy, tipul care face pe şoferul/comi-sionarul pentru mine încă şi acum, era de negăsit. Am sunat-o pe Muffy şi am stabilit o întâlnire cu ea la Sonsie's pe Newbury Street. Am întârziat, ca de obicei. Mie mi se pare că planific lucrurile perfect, dar mereu se întâmplă ceva; n-a contat, de vreme ce ea a venit şi mai târziu. Comandasem o cafea cu lapte şi nişte fursecuri atunci când a apărut Muffy şi trebuie să recunosc că, oricât sunt eu de plictisită de femei bogate şi frumoase, ea a reuşit să mă lase cu gura căscată. Era îmbrăcată în caşmir (bluziţă şi pulover), într-o fustă din stofă ecosez şi purta un şirag de perle la gât. Eu credeam că femeile îşi pun asemenea bijuterii doar atunci când se duc la fotograf. Părul ei de culoarea mierii îi stătea perfect. Tenul ei alb era neted şi fin. Mi-au venit brusc în minte toţi americanii ăia cu sânge amestecat care se regăseau în registrul meu de clienţi şi mă gândeam la faptul că, pentru ei, a face sex cu Muffy probabil că era ca şi cum s-ar fi culcat cu toţi cei care colonizaseră continentul.

Nu şi-a cerut scuze, s-a aşezat repede, oferindu-i un zâmbet orbitor ospătarului, care aproape că a făcut infarct şi s-a repezit să-i aducă un martini cu mult mai multă râvnă decât îmi adusese mie cafeaua.

— Peach! Tu eşti! *Sunt aşa de încântată să te cunosd.*

Am zâmbit amabilă şi i-am întins cartea pe care o citisem până atunci. Muffy a clipit nedumerită.

— Fii bună şi pune banii între paginile ei, i-am sugerat eu delicat, iar ea a izbucnit în hohote de râs, dându-şi capul pe spate, amuzându-se teribil.

Niciodată nu mai văzusem o femeie râzând astfel. Eram fascinată.

A scos un plic din geanta ei Gucci şi l-a strecurat uşor între foi, după care mi-a dat cartea înapoi.

— Mă simt ca într-un film cu James Bond, mi-a zis ea, aruncându-mi o privire veselă. Ce distractiv, Peach! Când mă întâlnesc cu Andy să-i dau banii e mult mai plictisitor!

Am amestecat cu linguriţa în ceaşca mea de cafea: – îmi place să rămân un om discret.

Aproape imediat, telefonul meu a sunat. Gata, s-a terminat cu discreţia! Eu mă simt bine în propria piele, dar vă jur că femeia asta mă făcea să cred că îmi mai crescuse o mână stângă.

— Scuză-mă un moment.

Era Siobhan, dădaca lui Sam.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Townsend, mi-a zis ea cu accentul ei irlandez, aspru şi melodios în acelaşi timp. Dar micul prieten al lui Sam, Jamie, vrea ca fiul dumneavoastră să se ducă la el acasă ca să se joace împreună. Va supăraţi dacă merg cu el acolo? Ne întoarcem înapoi mai pe seară, înainte de cină.

— Nicio problemă…

Sam avea doar doi ani şi jumătate, dar, fiind un băieţel precoce, socializa fără probleme cu alţi copii. Aproape că-mi doream să fie ceva mai dependent de mine.

— Lasă-mi, te rog, numărul de telefon la bucătărie, da?

— Sigur că da, doamna Townsend.

Am încheiat convorbirea. Muffy mă privea.

— Fiul meu, i-am explicat eu, neajutorată.

Nu doar că mă întâlnesc rareori cu fetele care lucrează pentru mine, dar niciodată nu le spun nimic despre familia mea.

— Ai un băiat?

Dacă ar fi fost educată în oricare altă şcoală în afara

celor particulare din Connecticut, întrebarea ei ar fi sunat strident.

— Oh, Peach, trebuie neapărat să-mi arăţi o poză cu el.

Ospătarul i-a adus paharul cu martini, iar ea i-a arătat din nou zâmbetul acela larg, dezvelindu-şi toţi dinţii. I-am spus să nu se mai deranjeze pentru că se vedea de la o poştă că tipul era gay, dar mi-am dat seama apoi că zâmbetul nu-i era adresat în mod special. Era un obicei deprins cu mult timp în urmă, probabil din ziua în care scăpase de aparatul dentar şi dinţii ei incredibil de albi deveniseră apţi să fie puşi în valoare. M-am gândit atunci că ar fi trebuit să-i fi taxat în plus pe dienţi pentru zâmbetul acela.

Cred că pentru toate există un început. Mi-am scos portofelul şi l-am deschis pentru a scoate cu grijă fotografiile cu Sam. Era şi Benjamin acolo, dar n-a-veam de gând s-o invit să-şi dea cu părerea despre soţul meu. Trebuie să existe o limită în toate.

Muffy a luat fotografiile şi le-a studiat una câte una, cu o expresie de seriozitate întipărită pe chip.

— E superb, a şoptit ea.

Continua să se uite fix la poze şi privirea ei a început să-mi dea fiori pe şira spinării. M-am întins peste masă ca să i le iau.

Ochii ni s-au întâlnit. S-a îmbujorat uşor şi am văzut o sclipire în privirea ei.

— E frumos, a spus ea din nou şi mi-a dat pozele înapoi. Eşti uimitoare, Peach! Conduci o agenţie şi ai şi o familie.

Eu nu mă simţeam deloc aşa.

— Contează ce priorităţi îţi stabileşti, am zis, ca şi cum deja îmi planificasem întreaga viaţă.

Aproape că-l pierdusem pe Benjamin pentru că nu-i acordasem suficientă atenţie; iar pe Sam, care reprezenta cea mai încântătoare parte a vieţii mele, îl concepusem

absolut accidental. Dar nimeni nu trebuia să afle asta.

— Ştiu...

Muffy devenise visătoare. A sorbit din martini şi a privit spre trecătorii de-afară. Newbury Stret este unul dintre acele locuri unde poţi sta într-o cafenea să priveşti oamenii, pentru ca, până la urmă, să înţelegi că, de fapt, aceiaşi indivizi trec prin faţa ta, de două, de trei ori. Oamenii vin acolo ca să privească şi ca să fie văzuti.

— Când eram la colegiu, a început ea să vorbească pe un ton ce anunţa o poveste petrecută parcă demult, m-am îndrăgostit rău de tot... El era perfect, Peach, apropiat, bun şi sexy...

Se înfioră. Mi se adresa mie, dar îi privea pe cei care se plimbau învăluiri în lumina soarelui.

— Mă gândeam la el aşa cum mă gândesc la mine; nu ştiu cum să-ţi explic... Credeam că totul... În fine... Când mă gândeam la viitor, era prezent în visurile mele, făcea parte din lumea mea. Indiferent de tot ceea ce-mi imaginam, chipul lui era întotdeauna în mintea mea.

— Şi ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

— L-am pierdut, mi-a răspuns Muffy. L-am pierdut şi am crezut că totul se termină cu asta. Atunci am hotărât să rămân în continuare aici, să-mi iau un serviciu. Am hotărât să clădesc ceva fără a fi dependentă de cineva.

Nu ştiam ce să zic.

— Îmi pare rău.

Ochii ei nefiresc de verzi îi fixară pe-ai mei:

— Mie nu, a adăugat Mufiy, cumva surprinsă. Prea multor femei le este teamă să piardă pe cineva, aşa că se limitează la asta.

Sorbi din nou cu delicateţe din băutura ei, de parcă ar fi vrut s-o savureze.

— Am crezut că nu mai contează nimic, asta pentru că

nu mai era lângă mine. Nu mă gândeam decât la pierderea suferită şi deloc la momentele în care fusese al meu, iar eu mă simţisem fericită. La urma urmei, asta contează. Noi suntem alcătuiti din ceea ce am avut, nu din ceea ce am pierdut.

E interesant să evaluezi totul din punctul de vedere al posesiunii, m-am gândit eu; dar Muffy trecuse peste asta, părând din nou proaspătă şi superficială, arătându-mi, la rândul ei, poza de familie în care părinţii şi fraţii săi zâmbeau sub soarele târziu de amiază din Connecticut, în spatele lor zărindu-se casa mare şi albă. Viitorul se afla încriptat în genele lor; atunci i-am înţeles perspectiva din care privea lucrurile.

Până la sfârşitul acelui an a mai apărut când şi când în vizorul meu, dar nu mă gândeam la ea mai mult decât la celelalte angajate ale mele. După cum am mai spus, nu merită să te gândeşti la ele prea mult ca la nişte oameni cu toate ale lor: lucrul acesta îţi ridică piedici în bunul mers al afacerilor. O trimiteam pe Muffy la întâlniri, iar clienţii o adorau, aşa că amintirea după-amiezei noastre petrecute la Sonsie’s a început să se estompeze. Uneori mă întrebam dacă nu cumva visasem.

Când Sam a sărbătorit cel de-al cincilea Crăciun al său, fusta care mi se păruse că intrase la apă după ce o adusesem de la curăţătorie mi-a indicat din nou adevărul: eram din nou însărcinată. Benjamin absolvise de mult North Bennett Street School şi lucra acum la restaurarea unei case de pe Brattle Street, în Cambridge. Era îngrozit de ideea unei familii mai numeroase, dar, în acelaşi timp, entuziasmat, aşa că discuta cu toată lumea despre acest subiect, mai ales dacă găsea pe cineva gata să-l asculte. Pentru un bărbat care crezuse că n-o să aibă niciodată copii, Benjamin se transformase într-un tată perfect.

Chiria pe care o plăteam pentru casa noastră din

Charlestown crescuse din nou şi era nervos din cauza asta. Pe undeva, în mintea sa, a-ţi întemeia o familie şi a avea propria casă erau oarecum similare, prin urmare, credea că aşteptaserăm prea mult. Eu n-aveam cum să iau un credit ipotecar pe numele meu, evident, deşi puteam să plătesc avansul. El lucra de mult timp şi ajunsese să câştige foarte bine, aşa că am fi putut să ne descurcăm onorabil.

Caro, o femeie care lucrase pentru mine la un moment dat, după ce a hotărât să se „îndrepte” s-a dedicat afacerilor din domeniul imobiliar. Devenise asociată la agenţia de pe strada Beacon Street şi îi ştia bine pe cei care acordau credite. Noi două am hotărât că eram în stare să facem în aşa fel încât formularele pe care trebuia să le completăm să nu ne pună probleme.

Dacă acordam o atenţie mai mică slujbei decât de obicei, aveam nişte motive întemeiate: eram însărcinată, ne petreceam tot timpul liber căutând case, discutând despre unde ne-ar plăcea să trăim şi prospectând zonele din jurul Bostonului. Sau poate că doar îmi găsesc scuze acum pentru faptul că Muffy nu mai suna deloc.

Fetele intră şi ies din viaţa asta după bunul lor plac. Se îndrăgostesc şi renunţă să mai lucreze, apoi, după ce relaţia lor se sfârşeşte, se întorc la mine. Îşi găsesc un serviciu şi renunţă să mai lucreze pentru agenţie, dar se întorc atunci când au nevoie de nişte bani în plus. Problemele mele sunt întotdeauna stringente: cine poate lucra la noapte, cine poate lucra în weekend. Nu trebuie să mă implic în vieţile lor. Dar, din când în când, trebuie să-mi reamintesc acest lucru.

Am primit telefonul într-o zi cenuşie de ianuarie, când umbrele amiezii anunţau deja noaptea, iar vântul făcea să zăngăne geamurile. În cameră era întuneric şi eu aveam greţuri din cauza sarcinii, aşa că nu mă dădusem jos din

pat să aprind lumina. Benjamin urma să vină acasă cât de curând, iar Siobhan să plece. Apoi, el va aprinde luminile în toată casa şi vom cina mai devreme, vom sta ceva timp împreună înainte ca eu să conectez liniile telefonice. Nu mă gândeam la altceva când a sunat telefonul.

Era vocea unui bărbat tânăr, educat:

— Bună ziua, pot să vorbesc cu Peach?

Era linia telefonică rezervată fetelor. M-am încruntat şi mi-am strâns mai tare şalul pe mine. Cred că aveam o premoniţie. Nu ştiu... nu-mi amintesc decât că, brusc, am simţit un fior neplăcut.

— Peach la telefon.

— Ah, da. Bună ziua. Probabil că o să vi se pară ciudat...

A urmat o pauză scurtă, după care şi-a revenit şi a continuat puţin mai tare, mai sigur pe el. Părea că încearcă să se concentreze:

— Numele meu este Harrison Granville. Cred că o cunoaşteţi pe sora mea, Melissa Granville, nu?

Vocea aceea, numele acela... M-am gândit la după-amiaza de vară imortalizată în fotografia pe care mi-o arătase Muffie la Sonsie's, cu pajiştea verde ca smaraldul şi vila mare şi albă din fundal...

— Pe Muffy? am întrebat eu.

— Da, aşa îi spuneam noi, Muffy.

Îi spuneam...

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, dar cred că deja bănuiam.

Gâtul mi se încordase, îmi venea să vomit.

El şi-a dres glasul. Da, era suficient de tânăr ca să fie acel tip cu chip de model de la Abercombie&Fitch[28] din fotografia ei.

---

[28] Marcă americană de articole de îmbrăcăminte, preferată mai ales de tinerii provenind din clasa mijlocie şi din cea înaltă, (n. Red.)

— Am găsit numele şi numărul dumneavoastră de telefon în agenda ei, a rostit el, cu prudenţă. Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că Muffy... A murit acum trei zile.

— *Ce s-a întâmplat?* am repetat eu întrebarea, după care am adăugat repede, deşi prea târziu: îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită.

— Mulţumesc.

Puteam să jur că pronunţase acest cuvânt cu un rictus.

— Aş putea să vă întreb în ce context aţi cunos-cut-o pe sora mea?

Am înghiţit greu, de două ori, încercând să-mi înfrânez greaţa.

— Am fost prietene, am şoptit, dorindu-mi ca vorbele mele să fie adevărate. Ce s-a întâmplat, Harrison?

A urmat o altă pauză. Încă nu făcea faţă situaţiei. Dar probabil că, până la încheierea funerariilor, care se vor ţine în biserica episcopală a nu ştiu cărei comunităţi bogate din Connecticut unde locuiau ei, îşi va îmbunătăţi aptitudinile în domeniu.

— Sora mea a luat o supradoză de somnifere, a rostit Harrison într-un târziu. Nu o să le comunicăm această informaţie celor din presă, aşa că am să fac apel la discreţia dumneavoastră.

Camera a început să se învârtă în jurul meu şi am simţit un gol în stomac.

— Aăă... îmi pare rău... am bălmăjit eu.

Mi-am pus mâna la gură.

— Dacă vreţi să vă anunţăm când va avea loc înmormântarea... începu el sfios, dar eu nu mai puteam aştepta.

— Nu, mulţumesc, am gâfâit eu. Îmi pare rău...

Nici nu apucasem să pun receptorul în furcă şi am rupt-o la fugă spre baie. Aproape că reuşisem.

M-am târât pe gresia rece a pardoselii până la toaletă,

agăţându-mă de vas cu gestul tipic, răcorin-du-mi fruntea de el. Am închis ochii. Mă aflam din nou în Atlantic City, cu pastilele mele frumos aliniate, gata să fie înghiţite. Gata să mă ducă acolo unde credeam eu că voiam să ajung. Auzeam vocea tatălui meu, răsunând ca un ecou peste ani: „Vreau să-mi văd fetiţa…”

Apoi, uşa închisă, refuzul, altarul ridicol pe care mama i-l consacrase, lipsa de sens a tuturor acestor lucruri. Nu-i aşa că de multe ori moartea pare mai atrăgătoare decât viaţa? Să dormi, să visezi, să pluteşti spre un loc unde nu trebuie să încerci nicio emoţie, unde nu trebuie să iei decizii, unde nu trebuie să faci nimic. Nu numai că nu-ţi este frică de întuneric, dar îl şi aştepţi. Dumnezeule, tentaţia asta e atât de mare şi nu ne părăseşte niciodată, nu?

Aşa fuseseră toate încercările mele de a mă sinucide, chiar dacă hotărârea era nesigură. Nu mai cunoscusem pe nimeni care să-şi fi luat viaţa, cu atât mai puţin pe cineva care să fi lucrat pentru mine.

Am stat pe gresia rece şi am plâns-o pe Muffy.

Mai târziu, întinsă pe pat, cu un prosop ud pe frunte, am încercat să discut acest subiect cu Benjamin, care mă mângâia tandru pe braţ.

— Mă întreb de ce… am spus.

Prin întuneric, i-am auzit vocea foarte aproape.

— Cine ştie…? a rostit el cu blândeţe. Poate că nu se simţea în stare să se ridice la nivelul aşteptărilor familiei sale.

— Credeam că se descurca destul de bine cu aşteptările alea, am spus. O, Doamne, Benjy, doar nu s-o fi întâmplat cine ştie ce la vreun client acasă, nu?

— Sigur că nu, mi-a răspuns el imediat, încercând să mă liniştească. Fetele lucrează pentru tine în fiecare zi şi niciuna nu se supără în aşa hal încât să se sinucidă.

— Din câte ştim noi, i-am replicat eu sinistru.

Nu era de acord cu mine.

— Abby, trebuie să te eliberezi de povara asta. Nu eşti răspunzătoare pentru viaţa tuturor. Nu se mai întâlnise cu niciun client de săptămâni întregi, nu?

Am dat din cap. Deja începuserăm să disecăm subiectul în timpul cinei, când Benjamin, cu recunoscuta lui înţelepciune, a sunat-o pe Jane, rugând-o să se ocupe de preluarea telefoanelor în locul meu. Reuşisem să înghit trei guri de *lasagna,* înainte să mă reîntorc în baie ca să vomit.

— Aşadar, cu siguranţă nu a fost ceva provocat de slujba ei, a argumentat el.

— Încerc să-mi amintesc cu cine s-a întâlnit ultima dată.

Se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, dar eu nu ţin jurnale… în mod obişnuit, mă mândresc cu acest lucru.

— Nu-mi amintesc. Să fi foar Cari Lianza, tipul de la Four Seasons? Se întâlnea cu el destul de des.

— Nu contează, mi-a zis Benjamin din nou. Nu ai nicio vină, Abby.

— Da, ştiu, m-am răstit eu, nervoasă. Sunt suficient de egoistă ca să accept ideea că o fată s-a sinucis şi că asta nu are legătură cu mine.

— Nu am vrut să spun asta, a şoptit el rănit.

— Ştiu.

Dar nu mă simţeam deloc bine şi se ştie că atunci când te simţi rău, vrei să-i faci şi pe ceilalţi să se simtă la fel.

— Tu nu ai cunoscut-o, i-am zis.

— Nici tu, mi-a reamintit el. A lucrat pentru tine, Abby. Te-ai întâlnit cu ea o dată? Şi dintr-o dată eşti îngrijorată că ai avut un rol în decizia ei de a se sinucide? Nu are cum să fie atât de simplu.

Undeva, în creier, o voce îmi şoptea să nu merg mai departe şi mi-am amintit tardiv că o persoană din familia

lui Benjamin îşi pusese capăt zilelor. Un văr? Sau un unchi? O fată murise, familia ei era îndurerată, iar eu nu făceam decât să-l amărăsc şi mai tare pe soţul meu – care se străduia din răsputeri să-mi ridice moralul. „Excelent, Abby!”

Era ca şi cum ea s-ar fi aflat în aceeaşi cameră cu noi, pentru că îi auzeam vocea destul de clar. Erau cuvinte pe care nu credeam că mi le-aş fi putut aminti vreodată: „Am crezut că nu mai contează nimic, asta pentru că nu mai era lângă mine. Nu mă gândeam decât la pierderea suferită şi deloc la momentele în care fusese al meu, iar eu mă simţisem fericită. La urma urmei, asta contează. Noi suntem alcătuiţi din ceea ce am avut, nu din ceea ce am pierdut.”

Am început să plâng pentru, ce avusese, nu pentru ce pierduse.

*

După dispariţia lui Muffy, am observat o schimbare în comportamentul meu, în felul în care priveam lucrurile. Nu mai tratam relaţiile cu ceilalţi ca pe un dat; am încercat să le întreţin.

Jeannette nu mai lucrase pentru mine de ani buni şi lăsasem prietenia noastră cumva suspendată, aşa că am sunat-o. Părea surprinsă să mă audă, încântată, dar şi precaută în acelaşi timp; am aflat că tocmai se pregătea şi ea de măritiş.

— Nu credeam că se va întâmpla asta vreodată, mi-a spus.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi decizia? am întrebat-o.

— Am cunoscut pe cineva fără de care nu mai pot trăi, mi-a răspuns, iar eu am zâmbit.

Uneori chiar e atât de simplu...

Urma să-i apară un roman, mi-a spus, cel la care se gândise pentru prima dată pe când îmi citea în

apartamentul meu din Bay Village.

— Mi-a fost foarte greu să îl scriu, a oftat. Logodnicul meu – Tony – spune că subtitlul ar trebui să fie: *Jeannette îşi începe şedinţele de psihoterapie.* Poţi să vii la lansare?

— Cu mare plăcere, am asigurat-o, gândindu-mă mai întâi la ce aveam de făcut în acea perioadă şi, apoi, înţelegând că tocmai în astfel de momente trebuie să le faci loc celorlalţi în viaţa ta. Voi veni la lansarea romanului tău dacă vii şi tu la petrecerea noastră pe care o s-o dăm când ne mutăm în casă nouă.

— S-a făcut.

Prietenul meu, Leo, care locuia aproape de mine, în Bay Village, a fost, la fel, unul dintre cei cu care am încercat să restabilesc contactul. Fuseserăm apro-piaţi înainte să mă mut cu Benjamin şi, apoi, am lăsat şi acea relaţie de izbelişte, fără să-mi dau seama. Dintre toţi oamenii, tocmai pe Leo, care era avocat şi care avea şi un talent deosebit pentru decoraţiunile interioare, lucru care mă fascinase întotdeauna, îmi găsisem să îl abandonez!

— Vino cu noi să vedem nişte locuinţe!

Părea surprins şi încântat în acelaşi timp.

— Acum vin.

Caro ne-a găsit casa perfectă în Watertown, o suburbie a Bostonului care se afla destul de aproape de oraş ca să nu te simţi complet izolat, dar care ne oferea libertatea de mişcare necesară. O bibliotecă plină cu superbe cărţi pentru copii... Poteci lungi şi acoperite cu gazon de-a lungul râului Charles. Oamenii te priveau în ochi şi te salutau când ieşeau din magazinele aliniate de-a lungul celor două străzi principale din zonă.

Casa în sine nu era nemaipomenită, dar, aşa cum a spus şi Benjamin, deţinea un potenţial fenomenal. Avea o curte destul de spaţioasă, care sigur îi va câştiga inima lui Sam; şi părea că, pentru prima dată de când le adoptasem

de la adăpostul de animale, Sid şi Court puteau să iasă afară şi să încerce să prindă păsări şi veveriţe. Erau destul de bătrâne, aşa că aveam unele îndoieli dacă mai erau în stare de asemenea aventuri, dar, ştiţi cum se spune, instinctul nu dispare niciodată. Exista şi un subsol unde Benjamin avea, în sfârşit, un loc unde putea repeta cu trupa lui Mnemonic, o bucătărie enormă, locul perfect unde să-mi dezvolt aptitudinile în materie culinară, un birou de mărime medie, patru dormitoare şi o alee în capătul căreia se afla un garaj. O alee! Toate astea pentru noi! Părea prea frumos ca să fi fost adevărat.

Am fost informaţi că şcolile publice din Water-town erau destul de bune. Exista o sală de fitness lângă supermarket (iar lângă ea o pizzerie, dar nu vreau să insist asupra acestei alăturări contradictorii). Şi aveam un loc pe care îl puteam numi „acasă”.

Am făcut o ofertă de preţ pentru casă şi ne-am pus pe aşteptat, nerăbdători, până când Caro ne-a sunat, într-un final, să ne spună că suma a fost acceptată. Mă simţeam de parcă, într-un mod straniu, mă transformasem dintr-un om care trăia în afara legii într-o soţie (şi mamă) tipică pentru zona suburbiilor. Benjamin m-a îmbrăţişat.

— Nu, i-am zis eu posomorâtă. Te previn de pe-acum – nu ne vom cumpăra *niciodată* o dubiţă!

Niciodată să nu spui niciodată.

Viaţa merge înainte

Două luni mai târziu, după ce ne-am mutat în Water-town, am pierdut sarcina.

De pe culmile fericirii mă cufundam din nou în disperare. Stăteam în casă cu jaluzelele trase. Nu voiam să vorbesc cu Benjamin; de fapt, cu nimeni. Afacerea mea

avea de suferit şi aproape că a trebuit să renunţ la ea.

Nu am cuvinte să descriu ce simţeam. Sau ce sentimente încerca Benjy.

Sam ne-a scos din impas. Era plin de energie, avea nevoie de noi, îşi cerea dreptul la viaţă şi, astfel, m-a adus şi pe mine înapoi din pragul morţii. Mi-am amintit de vaza aceea din hol, de tata, de Atlantic City. L-am privit pe Sam, am văzut dragostea de pe chipul său şi, până la urmă, am zâmbit. Poate că o luasem razna puţin; dar măcar ştiam drumul înapoi.

După ce am pierdut copilul, am devenit un soi de filosoafa. De fapt, totul a început când a apărut Mirra.

Ea a lucrat pentru mine cu cinci sau şase ani înainte să se întâmple toate acestea; pe vremea aceea îl purtam în pântece pe Sam. Tocmai renunţase la cluburile de striptease din Montreal; i s-a părut că Bostonul putea fi un popas scurt în drumul ei spre Los Angeles şi industria porno cu tot ce promitea ea în materie de faimă şi avere. A lucrat puţin ca dansatoare în Boston, dar, în cea mai mare parte a timpului, a muncit pentru mine, gândindu-se în permanenţă cum să ajungă în Los Angeles, ceea ce, în cazul ei, însemna să-şi găsească un bărbat care s-o întreţină în perioada în care ea va urca pas cu pas scara succesului în California.

Planul Mirrei a izbândit. Îşi făcuse curând un nume şi era chemată la şedinţe foto şi petreceri selecte. A ţinut legătura cu mine, din motive pe care nu prea le-am înţeles; poate că eram un fel de ma-mă-surogat pentru ea. Bănuiam că mama ei nu-i oferise prea multă dragoste.

Mă suna o dată la câteva luni şi stăteam la taclale, punând-o la curent cu bârfele din Boston şi ascul-tându-i poveştile despre viaţa de pe Coasta de Vest. Era drăguţă, dar nu chiar ca un fotomodel. Avea însă şarmul unei franţuzoaice, iar camera de luat vederi nu doar că-l

surprindea, dar îl şi amplifica, astfel încât făcea impresia unei fiinţe exotice, în plină dezlănţuire erotică, înainte de a dispărea în întuneric pentru a reapărea altfel, reinventându-se parcă: o personalitate puternică, senzuală, în contradicţie cu tiparele sterpe ale pornografiei de duzină.

În toamna aceea, am primit un apel de la Mirra. Se întorsese în Montreal şi locuia într-un adăpost.

— Ce s-a întâmplat, Mirra?

A urmat o pauză.

— Există liste, mi-a spus ea într-un final, pe un ton dureros. Totul e introdus în baze de date, ştii?

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea:

— Ce liste, draga mea?

O auzeam trăgând adânc în piept fumul de ţigară şi îmi doream să nu ajung în situaţia de a trebui să mă las de fumat.

— Liste, spuse ea plictisită, cu cei infectaţi, cu cei care nu sunt...

„Oh, Doamne.” Am simţit un ghem în stomac.

— Mirra...

Expiră fumul de ţigară. Aproape că îi simţeam aroma prin telefon.

— Şi am avut grijă, Peach. Pe bune. Dar eşti plătit mult mai mult ca să faci sex fără prezervativ.

Am închis ochii, disperată. Sam încerca să îmi atragă atenţia.

— Eşti bolnavă de SIDA?

Se auzi un suspin:

— Da... Da. Tocmai am făcut testul. Apoi... toţi mi-au spus că îmi voi găsi de lucru, zise şi apoi urmă o pauză. Ştii, la început, nu s-a întâmplat nimic. Toată lumea se infectase după care s-au folosit din nou prezervative...

Urmă alt oftat:

— De data asta şi-au dat seama cine era sursa. Făcusem sex cu el doar de două ori...

„Doamne Dumnezeule! *Doar de două ori...*”

— Şi acum ce-ai să faci?

— M-am întors acasă. De fapt, nu chiar acasă – eu şi mama vedem lucrurile diferit... Nu ştiu... Ea nu poate să facă faţă... N-o pot învinui...

„Nu? îmi trecu prin minte un gând. Eu aş putea.”

— Draga mea, vrei să vii la mine? Îţi pot găsi un loc unde să stai.

— Nu, dar îţi mulţumesc, Peach. Nu. Vreau... vreau să fac ceva aici. Voi crea o fundaţie, înainte să devin prea neajutorată ca să mai pot face ceva. Le voi spune fetelor cum să se ferească de acea lume, mai ales acelor fetele care sunt la începutul vieţii. Am vrut să auzi asta de la mine înainte să înceapă oamenii să vorbească...

Nu prea am cum să aflu bârfele de pe Coasta de Vest sau din Canada, dar am luat vorbele ei ca atare, ca o subliniere a legăturii dintre noi două şi ca un fel de rămas-bun.

— Mirra... am şoptit.

— E la bancă, a zis repede. Există un cont în bancă. O să-i rog să te contacteze. Mă aştept să faci o donaţie.

— Sigur, am zis eu, simţindu-mă goală pe dinăuntru şi neputincioasă să spun lucrurile potrivite.

După ce am închis, am rămas acolo tăcută mult timp, privindu-l pe fiul meu.

*

Ne-am mutat în Watertown, Sam a început şcoala generală şi viaţa a mers mai departe. Am aflat, mai târziu, în iarna aceea, că Mirra murise şi, da, am depus nişte bani pentru a sprijini fundaţia ei. Sărăcuţa de Mirra...

Problema protejării e fundamentală în industria sexului. Le repet întruna tuturor femeilor care lucrează pentru

mine să aibă grijă de acest aspect şi, dacă aud că vreun client a încercat s-o silească pe vreo fată să facă un lucru pe care ea nu-l doreşte – chiar dacă e vorba doar despre faptul că un client i-a oferit bani în plus ca să facă sex fără prezervativ – îl tai de la porţie. Sunt puţine lucruri cu caracter etic pe care le pot face în profesia mea. Acesta este unul dintre ele.

Am pierdut clienţi din acest motiv şi m-am împăcat cu asta. Fetele mele sunt în siguranţă.

Uneori îţi vine să te gândeşti că SIDA de fapt nici nu există. Argumentele pe care le primesc – clienţii care consideră că, dacă reuşesc să mă convingă să mai abordez subiectul încă o dată, atunci mă voi răzgândi; fetele care, în mod absurd, vor să facă sex neprotejat dacă sunt plătite mai bine, pentru că sunt tinere şi frumoase şi nu pot concepe că vreun lucru urât li se poate întâmpla sau că pur şi simplu ar putea muri ca Mirra. Nu ca Mirra, dacă este să mă pronunţ asupra acestei chestiuni...

Îmi amintesc că am trimis o fată la o întâlnire cu un cuplu, soţ şi soţie. O cheamă Julianna, dar clienţii o cunosc drept Cherie. Vizita a fost un dezastru, indiferent de modul în care ai evalua situaţia. Cei doi planificaseră greşit întreaga tărăşenie: nevasta fusese convinsă de soţ şi a luat-o razna când Julianna/Cherie a ajuns acolo. Să faci sex în trei, cu bărbatul pe care îl iubeşti, e acceptabil în teorie, dar nu şi în practică, ca să zic aşa, mai ales când fata care vine pregătită să facă acest lucur e mult mai tânără şi mai frumoasă decât tine.

Julianna s-a descurcat însă, liniştind-o pe soţie, seducându-l pe soţ şi încercând să menţină situaţia sub control. I-a încurajat să înceapă fără ea, lucru pe care l-au făcut desigur, fără prezervativ; şi apoi, soţul şi-a scos penisul din vaginul nevestei şi a vrut să-l bage imediat în

Julianna.

Ea a fost rapidă, avea un prezervativ pregătit din timp, dar el a încercat s-o penetreze neprotejat. Ea a refuzat, el a insistat şi, în mijlocul scandalului, soţia a luat-o din nou razna, văzându-şi soţul înnebunit să facă sex cu altcineva. Un dezastru din orice unghi ai privi situaţia…

Într-un final, a plecat lăsând în urma ei o soţie isterică şi un soţ plin de nervi. El m-a sunat cerân-du-mi banii înapoi. A trebui să-i explic cât se poate de limpede că nu putea să facă sex cu vreuna dintre fete fără consimţământul ei, cu atât mai puţin fără prezervativ; o auzeam, în acelaşi timp, pe consoarta lui văicărindu-se.

Bietul Benjamin! Nu a avut nici cea mai vagă idee din ce motiv am întâmpinat cu atâta răceală avansurile lui în acea noapte.

*

Stăteam şi mă uitam la stele. Aici le poţi vedea. Nu cred că le-am văzut vreodată cât timp am locuit în oraş.

Sarcina pierdută m-a determinat să mă gândesc la diverse lucruri. M-am întrebat ce-mi doream pentru Sam, pentru Benjamin şi chiar pentru mine. Nu cred că vreau să rămân pentru tot restul vieţii o matroană.

E uşor să faci asta. Asta e partea care te seduce, cred. Pot să-mi fac treaba şi cu ochii închişi. Sau fără să mă concentrez. Îmi cunosc clienţii şi ştiu cum să vorbesc cu femeile care lucrează pentru mine şi pot contracara – destul de eficient – durerea şi crizele care n-au cum să nu apară dacă nu lucrezi în domeniul ăsta.

Întrebarea este dacă asta îmi doresc.

Am privit stelele mult timp după ce am deconectat liniile telefonice în acea noapte. Le-am contemplat suficient de mult cât să sesizez mişcarea lor pe boltă. Apoi m-am dus la culcare, l-am luat în braţe pe sotul meu şi i-am visat pe toţi oamenii pe care îi pierdusem.

A doua zi de dimineaţă, Sam a plecat la şcoală, am sunat la Caro şi am aflat de ce aveam nevoie ca să obţin permisul pentru a lucra în sectorul imobiliar.

Epilog

Mă trag dintr-o familie cu probleme şi m-am făcut matroană. Să existe, oare, vreo legătură? Probabil, deşi, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că, de fapt, cei mai mulţi oameni se trag din familii cu probleme. Unii pot trece peste propriul trecut, alţii nu reuşesc.

Sam e la şcoală, Benjamin la muncă, iar eu mă pregătesc să încerc să vând prima casă. Sunt puţin entuziasmată, puţin agitată şi foarte fericită. Chiar când să bag cheia în contact, sunt copleşită brusc de rememorarea unei imagini. Mă gândesc cum stăteam în hol în timp ce tata murea de partea cealaltă a unei uşi închise. Şi mă gândesc la vasul chinezesc nepreţuit, aşezat pe măsuţa de lângă mine. Mi-a luat foarte mult timp să-mi amintesc că l-am spart. M-am întrebat şi mai mult timp ce semnificaţie trebuie să fi avut acel gest.

E bine să-ţi descarci nervii, pentru că, dacă îi ţii în tine, te pot otrăvi tot restul vieţii. Am lăsat suferinţa să iasă la iveală distrugând acel obiect nepreţuit al mamei, zdrobindu-l de pământ, asta pentru că eu consideram că ţinea mai mult la el decât pe mine... Şi apoi am îngropat această faptă adânc în subconştient. Nu mi-am reamintit-o decât atunci când am fost pe punctul de a mă alătura tatălui meu, când am vrut să mă sinucid.

I-am spus lui Sam că am de gând să-mi schimb slujba, că m-am săturat de telefoane şi că m-ar interesa să mă ocup de vânzarea de proprietăţi. Săptămâna trecută a venit acasă cu un desen făcut de el care mă înfăţişa pe

mine înconjurată de case şi oameni care zâmbeau. Poate cele două profesii au ceva în comun: le aduc oamenilor fericirea.

Poate că până când Sam va deveni adolescent sau student, prostituţia va fi legalizată. Este singurul lucru logic dacă ţara asta chiar crede – sau măcar aşa susţine – în siguranţa asigurată tuturor. Dar eu am unele dubii. Industria sexului este şi va rămâne întotdeauna, după părerea mea, înconjurată de mister: este ceva care excită şi îngrozeşte, în acelaşi timp. Iar noi, cei care lucrăm în acest domeniu, fascinăm şi provocăm repulsie, totodată.

Într-un fel, înţeleg acest mod de gândire. Dintr-un alt punct de vedere, nu. În lume au loc războaie, există copiii care mor de foame, nu avem încă un leac pentru SIDA... Că unii oameni plătesc pentru o oră de plăcere mi se pare un lucru minor pe lângă toate acestea...

În tot acest timp, am pierdut multe lucruri în viaţă. Pe tata, pe unii dintre prietenii mei, pe copilul meu nenăscut. Îmi imaginez la nesfârşit că sparg acea vază şi nu mă pot opri să o fac. Trebuie să privesc spre lumină, spre viitor, pentru a-mi realiza visurile şi a-mi creşte fiul.

Nu pare a fi un plan chiar atât de rău pentru restul vieţii mele, nu?

Apariţii recente:

STELLA RIMINGTON – *Risc maxim – Cârtiţa*

P.T. **DEUTERMANN –** *Hăitaşii*

Jeannette Angell – *Call-girl. Memoriile unei dame de companie*

PAUL DOHERTY – *Sânge şi purpură – Cântecul gladiatorului*

TESS GERRITSEN – *Frica*

Alex Kava – *Un rău necesar*

RandyTaguchi – *Vertij*
MJ. ROSE – *Otrăvurile Afroditei* în curând:
P.T **DEUTERMANN –** *Train Man*
Martin O'Brien – *DetectivulJacquout*
Alex Kava – *Răul absolut*
STELLA RIMINGTON – *Secretele Serviciilor Secrete*

În curând
OTRĂVURILE AFRODITEI de
M.J. Rose

Fiind unul dintre cei mai buni psihoterapeuţi din New York specializaţi în tratarea tulburărilor de natură sexuală, dr. Morgan Snow a văzut de toate, de la copii abuzaţi până la cele mai bizare forme de perversiune sexuală. Şi, atunci când din ce în ce mai multe protagoniste ale unor video chat-uri erotice sunt otrăvite, numai dr. Snow îl poate ajuta pe detectivul Noah Jordain să dezlege misterul.